

Sylvia B. K.

Bánatos szüve

Egy nyári fuvallat

Sylvia B. K.

Bánatos szív

Egy nyári fuvallat

2009

Copyright ©: Kniznerné B. Szilvia

Minden jog fenntartva.

Jelen könyvet, illetve annak részeit a szerző előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel -- elektronikus vagy más módon --közölni.

Sylvia B. K.

Bánatos szív

Egy nyári fuvoallat

1. fejezet

A férfi mosolyogva nézett körül a kedves kis faluban. Olyan régen járt már erre, hogy nem is nagyon emlékezett az öreg fákra és a kedvesen bólogató ágaikra, a megviselt épületekre, vagy a valaha jobb időket látott kerítésekre. Csak egyvalami rémlett benne olyan igazán nagyon, nagyanyja ölelő, szerető karja, és a szomszéd lány, akihez olyan gyakran átment ha erre járt, és aki mindig tárt karokkal fogadta.

Ha tehetne minden évben, olykor évente többször is lejött meglátogatni a nagyszüleit, mégis mindig úgy tűnt neki, mintha nem egy, de legalább öt év telt volna el mióta erre járt.

Lassan leállította az autója motorját, és mélyet sóhajtván kiszállt. Újból körbenézett, és megállapította, hogy semmi sem változott, hogy ebben a kis faluban soha nem változik semmi. És talán éppen ezért volt olyan érzése, hogy ő maga viszont hatalmas változásokon esett át a legutóbbi ittléte óta.

Hát igen, most már lassan a középkorúak osztályába fog tartozni, ideje is volt megkomolyodnia. Tudta, nagyanyja örülni fog, ha még azt is bejelenti neki, hogy menyasszonya van. Hiszen évek óta nyúzták, nyuggatták, hogy végre állapodjon meg és kötelezze el magát. De még nem érezte eljönni ezt az időt. Most azonban, hogy ráakadt Clarara, úgy hitte, itt a nagy alkalom.

Zsebre dugta hát kezeit, és odaballagva az öreg kapuhoz, megállt. Még egyszer vett egy mély levegőt, hogy minden porcikája beszívhassa ennek a nyugodt környezetnek a friss illatát. A fák koronáiról alászálló pillekönnyű virágszirmok azonnal megcsiklandozták az orrát, és ettől tüsszentenie kellett. Ezért sietve belépett az kapun, és elindult a ház felé...

Ahogy a bejárat felé haladt, a szűnyoghálós ajtó hirtelen kitért, és két ragyogó, örömmel teli szempár nézett rá döbbenően. Ám abban a pillanatban már ott csüngött rajta drága, régen látott nagyanyja. Úgy ölelte és csókolta, mintha nem is az

unokája, sokkal inkább az édes fia volna. És mióta Tomy szülei meghaltak – már a fiú gyermekkorában –, a nagyszülei nevelték, így valóban a gyermekük volt.

– Édes fiam! Ezt a meglepetést! Ez aztán az öröm! – sipákolta Helena, miközben nem győzte mellére szorítani régen látott unokáját.

Tomy mosolyogva hagyta, hogy nagyanyja kiélje örömét, és csak akkor lépett hátrább, mikor a szorítás gyengült valamelyest. Helena ekkor alaposan végigjáratta rajta a szemét és megállapította, hogy unokája egy igazán jóvágású, helyes férfitvá érett. A szívét átjárta az öröm és a boldogság, már csak azért is, hogy látta. Sietve beterelte a lakásba, és helyet kínálta, hogy mielőbb kikérdezhesse, hogy megtudja, mi újság vele. Csak úgy itta a fiú szavait, főleg, mikor az végre rátért a menyasszonyára.

– Micsoda? Megnősülsz? Ezt nevezem! Csak így hirtelen? Igaz, már olyan régóta mondogattam neked, hogy itt az ideje, hisz nagyapád már a te korodban...

– Tudom nagy. De nekem most jött el az idő.

– Jól van! Jobb később, mint soha. Nem igaz? Na és ki az a szerencsés kislány? – kérdezte az öregasszony, miközben szeretettel simogatta unokája kezét, és hallgatta annak beszámolóját jövődéljéről.

Ekkor a konyhából hangos, éles zörgés hallatszott. Helena csak ekkor kapott észbe, hogy a szomszéd lány, Cintia ájtott segíteni, és épp a kávé főz. Gyorsan fel is kelt, és odasietett, hogy megnézzé, mi történt, mi ez a nagy zöre. Bár ott legbelül nagyon is sejtette az okát.

Cintia ott guggolt a konyha közepén, és egy összetört kávéscsészét próbált a lehető legóvatosabban összeszedni. Ám amint az ajtóra árnyék vetődött, felpillantott, és hirtelen a lélegzete is elállt. Ott állt Helena mögött a férfi, akiről annyi éven át álmodozott, aki szinte minden nyáron itt volt vele, de most mégsem ugyanaz volt, hiszen vőlegény. Vőlegény, és

nem az övé. Pedig a szíve mélyén mindig is azt hitte, hogy egyszer, majd ha Tomy elég érett lesz hozzá, őt fogja megkérni, hiszen... de tévedett! Mekkora tévedett!

Már meg is bánta, hogy reggel nagy elhatározással átjött a szomszédba, Tomy nagyszüleihez, hogy segítsen Helenának a befőzésben. Épp végeztek, és egy kávé akartak inni, mikor megérkezett a férfi. Cintia úgy gondolta, Tomynek is tölt egy csészével, és meglepetésként kiviszi neki, hiszen a férfi bizonyára nem számít rá, hogy őt itt találja. Ám ahogy hallgatta Helena és az unokája beszélgetését, és a vőlegénységre terelődött a szó, Cintia szíve nagyot facsarodott, és elejtett a kezéből mindent. Erre a csörömpölésre léptek a többiek a konyhába, és néztek rá olyan különös tekintettel.

- Bocsánat, csak kicsúszott a kezemből - szabadkozott a lány zavartan, és lehajtva a fejét a szilánkokra koncentrált.

- Várj, segíték! - ajánlotta a férfi, és kikerülve nagyanyját elővette a szekrény aljából a kis seprűt és lapátot, hogy a kisebb darabokat összesöpörje. Miután kidobta a szemetet és elpakolt, megvárta, míg a lány is ezt teszi, hogy aztán pajkosan rákacsinthasson. - Ez aztán a fogadtatás! Rögtön edénytörés. Mi rosszat tettem?

Bár a megjegyzés humoros volt, Cintia szívét keserűség járta át. - "Hogy mi rosszat?" - gondolta magában - "Azt, hogy nem engem szeretsz!" - De hangosan nem reagált a megjegyzésre, csupán halványan elmosolyodott, és zavartan, rá sem nézve Tomyra arrébb sétált. Azért még eldűnnyögött egy "Isten hozott"-tat, de ezzel le is tudta a köszöntést. Olyan mélységes és kellemetlen csend állt be közéjük, hogy ez még Helenának is sok volt, így rögtön nekiállt magyarázkodni.

- Cintia átjött segíteni a befőzésben. Egyedül nem győztem volna. Igazi kincs ez a lány. - Azt már nem tette hozzá, hogy reméli, Tomy menyasszonya is van ekkora kincs.

- Akkor bizonyára lesz télen mit enni. - jegyezte meg a fiú, majd még egy pillantást vetett a lányra, és visszament a nap-

paliba. Nem igazán gondolta át ezt az egészet. Idejön, és rögtön azzal nyit, hogy menyasszonya van. Holott ő maga is jól tudta, hogyha nem is a szoros kötöttsége, de némi felelősség mégis ideköti Cintiához. A legmegfelelőbb az lett volna, ha neki mondja el elsőként, hiszen ennyit megérdemelne. De már késő volt visszakozni, már késő volt változtatni.

Jobb híján zsebre dugta kezeit, és ácsorgott, hogy megvárja a lehetőséget, mikor négyszemközt beszélhet Cintiával. Nem szabadkozni akart, csak elmagyarázni és visszaállítani a nyaralások jó hangulatát, ahogyan azelőtt is.

Miután Helena is kiballagott unokája után a nappaliba, Cintia egy újabb csészét vett elő, és mind a hármuknak töltött bele a jó erős feketéből, majd egy tálcán egyensúlyozva, kissé remegő kézzel kivitte a többiekhez. – Meghoztam a kávé!

– És még a csésze is egyben maradt – próbált vicces lenni Tomy, de csak azt érte el, hogy Cintia vetett rá egy rosszálló, majdhogynem hideg pillantást. A férfi úgy hitte, ebből mindent ért, de egyelőre nem akart ezen rágódni, így inkább a kávéjáért nyúlt és belekortyolt.

Helena volt az egyetlen, aki ebben a zavaros ridegségben is feltalálta magát, mert csészével a kezében visszahelyezkedett a fotelba, és tovább faggatta az unokáját. Jobb híján Cintia is leült a kanapéra kicsit távolabb a férfitől, és hallgatta a beszélgetést. Persze próbált mosolyogni és jó kedvű lenni, mintha nem bántaná semmi, de ez nehezen sikerült. Tisztában volt vele, hogy nagyon is az arcára van írva, amit érez, és amit gondol. Ezért jobbnak látta, ha inkább hazamegy, és megpróbál túl lenni a hirtelen támadt keserűségén.

Így hát letette a már üres csészéjét a tálcára, majd sóhajtott egyet és felállt. – Helena néni! Szüksége van még valamire? Mert ha nem, akkor hazamennék. Van még egy kis dolgom.

– Persze drágám, menj csak! És köszönöm, hogy segítettél! Nem is tudom mire mentem volna nélküled.

Cintia még elrebegett egy „nem tesz semmit”-t aztán meg

sem várta, hogy kikísérjék, sietve kilépett az ajtón, magukra hagyva a többieket.

Tomy egy darabig még némán nézett utána, de aztán visszafordult nagyanyjához, és rá figyelt. Úgy gondolta, mindennek eljön az ideje, így annak is, hogy tisztázza a helyzetet Cintivel. Most viszont Helena az, akinek mesélnie kell, és akit el kell halmoznia szeretetével, hiszen olyan régen látta.

Odakint sötétedett. Az idő még most is igen meleg volt, így Tomy úgy gondolta sétál egyet. Nem akart messzire menni, csak beszívni a falusi illatokat, és kiszellőztetni a fejét. Így mélyet szívva a friss levegőből, komótos léptekkel elindult a kapuhoz, majd egyenesen végig az utcán. Olyan lassan ment, hogy talán még a bottal járó nagynénje is megelőzte volna, ám most ez sem érdekelte. Nézte a lemenő nap utolsó sugarait, és élvezte a csendet, azt a csendet, ami sehol máshol nem volt megtalálható. Majd, amikor az utcára tévedt a tekintete, már látta a közeli bár feliratát. Bár nem tervezte, de úgy gondolta, beugrik egy italtra, hogy csillapítsa a szomját, ha már erre jár.

Mikor odaért és belépett, egyenesen a pult felé vette az irányt, majd leült az első üres bárszékre.

- Nahát! Tomy Clark! Ezer éve nem láttalak! - szólt oda a férfinak a pultos lány, és olyan csábosan mosolygott, ahogy a jól fizető vendégeknek dukál.

- Szia Stella! Adsz egy sört? - Tomy visszamosolygott a lányra, majd elvette a felé nyújtott sörösüveget.

- Cinti is itt van, ott ül a pult végén.

A férfi bólintott a felvilágosításra, és mikor tekintetével követte Stella mutató karját, a pult végén valóban meglátta a lányt teljesen egyedül. Azonnal felállt, és sörrel a kezében odaballagott hozzá.

- Szia! Csatlakozhatok?

Cintia döbbenten pillantott fel, és a szíve majd megállt ijedtében. Épp Tomy járt az agya, és próbált valamit kitalálni,

hogy könnyebben elfelejtse és beletörődjön az elvesztésébe. Erre a férfi megjelenik, és éppen mellé akar ülni. Szabadkozhatott volna, vagy akár felállva el is mehetne, de tisztában volt vele, hogy Tomy azt úgysem hagyná, mert ha ő egyszer akar valamit, azt el is éri. Legalábbis vele mindig sikerült így célt érnie. Ezért vállat vont, de megpróbált higgadt és józan maradni.

- Csak így egyedül?

- Jobb híján - felelte a lány zavartan.

Tomy elnézte a keserű tekintetet, és szerette volna felvidítani, hogy olyan kellemes legyen a hangulat, mint azelőtt is mindig, ha együtt voltak. - Hogy vagy mostanában?

- Jól - közölte a lány komoran, és nem bírta ki, hogy hozzá ne tegye: - Ha hívtál volna úgy, ahogy megígérted, tudnád.

- Igen, és ne haragudj! Ezer dolgom volt, sok a munkám.

- A munkád? De persze másra volt időd. - Ezt inkább csak magának dünnyögte, ám a férfi minden szót nagyon is jól hallott és értett.

- Cinti! Azt hiszem ez nem a megfelelő hely ezt megbeszélni. De tény, hogy meg kell beszélünk.

- Valóban? Pedig azt hittem, hogy nekünk már nincs miről beszélünk.

Tomyt bántotta ez a cseppet sem kedves hangnem, és a tény, hogy a lány haragszik rá. Ez olyan mélyen érintette, amit sosem hitt volna. De minden porcikájával tenni akart ellene, és éppen ezért elhatározta, hogy addig el nem engedi Cintit, míg mindent elmesél neki, amíg mindent sikerül tisztázniuk. Elmerengve emelte fel az üvegét, és jóízűt húzott a hideg sörből, majd ismét a lányra nézett. - Menjünk valami csendesebb helyre, ahol beszélhetünk.

Cintia döbbsen nézett a férfira. Nem gondolta, hogy lesz még mersze egyáltalán elé kerülni, nemhogy azzal állni elő, hogy menjenek kettesben egy nyugodtabb helyre. Mi a csudát akar még? - Miről akarsz beszélni? Nem hiszem, hogy nekünk

bármiről is kéne. A végén még hírbe hozod magad velem, holott már el vagy kötelezve.

- Cinti! - Ez a határozott és lágy hangnem olyan volt, ami mindig megdobogtatta és elolvasztotta a lány szívét. Kicsit korholó, kicsit játékos, és teljesen tele szeretettel. Nem is értette, miért kellett a férfinak egyáltalán ide jönnie. De ez ellen már nem tehetett semmit, hát mentette, ami még menthető.

- Nincs kedvem!

De Tomy nem tűrt ellentmondást most sem, csak kiitta a söret, majd dobott a pultra némi pénzt, és megragadva Cintia karját felsegítette a székről, miközben kifelé húzta.

- Eressz már el! - sziszegte a lány, és észrevétlenül próbálta kiszabadítani magát a szorításból. - Ne ráncigálj már! Nem vagyok a tulajdonod.

A férfi nem felelt, csak megforgatta a szemeit, és hogy nyomatékot adjon határozottságának, elengedte a lány karját, de ugyanazzal a mozdulattal már a vállát ölelte át, és bohókásan magához húzta. - Mióta ismerjük egymást? Húsz éve? Nem emlékszem, hogy valaha is ilyen ellenséges lettél volna velem. Még csak nem is üdvözöltél. Arról nem is beszélve, hogy szinte rám sem nézel.

Cintiát átjárta a bizsergés a férfi érintésétől. Olyan volt, mint egy felrobbanni készülő kazán, csak forrt és forrt a vére, egyre erőteljesebben. Tomy közelsége nagy hatással volt rá, az ölelése bensőséges volt és meleg. A keze simogatta a lány vállát, míg ujjai a csupasz bőrt érinthették. Cintia majdnem elolvadt tőle, de most, pont most nem akart engedni az érzékeinek.

- Ennyire haragszol rám? - Tomy egészen közel hajolt a lány füléhez, lehelete szinte simogatta annak nyakát. És az apró remegést látva már tisztában volt vele, hogy elérte a kellő hatást, amit mindig. Tudta, most már csak néhány szó, mozdulat, és Cinti olyan lesz, mint azelőtt. Legalábbis remélte, mert pont most nem hiányzott neki egy haragos.

Ahogy sétáltak az utcán, minden ugyanolyannak tűnt, mint

régen, mint mindig, mikor az este együtt találta őket.

- Hová megyünk? - kérdezte a lány, mikor már képes volt megszólalni, és a hangja is tisztán csengett.

- Hozzád! Úgyis be akartam köszönni anyukádhoz.

- Nincs otthon.

- Az se baj - mosolygott Tomy, és lassan lecsúsztotta kezét a lány derekára. Maga sem értette, de az érzékei csúf játékot űztek vele, egészen felhevültek és simogatásra, becézgetésre vágytak.

A ház elé érve, Cintia előre ment és kinyitotta az ajtót, majd beengedte a férfit. Tomy pedig, mint aki otthon van, előbb körbenézett, majd elvéve egy almát az asztalról, jóízűen beleharapott. Aztán a konyhaszekrényhez lépett, és háttal neki-dőlve a lányt pásztázta. Egyszerűen szépnek látta, hiszen a hosszú világosbarna hajával, a csinos testalkatával, a szelíd és szerény természetével igencsak nagy hatást tett mindenkire. Tartózkodó volt, és csak kevés embernek sikerült igazán a közelébe férkőznie. Ezt tudta jól, hiszen talán ő volt azon kevesek egyike, akik jól ismerték. Már húsz éve. Mikor Tomy szülei meghaltak, a fiú ideköltözött a nagyszüleihez. Akkor ő volt, aki bátorításra, vigaszra szorult, és Cintiának, a kis Cintiának megesett rajta a szíve. Barátok lettek, majd ahogy az évek múltak már természetes volt, hogy kapcsolatuk még bensősége-sebb, még közelebbé válik. Ám mikor Tomy felkerült a nagyvárosba, már semmi sem volt olyan, mint azelőtt. Bár megpróbálta menteni a helyzetet, és amikor csak tehetette eljött, hogy felelevenítse a kapcsolatukat. Ez eddig sikerült is, mert Cintia valami furcsa mód ragaszkodott hozzá, és mindig tárt karokkal fogadta. De most, mintha tartózkodna és elhúzódná tőle, amit meg is tudott érteni, mert biztos volt benne, hogy hallott minden szót, amit ő a nagyanyjával beszélt. Hát itt volt az ideje, hogy tiszta vizet öntsenek a pohárba. Ezért sietve elrágta az almát, és a csumáját a szemétkébe dobta, majd érdeklődve, és annál lágyabb tekintettel nézett a lányra. - Cinti! Ne legyél

már ilyen rideg hozzá. Nehezebben viselem, mint a telet.

- Nem is vagyok rideg, csupán tartom magam. Hiszen már semmi sem olyan, mint régen.

- Nos, ez tény. De attól még lehetnél kedvesebb. Ha másra nem, legalább a barátságunkra tekintettel.

Cintia szinte elhűlt a szavaktól, és a dühe fokozódni kezdett. - Milyen barátság ez? Egyáltalán barátság ez? Hiszen köztünk mindig csak szex volt. Nem volt szó szerelemről, sem semmiről. Jöttél, az ágyamba bújtál, azután elmentél. Milyen barátságról beszélsz? Még azt se merted elmondani nekem, hogy megnősülsz.

- Még nem nőülök meg, csak eljegyzés volt. - Tomy hangja hihetetlenül nyugodt volt, sem a szidalmazás, sem a lány haragja nem szegte kedvét. Sőt! Mintha már hiányzott volna neki ez az őszinte reakció.

- Hát nem mindegy? Akkor sem mondtad el! Ha nem vagyok ott a nagymamádnál, akkor soha nem is közölted volna velem?

A férfi elgondolkodott egy darabig, majd egy halvány mosollyal a száján odalépdelt a lány elé. - Ha tudtam volna, hogy ilyen vadmacskaként reagálsz, talán tényleg jobb lett volna, ha titok marad előtted. - Cinkosan megérintette a lány karját, ám az mérgesen kirántotta magát, és megpróbált arrébb állni, ami a férfi testétől nemigen sikerült.

- Ez egyáltalán nem vicces. Azt hiszed, csak úgy kihasználhatsz? Idejössz, ágyba bújsz velem, aztán elhagysz. Mindig ezt csinálod. Megígéred, hogy felhívsz, de talán egyszer, ha meg is tetted. Én hülye pedig mindig engedek neked, pedig ha tudnád, hogy mennyiszor megfogadtam már, hogy nem teszem.

- Nem bírsz ellenállni a vonzerómnek. - Tomy hangja elhalt, mintha csak magában beszélt volna, ám közben nagyon is érezte a helyzet komolyságát. Mégsem akadt fenn rajta, hiszen talán most van az utolsó alkalom az esküvője előtt, hogy szabad, és azt tesz, amit csak akar. És most Cintit akarta, egész

testében és egész lényben. Olyan erővel tört rá ez az érzés, hogy a legszívesebben ott a konyhában a magáévá tette volna, de tudta, ez igen meggondolatlan lépés lenne. Ezért aztán egészen közel hajolt a lányhoz, és úgy suttogott. – Mi lenne, ha elfelejtenénk ezt a témát egy időre, és később beszélünk meg. Most sokkal fontosabb dolgot kellene... – és, hogy nyomatékot adjon érveinek, megragadta a lány derekát, és szorosan magához húzta.

Cintia az első döbbenet után, halkán felsikoltott, majd kezait a férfi mellkasának nyomva próbálta eltolni magától. – Megörültél?

– Én? Nem. Csak azt teszem, amit mindig.

Hát épp ez az! – gondolta Cintia, és minden erejével azon volt, hogy kiszabaduljon a szorításból. De ez nem ment olyan egyszerűen, mint szeretete volna, hiszen a férfi igen erősen tartotta. Végül a lány tehetetlenül ökölbe szorította a kezét, és dühösen Tomy mellkasára csapott, miközben a fogai között sziszegett. – Morbid vagy, és egy aljas gazember! Ne nyúlj hozzám, hagyj végre békén!

Ám Tomy ahelyett, hogy hátrált volna, inkább lehajolt, hogy megpróbálja a vállára venni a lányt és a hálóba cipelni.

– Ne merd! Hallod! Ne merészeld! – kiabálta Cintia mindhiába, mert a következő pillanatban már tehetetlenül kapálózott a férfi vállán, aki nevetve hurcolta a szobába. Ott egy hatalmas lendülettel ledobta az ágyra. – Nem! Nem! – tiltakozott tovább a lány, mert Tomy már ott termett felette, és olyan áthatóan nézett a szemeibe, hogy Cintia ellenállása egy csapásra eltűnt, és valami eszeveszett szenvedéllyé alakult. Amint Tomy ajkai megérintették a nyakát, a lány egész teste hullámozni kezdett a vágytól. Ujjait a férfi hajába túrta, és már cseppet sem ellenkezett. Sőt! Viszonozta a férfi minden érintését. Olyan szenvedéllyel válaszolt a közeledésre, ahogy talán még sohasem. Ajkai szétnyíltak, és szabad utat engedtek Tomy nyelvének, de olyan hévvel, hogy azon a férfi is meglepődött.

Mikor látta, hogy nem ütközik ellenállásba, Tomy feltérdelt, és levette magáról az ingét, majd a nadrágját kezdte kigombolni, mikor a lány is felült, és ő maga nyúlt a gombokért. Lehámozza partneréről a felesleges ruhadarabot, hogy aztán felhevülten csókolgassa a meztelen férfitestet.

Nem hitte, Cintia sosem hitte, hogy ennyi szenvedély lakozik benne, és főleg azt nem értette, hogy ez idáig hol szunynyadt. De nem érdekelte, mert szinte eszét vette Tomy elvesztésének érzése, és az a hatalmas izgalom, ami átjárta.

A férfi boldogan visszadöntötte Cintiát a párnára, és most ő kezdte a vetkőztetést. Megpróbált kellően lassú lenni, de mikor a pólót leráncigálva a szeme elé tárultak a lány mellbimbói, már képtelen volt uralkodni magán. Lehajolt, és birtokba véve a kerek, formás melleket csókolgatta, nyalogatta őket. Előbb gyengéden, aztán egyre erőteljesebben, hogy Cintia érezze, itt és most csakis ő számít, csakis az ő testére vágyik, őt akarja boldoggá tenni. Mire a nadrág is lekerült a lányról, már olyannyira felizzott a vágyuk, hogy a külvilágot meg sem hallották. Azt sem, mikor Cintia anyja, Rosi belépett az ajtón, és azt sem, mikor a különös hangok hallatán megállt a lánya szobája előtt, és szinte ijedten ugrott hátra.

A látvány önmagáért beszélt, és Rosi ezt nem bánta. Szíve vágya volt, hogy lánya és Tomy egyszer majd komolyabbra fűzzék a kapcsolatukat és összeházasodjanak. Csupán az volt különös számára, hogy az előbb, mikor a fiú nagymamájával beszélt, egy menyasszony is bekerült a képbe, most viszont mindez valószínűtlennek tűnt. De nem szólt. Tudta, Cintia elég érett már ahhoz, hogy felmérje a helyzetét, és eldöntse tettei helyességét. Így hát sietve visszafordult, és amilyen hal-kan csak lehetett elhagyta a házat.

2. fejezet

Cintia kinyitotta szemeit, és mélyet sóhajtva odabújt a mellette fekvő, nyugodtan szuszogó férfitesthez. Ez a szeretkezés felülmúlta az összes eddigi együttlétüket. A lány szenvedélye nem volt még soha ennyire erőteljes és lehengető, ahogy a férfié sem. Kicsit olyan volt, mint egy utolsó, legutolsó együttlét. Ettől a gondolattól Cintia teljesen elkomorult. Ha lehetett, még szorosabban simult szerelméhez, behunyta a szemeit, és szeretne volna megőrizni ezt a pillanatot.

Tomy érezte a lány meztelen testét, és önkéntelenül is elmosolyodott. Szerette az együtt töltött percekét, és a szeretkezés utáni összebújásokat. Ez volt az a meghitt pillanat, amitől olyan nehezen vált meg. Hiszen lány, akivel szeretkezzen akadt volna tömkelegnyi, de olyan, aki ennyi szeretettel bújik hozzá, csak egyetlen egy. Claraban a menyasszonyában is nagyon hiányolta ezt, és képtelen volt megszokni, hogy a szex után a lány azonnal elfordult tőle, vagy olyan semleges témákról kezdett beszélni, amitől a feje is megfájdult. De Cinti nem szólt semmit, csak kezét a férfi mellkasán nyugtatta, és egész testével odatapadt, mintha az övé volna. És Tomy tudta, nagyon is jól tudta, hogy erről a meghittségről a legnehezebb lemondania.

Percek teltek így el, mikor a lány mélyet sóhajtva a hátára gördült, és a plafont tanulmányozta. Nyomorultul érezte magát, és tisztában volt vele, hogy a férfi részéről ez csupán nosztalgia, semmi több. Neki talán nem is fáj, hiszen sosem mondta, hogy szereti. Szerelem! Milyen ostoba érzés is ez. Fájdalmas, önző és szívet szaggató. De Cintia ezt érezte, és ezt fogja majd akkor is, mikor Tomy hazamegy a menyasszonyához, ő pedig itt marad keserű magányában. Még azt is megengedte magának, hogy egy könnycsepp guruljon végig az arcán, mert azt hitte, a férfi ezt úgysem veszi észre. Miért is venné? Hiszen ez idáig sem figyelt az érzéseire, csupán a saját önző vágyaira.

Mert ha figyelt volna, akkor most nem egy vadidegent készülné elvenni, hanem őt.

- Min merengsz kiscicám? - Tomy oldalra fordult, feltámaszkodott a könyökére, és a lány arcát pásztázta. Láta a könnyet, látta Cintia szemében ülő keserúséget, de szólt érte. Szerette volna mindörökké emlékezetessé tenni a pillanatot, a percet, az órát. Ezért odahajolt a lányhoz, és játékosan megharapdálta annak piros, selymes ajkait, majd a fülét. - Nem is cica vagy, hanem egy igazi vadmacska.

Ám Cintia sem kedve, sem ereje nem volt a játékhoz, ezért szenvedve elfordította a fejét, és még hátat is fordított a férfinak. De Tomy nem hagyta annyiban. Átölelte a lány derekát, és úgy háttal egészen közel húzta magához.

- Sajnálom cicám! Tudom, hogy kissé elvettem a sulykot. De egyszerűen muszáj volt. Nem bírtam megállni - suttogta, miközben még mindig puszilgatta, harapdálta a lány csupasz nyakát.

- Nem? - Cintia hangja halk volt és bizonytalan. Az alig néhány perce történtek szenvedélye már tovatűnt belőle.

- Nem. Bele is betegedtem volna, ha nem tehettelek volna magamévá. - Tomy minden eszközzel próbált mosolyt csalni kedvese szájára mindhiába, mert Cintia ugyanolyan komor és szomorú maradt.

- Menyasszonyod van. Miért kellett mégis ez? Búcsúzóul?

- Búcsúzás? Erre nem gondoltam. Egyszerűen csak úgy jött magától. Tudod, hogy mindig nagy hatással voltál rám.

- És milyen sokra mentem vele - fintorgott Cintia. - Hiszen mást készülsz feleségül venni. Én csak az ágyban vagyok neked jó, az életedbe nem férek bele.

- Jaj, ne beszélj már butaságokat! - Tomy megragadta a lány arcát, és maga felé fordította. - Mindig itt voltál az életemben, mióta csak megismertelek. Emlékszel? Mikor a szüleim meghaltak, te vigasztaltál. Tudtad jól, milyen felnőni apa nélkül, és segítettél, hogy én is túl legyek rajta. Aztán pedig itt voltunk

együtt, egymás életébe. És most is itt vagy az életemben. Mindig lesz hely számodra, ezt te is tudod.

- Most viszont te beszélsz butaságokat! Hogyan férek bele az életedbe, mikor nőülni készülsz? Ne már!

Tomy nem válaszolt. Elnézte a lány szomorú arcát, kicsire húzott ajkait, és a plafonra meredő tekintetét. Már akkor tudta, tisztán tudta, hogy ezt az arcot örökre meg fogja őrizni. Történjen bármi, képtelen lesz elfelejteni az együtt töltött perceket, órákat, napokat.

Valamivel később, Cintiát elnyomta az álom, és Tomy ezt használta ki, hogy a tőle telhető legnagyobb csendben kievickéljen mellőle. Mikor felült, magára vette a ruháit, és a lehető legnesztelenebbül kisétált a szobából.

Késő volt már. Az egész lakásban sötétség honolt és csend. Tomy halkán az ajtóhoz lépett, kinyitotta, és beszívta a hűvös nyári levegő éjszakai frissességét. Az órájára nézett, és a hajnali időpont ellenére úgy érezte, muszáj kiszellőztetnie a fejét, muszáj átgondolnia mindent. Ezért becsukta maga mögött az ajtót, ő pedig leült a lépcsőre, és bámulta a semmit.

Mióta az eszét tudta, úgy hitte mindig, mindenre megtalálta a jó megoldást, és mindig minden kérdésre tudta a választ. Most viszont olyan dolog előtt állt, amiről képtelen volt dönteni, amit nem tudott teljes egészében átlátni. Mintha homály lepte volna el a szemét, mintha nem tudta volna, hogy az érzékei vagy inkább a szíve vezérli a tetteit. Szánalmasnak érezte a pillanatot, és a benne dúló bizonytalanságot. Szeretett volna tisztán látni, hogy őszinte lehessen azokhoz, akik fontosak neki. De mit mondhatna most? Lefeküdt Cintivel, mert a pillanatnyi érzékei ezt akarták? Vagy sokkal inkább a szíve húzta hozzá? És Clara? Tényleg szereti? Vagy csak a lényre hatására szeretné a sajátjának tudni? És vajon ha elveszi, valóban boldog élete lesz?

Ezernyi megválaszolatlan kérdés tódult fel benne, amire képtelen volt feleletet adni. Megdörzsölte homlokát, majd fel-

állt és nyújtózkodott egyet. Jól esett volna neki egy szál cigaretta, de nem volt nála. Már jó régóta nem dohányzott, és eddig nem is érezte szükségét. Most viszont annyira megkívánta, hogy el is indult vissza a bárba, hogy vegyen egy dobozzal. Addig pedig elmerengett, és megpróbálta helyretenni a gondolatait.

Miután Tomy megvette a cigarettáját, meggyújtott egy szálat, és bódultan beszívta a füstöt. Élvezte, ahogy az egyre több nikotintól ismét nyugodttá, higgadttá válik. Tudta, hogy hosszútávon ez nem megoldás, csupán a pillanatnyi bizonytalanságára nyújt némi vigaszt.

Mikor visszaért Cintiáék házához, a lépcsőhöz sétálva megállt, és az ég felé emelte a tekintetét. A gyönyörű csillagos égbolt úgy mosolygott vissza rá, mintha azt sugallná, a legjobb helyen jár. Vagy csak azért gondolta így, mert szerette volna biztosítani magát, hogy jól cselekszik? Nem tudta. De már nem is érdekelte. Inkább leült a lépcsőre, és még egy szál cigiért nyúlt.

3. fejezet

Cintia kinyitotta szemeit, és a másik oldalára fordult, hogy ismét odabújhasson Tomyhoz. De mikor az ágyra nézett, csupán a férfi hült helyét találta. Felült és körbenézett. Egyetlen ruhadarab sem árulkodott róla, hogy Tomy még a házban lenne, és ez nagyon elszomorította. Pedig tisztában volt vele, hogy így lesz, mégis nehéz volt feldolgoznia.

Felsőhajtott, és magára tekerve az amúgy is összegyűrt lepedőt, kísétált a konyhába egy pohár vízért. A keserűség átjárta a szívét, és képtelen volt tenni ellene, bár igazából nem is akart. Úgy gondolta, hogyha más nem is, de a fájdalom majd rádöbent, ha még egyszer ekkora örültséget akar elkövetni. Elővett egy poharat a konyhaszekrényből, és töltött magának a vízből, mikor a bejárati ajtó halkán megzörrent. Hirtelen úgy megrémült, hogy majdnem kiesett kezéből a pohár. Aztán erőt véve magán, letette az innivalót a kredencre, ő maga pedig elindult, hogy megnézzé ki vagy mi lehet az ajtónál. Óvatosan a kilincshez nyúlt és lenyomta, majd fejét kidugva kikémlelt. Nem tudta, hogy örüljön-e vagy sírjon, mikor meglátta Tomyt a lépcsőn üldögélni. De nem is volt ideje ezen rágódni, mert a férfi is észrevette őt, felállt, és kitérve az ajtót odaállt elé.

- Nem tudsz aludni? - kérdezte Tomy lágyan, szinte simogatva szavaival a lányt.

- És te?

- Csak egy doboz cigiért mentem el a bárba.

- Cigiért? Azt hittem leszoktál.

- Igen, én is. De most nagyon jól esett. - Tomy még közelebb lépett Cintihez, hogy egész testével takarja az utca esetleges kíváncsi szemei elől. - Én ébresztettelek fel?

- Nem, csak a hiányod. - Cintia elpirult és lesütötte a szemeit. Nem tudta, hogy szabad-e ezt mondania egy vőlegénynek. Hiszen a testi együttlét még nem kötelez, de a lelki kötődés, nem enged szabadulni, és felelősséget támaszt.

Tomy nem akadt fenn ilyen semmiségeken, sőt, jól is esett neki a lány kitárulkozása. – Nocsak! Már a hiányom is ilyen nagy hatással bír?

– Úgy tűnik.

– Ezt örömmel hallom. – A férfi elmosolyodott, és egyik kezével megsimogatta Cintia arcát, majd keze egyre lejjebb tévedt, míg el nem érte a lány kebleinek felső vonalát. – Mit szólnál egy közös zuhanyzáshoz. Lenne kedved hozzá?

Bár Cintiában ezernyi érv sorakozott fel a közös zuhanyzás ellen, de már nem volt sem kedve sem ereje védekezni. Mikor azt hitte, hogy Tomy elment mellőle, és nem is jön vissza, már megbánta, hogy nem volt hozzá egészen őszinte. Talán ha nyíltan elmondta volna az érzéseit, ha ő maga állította volna válaszút elé, az élete egészen másképp alakul. És amint megpillantotta a férfit az ajtó előtt, rájött, hogy még mindig nincs veszve semmi, és még mindig van esélye rá, hogy megváltoztassa a tervezett jövőt. Bár tisztában volt vele, hogy ez nem csupán rajta múlik, de egy próbát mindenképp megért. Ezért zavartan megpróbált visszamosolyogni, és hagyta, hogy a férfi megfogja a kezét, és behúzza egyenesen a fürdőszobába.

Amint becsukódott mögöttük a fürdő ajtaja, Tomy lágyan lehámozta a lányról a lepedőt, hogy aztán elé táruljon Cintia csupasz valósága. A csodaszép fehér teste, a kívánatos, érzéki domborulatai, és a mindezt tetéző, meleg kis háromszöge az ölénél. A férfi érezte az egyre ágaskodó férfiasságát, ezért sietve megszabadult a ruháitól, majd a zuhany alá állt, magához vonta a lányt, és hevesen csókolni kezdte.

A kellemes langyos víz végigfolyt a testükön, és ha lehet, még jobban felizzították bennük a vágyat. Tomy végigsimogatta kedvese testét, míg keze meg nem állt a melleinél. Ott eljátszadozott egy ideig, és előbb lágyan, majd egyre erőteljesebben morzsolgatta a bimbókat. Cintia felnyögött a kéjtől, és kissé hátrahajtva fejét utat engedett a férfi nyelvének is, mely úgy ízlelgette, mintha először tenné. És mikor Tomy még en-

nél is lejjebb merészkedett, a lány ajkait elhagyta egy halk, mégis vágytól izzó, érzéki sóhaj. De a férfi nem törődött más-
sal, csak hogy megszerezze a legnagyobb gyönyört kedvesé-
nek, a kielégülés és a teljes beteljesülés gyönyörét. Úgy ciró-
gatta nyelvével, szájával Cintia legérzékenyebb pontját, hogy
az képtelen volt másra koncentrálni, csakis a testi örömére. És
mikor már ott járt egészen közel, Tomy abbahagyta, hogy ő
maga is teljes résztvevője legyen, és egybeforrva a lánnyal,
együtt ériék el a kielégülés boldogságát. Megragadta hát Cin-
tia fenekét, és felemelve a lányt belesüllyesztette már merev
férfiasságát a forró, nedves öbölbe. Amint teljesen eggyé vál-
tak, szenvedélyes mozgásba kezdtek, miközben Cintia erősen
kapaszkodott szerelmébe, és úgy csókolta az arcát, nyakát,
hogy az már szinte fájdalmas volt. És mikor a csúcshoz értek,
ismét hátravetette fejét, de most csak azért, hogy tekintete
megragadja a férfi szeméit, és a pillantásával mondja el mind-
azt, amiket szavakkal nem mert.

Tomy jól látta, tisztán ki tudta venni a lány tekintetében ülő
mondanivalót. És ha nem is látta volna, de egész testében érezte
azt a mérhetetlen odaadást és szerelmet, amit Cintiától ka-
pott. Szerelmet. Igen! Ez volt az a szó, amit olyan régóta kere-
sett már ahhoz a különös bizsergető érzéshez, amit érzett.
Odahajolt hát, és válaszként megcsókolta a kéjtől forró, piros,
duzzadt ajkakát.

A nap már kelőben volt, mikor Tomy odahajolt kedveséhez
az ágyban, és lágyan megcsókolta. – Megyek megnézem nagy-
anyámékat. Már biztosan fenn vannak. Később majd visszane-
zek. Itthon leszel?

– Azt hiszem igen.

– Remek! Akkor úgy készülj, hogy elmegyünk valahová.
Addig még kitalálom, hogy hová. – Azzal még egy csókot le-
helve a lány szájára, kigördült az ágyból, és a széken nyugvó
ruhái után nyúlt, amiket a kellemes zuhany után kis híján a

fürdőben felejtett. Persze az sem lett volna olyan nagy probléma, csak épp reggel kellemetlen, főleg akkor, ha Cintia anyja, Rosi már fenn volna. De elkerülve ezt, most már nyugodtan felöltözhetett.

Cintia egy darabig némán nézte, de amikor a férfin már minden ruha fenn volt, képtelen volt megállni, hogy meg ne szólaljon. Csak egy szót, egyetlen szót akart mondani, ám a szíve olyan hevesen dobogott, hogy azt hitte menten el is ájul. Mégis erőt vett magán, és mielőtt Tomy búcsút intve kilépett volna a szoba ajtaján, megszólalt, és elmondta, ami már olyan régóta benne élt. – Szeretlek!

Bár a szó halk volt, mégis teljesen biztosnak tűnt. Tomy abban a pillanatban megfordult, és néhány pillanatig döbbenten meredt a lányra. Mintha teljes köd fedné a látványt, nem látott mást, csak egy elmosódott alakzatot. Mintha minden csak forogna, és megállni sem akarna soha. De mikor a hirtelen jött felhő elszállt, már kit tudta venni a lány minden porcikáját, idegességtől izzó tekintetét, reszkető testét, és az arcára kiült várakozás minden idegőrlő izgalmát. A férfi elmosolyodott, és a szíve megtelt hasonló érzésekkel. Egy mozdulattal ott termett Cintia mellett, és heves csókot lehelt annak remegő ajkaira, majd ugyanazzal a lendülettel, még mindig mosolyogva, elhagyta a szobát.

A lány mozdulatlanul nézett utána, majd ujját felemelve megérintette a száját, hátha így is érezheti Tomy csókját. A választ kereste, majd újra és újra lepörgette fejében a férfi reakcióját. A szájára kiülő mosolyt, és azt a heves csókot, amit a szó váltott ki belőle. Örült neki, vagy csak leplezni próbálta a zavarát? Nem tudta, csak azt érezte, hogy ő maga, már teljesen beleveszett a szerelembe.

4. fejezet

Tomy maga sem értette mitől, de teljesen feldobódott. És mikor végre a nagyszülei házába lépett, olyan lelkesen, és tőle szokatlan örömmel üdvözölte az öregeket, hogy azok azonnal észrevették, hogy valami rendkívüli dolog történt.

Peter, a nagyapja, szoroson magához vonta unokáját, és az ő szívét is az öröm járta át. Bár kérdezgette, mi történt, amitől ennyire jól érzi magát, de Tomy nem árulta el. Hogyan is mondhatta volna, mikor még ő maga sem értette az okát. És őszintén szólva, nem is akart mást, csak élvezni a felhőtlen jókedvét. Ezért a szobájába vonult, és sietve felöltözött, majd nagyanyjához menve, egy lány puszit lehelt az asszony arcára.

- Nagy! Nyitva van az a két utcányira lévő pékség? Olyan jól esne valami finom péksütemény.

- Édes fiam, ha szóltál volna, sütök valami finomat reggelire. Ezért nem kellene pékségbe menned. De ugye, aki nem jön haza éjszakára...

Tomy nagyon jól tudta, mi következik. Hogy jön nagyanyja korholása, dorgálása. Ezért is lepődött meg, mikor Helena teljes testével odafordult felé, és őszintén ránézett.

- Már nem vagy gyerek, felnőtt ember vagy. Gondolom, tudod, hogy mit csinálsz. Bár a menyasszonyodat nem ismerem, de Cintia rendes lány, nem érdemli meg, hogy kihasználj. - Azzal befejezettek tekintve a mondandóját, visszafordult a tűzhelyhez, hogy folytassa az ebéd előkészületeit.

Tomy egy pillanatig meglepetten nézte, majd elgondolkodva indult ki a házból a pékség felé. Tudta, tisztában volt vele, hogy nagyanyja éles szeme mindent lát, és ő maga pedig mindent tud is. Ha akarná se csaphatná be, mert nagyon jól és józanul látja a kialakult helyzetet, ám megbízik benne annyira, hogy mégse szóljon bele az életébe. Vajon megérdemli ezt a mérhetetlen bizalmat? Vajon valóban képes felnőtt módjára mérlegelni és dönteni?

Zsebre dugta a kezeit, és úgy ballagott tovább, teljesen belefeledkezve a gondolataiba. Szerette volna élvezni ezt a néhány napot, amit itthon tölt, de közben tudta, hogy nem élhet ugyanúgy, ahogyan eddig. Nem várhatja el másoktól, hogy megértsék, hogy tárt karokkal várják, hogy elviseljük a bizonytalanságot. És Cinti kimondta azt, amit ő sohasem mert. Ez a szó, hogy „Szeretlek!” még sosem hagyta el a száját. Talán akkor használta utoljára, mikor még éltek a szülei, azóta pedig nem volt bátorsága kiejteni. Talán mert attól félt, ha kimondja valakinek, azt ugyanúgy elveszíti, mint a szüleit. Jól tudta, ennek a szónak súlya van, és ez az a szó, ami bármire képes, és akár meg is változtathat egy-egy életet.

Elmerengve körbenézett, és az utca túloldalán megpillantotta a pékséget. Szerencséje volt, mert a bolt nyitva várta az éhes vendégeket. Sietős léptekkel indult hát a túloldalra, majd be az üzletbe, ahol jobbnál jobb, ízletesebbnél, ízletesebb péksütemények néztek rá. Eldönteni sem tudta, melyiket válassza. A végén inkább mindenből vett egy keveset, és elhatározta, hogy Cintiáéknak is visz belőle.

Mosolyogva megköszönte az eladónak a kiszolgálást, majd három nagy zacskóval a kezében elindult hazafelé. Már lelépett a járdáról, mikor jobbra nézve meglátta a kis virágboltot. Nem gondolkodott, csak spontán cselekedve vissza akart fordulni, hogy vegyen egy csokor gyönyörű rózsát az egyetlen tündérnek, aki most számított neki.

Minden olyan hirtelen és gyorsan történt. A kanyarból előbukkant egy kék Mercedes, és hatalmas lendülettel iramodott neki az útnak. Sofőrje fék helyett a gázt nyomta, és ezért észre sem vette az út közepéről visszaforduló férfit. Csupán akkor próbált megállni, mikor ő maga is rájött, hogy túl késő. Már csak a férfi tágra nyílt szeméit látta, majd a nekicsapódás után a földre zuhant mozdulatlan testet.

5. fejezet

Sziréna éles hangja törte meg a falu csendjét. Cintia szíve nagyot dobbant, és rémülten ugrott az ablakhoz, hogy megnézzze, merre tart a mentőautó. Mivel ez a hang nem volt szokványos errefelé, nagyon sokan szaladtak az utcára, hogy lássák, hogy tudják mi történt. Cintia is így tett, és az édesanyjával együtt kimentek a ház elé. Nézték az egyre gyűlő tömeget, és hallgatták a hozzájuk csapódó szomszédok feltevéseit. Cintia nem is figyelt annyira rájuk, hiszen egyikük sem tudta, mi történt valójában. De mikor a lány Tomy nagyszülei háza felé nézett, várva, hogy majd a férfi is kijön és csatlakozik hozzájuk, csak Helena és Peter sápadt arcát látta maga előtt. Nem is gondolkodott, odasietett hozzájuk, és aggódva, szinte rosszat sejtve nézett rájuk.

- Tomy elment a pékségbe. Már fél órája - suttogta Helena, mintha már akkor tudta volna, mintha már akkor tisztában lett volna vele, hogy baj van.

Cintia elsápadt, és kikerekedett szemekkel, ijedten nézett a mentő után. A szíve összefacsarodott, és reménykedve várta, hogy a sarkon egyszer csak felbukkan a férfi. Nem, nem várhatott! Képtelen volt várni. Ezért otthagyt mindenkit, és sietve elindult a pékség felé. Néhány lépés után már futott, olyan sebesen, ahogy csak bírta. Nem törődött senkivel és semmivel, mert nem érdekelt más, csakis az élete egyetlen igazi szerelme, Tomy. Hiába kiabáltak oda hozzá, hiába próbálták megállítani, oda sem figyelt rájuk. És mikor végre a mentőautóhoz ért, rémülten, félelemmel telve lassította le lépéseit. Az utolsó pillanatban is élt benne a remény, hogy a férfi hirtelen megjelenik épségben, egészségesen, de hiába nézett körül, Tomyt nem látta az immár jócskán összegyűlt tömegben. Utat tört magának, hogy lássa, mi történt, hiszen az a jó néhány kíváncsiskodó elállta a látványt.

Cintia egyre közelebb férközött, és mikor feltárult előtte az

úton heverő mozdulatlan test, rémülten sikoltott fel. A könnyei patakokban folytak végig az arcán, a teste reszketett, mégis hevesen odaugrott a férfi mellé, hogy felébressze, hogy lássa, hogy... A mentő sofőrje még idejében elkapta a lány derekát, és próbálta megnyugtatni, távol tartani a betegtől, akit épp az orvos próbált stabil állapotba hozni.

- Nyugodjon meg! Hallja? Nyugodjon meg! A doki épp ellátja a sérültet. Egy rossz mozdulat, és akár meg is halhat.

A szavak csak lassan jutottak el a lány tudatáig, de amikor értelmet nyertek, még hangosabban zokogott. - Nem, az nem lehet! - mondta. És bár tudta, hogy össze kellene szednie magát, nehezebbre esett uralkodni a keserűségén és a fájdalomán. Szeretett volna odamenni Tomyhoz, átölelni és hozzá bújni. Szeretett volna segíteni életre kelteni, és sírni, rúgkapálni, sikítani. Még ha tudta is, ez nem vezet sehová. Nagy erőfeszítésbe telt, de végül sikerült mégiscsak megnyugodnia annyira, hogy már képes volt értelmesen gondolkodni. - Rendben! Rendben! - mondta a sofőrnek, aki látva, hogy a lány némileg lehiggadt, elengedte, és sajnálkozva nézett végig rajta.

Cintia letörölgette könnyeit, és aggódva nézte a földön fekvő, élettelennek tűnő szerelmét. Tomy feje vérzett, a teste furcsán kicsavarodott, és semmi életjelet nem mutatott. Cintia odatérdelt mellé, és úgy nézett az orvosra, aki megállás nélkül tett-vett a férfi körül. - Mi történt? Mi van vele?

Az orvos egy pillanatra felnézett, majd tovább folytatta a munkáját, de közben készségesen felelt. - Baleset érte. Elgázolták. Ön a rokona?

Cintia az orvosra meredt, mert hirtelen nem tudta, mit feleljen. Rokona volna? Hozzátartozója? Hisz ha ennyire fáj, csak tartoznia kell hozzá. - Igen - nyögte ki végül halkán. - A barátnője vagyok.

- Értem! Nos, a barátjának agyrázkódása van, és a gerince is sérült. Azon kívül belső sérülései is vannak. Most stabilizálom az állapotát, hogy szállítható legyen, aztán bevisszük a kór-

házba. – Nem óhajtott többet mondani, mert fontosabb volt, hogy figyelmét a betegének szentelte, és ezt Cintia is megértette. Nem szólt többet, csak némán nézte az orvos és a szanitéc küzdelmét.

Mikor végre sikerült Tomy állapotát némileg rendbe szedni, óvatosan hordágyra tették, és a mentőbe rakták.

Cintia kétségbeesetten nézte a műveletet, majd hátra fordult, hogy keressen a tömegben egy ismerős arcot, valakit, akinek szólhat, hogy értesítse Tomy szüleit. Ekkor pillantotta meg az édesanyját, aki zokogva, egyik kezét a szívhez szorítva intett neki, és már indult is vissza, hogy elmeséljen mindent Helenának és Peternek. Így Cintia nyugodtan szállt fel Tomy mellé a mentőbe, és könnyes szemein át nézte, ahogy az orvos még a kocsiban is a férfi pulzusát méri, szívét hallgatja, a rácsatolt infúziót állítgatja, és elkövet mindent a beteg életéért.

Cintia szerelme arcát figyelte, várta, hogy az felébred és rámosolyog, de hiába. Tomy minden porcikája mozdulatlan volt. Olyan, mintha már nem is lenne benne élet. A szemei csukva voltak, az arca sápadt és tele karcolásokkal, sérülésekkel, ahogy szinte az egész teste is. Csak az ujjai maradtak épek. Cintia lassú mozdulattal odanyúlt értük, és elkeseredetten a tenyerébe vette őket. Nem merte még megsimogatni sem, csak tartotta, mint egy hímes tojást.

Az orvos együtt érző pillantást vetett a lányra, de nem szólt. Nem akarta biztatni, mikor még senki sem tudta a kifejetet, hiszen a férfi sérülései elég súlyosak voltak, még ő maga sem bízott benne, hogy életben marad. Ilyen kilátásokkal a legjobb, ha nem ad okot bizakodásra, és inkább - ha kérdezik - felkészíti a családtagokat a legrosszabbra. De Cintia nem kérdezett, csak ült némán a könnyeibe feledkezve, és lágyan fogva a férfi kezét, mintha minden rezdülésével próbálná az életet lehelni belé. És ezt az orvos sem bírta szó nélkül megállni. – Ha valakit ennyire szeretnek, az túlél mindent.

A lány felpillantott, mert a szavak értelme ólomként sújtott

le rá. Tomy élete, aminek ő maga csak most lehetett teljes értékű résztvevője, egy hajszálon lógott. Pedig szereti! Annyira szereti, ahogy soha senkit ezen a világon. Nem veszítheti el, az nem lehet! Tomynek élnie kell! Ezért újból szerelméhez fordult, és már nem csak a kezével, de a tekintetével is lágyan körülfogta, hogy Tomy érezze, itt van vele, és odaadna bármit, csakhogy jobban legyen.

6. fejezet

A kórházba érve, Tomyt azonnal a műtőbe vitték, ahová Cintia már nem mehetett vele. Olyan gyorsan történt minden, és olyan zűrzavaros volt, hogy a lány kezdte elveszíteni a maradék erejét. Körbenézett. Néhány nővér és orvos szaladt el mellette a műtő felé, miközben valamit kiabáltak, olyan szakszavakat, amiből Cintia semmit sem értett. Félre kellett húzódnia a falhoz, hogy elférjenek mellette. Kábultan nézett utánuk, majd lassan a közeli váróterem felé támolygott, és a legközelebb eső székre leült. Forgott vele a világ, émelygett, és úgy érezte hamarosan ő maga is összeomlik. Előre hajolt, és a térdére támasztva könyökét, arcát két tenyerébe temette. Nem bírta sokáig higgadtan, mert ahogy a teste megpihent, úgy tört ki belőle ismét a zokogás. Csak rázta és rázta, pedig azt hitte, hogy nincs már benne semmi, hogy már csupán a tompa némaság maradt, és az a mélységes aggodalom, ami körülvette. Tomy, drága Tomy! Bárcsak sokkal előbb elmondta volna neki, hogy szereti! Talán akkor most nem itt ülne, hanem épp vele, fenn a városban, vagy itt náluk... A lényeg, hogy akkor talán Tomyt nem érte volna baleset.

- Cintia! - Amint a lány hallotta saját nevét, hirtelen felemelte a fejét, és kisírt szemekkel nézte az előtte álló, aggódó édesanyját, és mögötte a kezüket tördelő Helenát és Petert.

- Mi történt? Hogy van Tomy? - Helena odaült Cintia mellé, és sírva kérdezgette, miközben megragadta a kezét, mintha csak könnyörögne neki, hogy jó híreket mondjon.

- Nem tudom - dadogta a lány halkán, elesetten, de némileg összeszedve magát. - Az orvos azt mondta, elütötte egy autó. Nincs magánál. A műtőben van. - Hangja el-elakadt, de azért elmondta, amit a férfi nagyszüleinek feltétlenül tudnia kellett.

Helena a szája elé kapta a kezét, és zokogva a férjére nézett. - Ez nem lehet! Ő nem halhat meg!

Peter azonnal ott termett felesége mellett, könnyes szemek-

kel lenézve rá, lágyan átölelte a vállát, és remegő kézzel próbálta megnyugtatni. – Nem lesz baja, szívós gyerek! – mondta, de a hangja annyira elhalt, hogy a mondandója ettől teljesen hihetlenné vált.

Az idő nagyon lassan pergett. Rosi megpróbálta a lelket tartani mindenkiben, hiszen talán ő volt az egyetlen, akit nem rázott meg olyan nagyon mélyen ez az eset. Kávét hozott, és kedvesen simogatta a lánya és szomszédasszonya kezét, hogy azok érezzék, mellettük áll. Még egy nővérkét is megkért rá, hogyha valami új hírt megtud, szóljon be nekik, hogy beszélhessenek az orvossal. Ezután viszont nem tehetett ő sem többet, így csak a rájuk boruló mélységes aggodalom maradt, amit nehezen viseltek.

A váróterem bejárata egy pillanatra elsötétült. Cintia azt hitte, talán egy orvos az, ám amint felpillantott, egy egyenruhás rendőrt látott, aki komor arccal indult el egyenesen feléjük. A lány tudta, hogy az elkövetkezendő percek nehezek lesznek, de nem számított rá, hogy még tetézni is fogja azt egy rendőr. Amint a tiszt odaért hozzájuk, sietve elhadarta, mi járatban van, mit akar, és mit tud. Cinti hallgatta egy darabig, de aztán úgy megfájdult a feje, hogy képtelen volt odafigyelni tovább. Csak beletemette arcát a tenyerébe, és várt. Várta, hogy végre valaki azt mondja, minden rendbe jön, hogy nincs is akkora baj, mint amilyennek kinézett, és Tomy hamarosan felépül. De hiába teltek a percek, semmi sem történt.

Nagyjából három óra múlva, mikor Cintia már a türelme végére érkezett, és úgy gondolta, hogy keres egy nővért, és meg tudakol valamit, egy orvos lépett a váróterembe, és egy kórlapot böngészve egy nevet mondott. A lánynak kellett néhány pillanat, mire eljutott a tudatáig, hogy Tomy nevét hallja. Peter viszont gyorsabban reagált, és már ott is termett az orvos előtt, hogy reszketve hallgassa, amit mondani akar. Miután az öreg bemutatkozott, az orvos bólintott, és a hóna alá téve a kórlapot, egyenesen Peterhez beszélt.

- Megműtöttük. Egyelőre stabil. Az intenzívra viszik, ahol egy nővér folyamatosan figyeli az állapotát. Nagyon súlyos sérüléseket szenvedett, belső vérzése volt, és a gerincét is operálni kellett. Amellett pedig agyrázkódást szenvedett, és kómában van – hadarta el szinte egyszere a fehér ruhás férfi.

Rosi és Helena egymásba kapaszkodva mentek közelebb, hogy ők is hallják, amit az orvos mond. Csak Cintia nem akart odamenni, lábai mégis önálló életre keltve vitték a többiekhez.

- A gerince? – hallotta a lány saját hangját, de olyan volt, mintha egészen messziről szólna.

- Az mit jelent pontosan? – vette át a kérdést Peter.

- A gerincsérülések javánál sajnos bénulást – felelte az orvos kertelés nélkül, mire az asszonyok felhördültek, és Helena heves zokogásban tört ki.

- De él és életben marad. Ugye? – Cintia úgy várta a választ, mint gyerekként a Mikulást, mintha csak ez volna az egyetlen fontos, számára mindennél fontosabb dolog.

- Egyelőre stabil az állapota. Ha minden rendben megy, akkor hamarosan magához tér.

- És a bénulás? – Rosi átkarolva szomszédasszonyát, szinte azt a kérdést tette fel, ami annak is a fejében járt.

- Megtettünk mindent, hogy helyreállítsuk a gerinc állapotát. Sajnos csodára még mi sem vagyunk képesek. Ám érdemi információval csak később szolgálhatok. Reméljük, hogy a műtéttel sikerült rendbe tennünk, és akkor nem áll be a bénulás. Most pedig elnézést, de rengeteg dolgom van még – felelte az orvos, és egy együtt érző mosollyal a száján, távozott.

- Köszönjük – suttogta utána Cintia alig hallhatóan, ám az orvos egy pillanatra visszafordult, és a szája sarka megrándult, mintha csak jelezte volna, hogy nem érdemel köszönetet, hiszen ez a dolga.

A hír megrázta mindnyájukat, az öregek egymásba kapaszkodva próbáltak enyhíteni fájdalmukon. Csak Cintia érezte úgy, hogy bármi történt és történik is, a lényeg az, hogy Tomy

életben van és életben is marad. Ez olyan megkönnyebbüléssel töltötte el, hogy már nem is látta olyan borúsan a helyzetet. Viszont ekkor ötlött belé, hogy meg sem kérdezte az orvost, hogy bemehetnek-e Tomyhoz. Sőt! Egyáltalán merre lehet az intenzív osztály? Mély sóhaj hagyta el a száját, majd sietős léptekkel indult a doktor után.

7. fejezet

Cintia képtelen volt aludni. Egyáltalán nem jött szemére az álom, mert az agya folyton ott járt Tomy nál. Maga előtt látta, ahogy ott fekszik az úton, látta a vérfoltokat a ruháján, a karcolásokat az arcán, a kifordult testét, és rémisztőnek érezte. Bár az orvos megnyugtatta, hogy egyelőre stabil az állapota, de az első éjszaka igen kritikus. Igaz, még akkor sem dőlt el minden, ha ezt az éjszakát túléli, hiszen bármikor beüthet valami. Reménykedett és imádkozott, hogy Tomy felépüljön, és visszanyerje az eszméletét. Hiszen úgy kellett otthagyniuk a kórházban, hogy nem is láthatták, nem is beszélhettek vele, mert kómában volt. Bár Cintia szeretett volna vele maradni, de nem engedték. És még Helena is azt mondta, hogy menjen haza, mert a következő napokban bizonyára nagyobb szükség lesz rá, hogy Tomy mellett legyen. Mert minden barátira szüksége lesz, ha valóban igaz, és nem fog tudni többet lábra állni. A lány ezt értette is, és nem ellenkezett. A szíve azonban húzta a férfihoz, és össze kellett szednie minden erejét, hogy ne rohanjon azonnal hozzá. Így viszont tehetetlenül forgolódott az ágyban. Ám vagy két óra elteltével már nem bírta tovább, és a kétségbeesett aggodalomtól zokogni kezdett. Hasra fordult, és a párnába fúrva a fejét, utat engedett a felgyülemlett feszültségnek, és a keserű fájdalomnak, miközben egyre csak fohász kodott, imádkozott szerelme életéért.

Tomy lassan, óvatosan nyitotta ki a pilláit, és próbálta felmérni a szeme elé tárult fehérséget. Nem tudta, hol lehet, fogalma sem volt róla, mi történt vele, csak érezte a fejében lüktető fájdalmat, és a különös mozdulatlanságot. Nem, valójában nem csak a feje fájt, hanem az arca, a kezei, a háta, a mellkasa és szinte az egész teste. De próbált elvonatkoztatni, és felderíteni, hogy hol van, és mi történt vele. Az emlékeiben kutatott az utolsó mozzanat után, amire még emlékezett. Fel is rémlett

előtte a virágbolt, és egy sebesen száguldó autó. – Jaj, ne! – nyögte fájdalmasan, és megpróbált feljebb tápászkodni a párnán, hogy körül nézhessen. De ez a kisebb mozdulat is olyan iszonyú fájdalmába került, hogy még a szemét is le kellett hunynia, nehogy kibuggyanjanak a könnyei. Így későbbre halasztotta ezt a próbálkozást. Helyette viszont felmérte a körülötte lévő dolgokat. A nagy ablakokat, amin már betűzött a nyári nap reggeli melege, de még érezni lehetett az éjszaka múló frissességét. Láta a fehér falakat, és egy különös gépet maga mellett. Egyfolytában pittyegett, és valami nagyon idegesítően nézett ki. A filmekben látott már hasonlót a súlyos betegeknel. Tehát úgy néz ki, hogy ő is az. Ahogy elfordította fejét, hogy tovább vizsgálódjon, egy érdeklődő, láthatólag megkönnyebbülten mosolygós szempár nézett vissza rá.

– Üdv! Örülök, hogy magához tért. – Az orvos odalépett Tomy ágyához, és levéve a nyakából a sztetoszkópját, lehajolt, hogy megvizsgálja a beteget.

– Mi történt? – Tomy rekedten bár, de megpróbálta megtudakolni az eseményeket, miközben szemével egyre csak a fiatal orvost figyelte.

– Balesete volt. Elütötte egy autó. Meg kellett műtenünk.

– Baleset. Igen, arra emlékszem.

– Több sérülést is szenvedett, amit a lehető legjobban helyre is hoztunk – ecsetelte a doki, miközben visszatette nyakára a műszert, és már a betege lábánál járt, azt birizgálta. – Ezt érzi?

– Nem.

– És ezt?

– Nem. Miért, mit csinál?

Az orvos kiegyenesedett, és gondterhelt arccal az állát simogatta. – Hát, épp a lábát vizsgáltam, de nem látok semmi reakciót. Meg tudná mozdítani a nagylábujját a jobb lábán?

– Hát persze – felelte Tomy teljesen magabiztosan, és csinálta amit a doki kért.

– Most a balt. – Néhány másodperc múlva az orvos a fejét

rázva nézett betegére, és úgy gondolta, nincs mit titkolnia. – Gerincsérülést szenvedett. Megoperáltuk, de úgy tűnik, hogy a lábai nem reagálnak semmire. Persze ez lehet átmeneti is. Még végzünk néhány vizsgálatot. Egy gerincsérülésnél a gyógyulási folyamat hosszabb és kényesebb.

– Nem reagál a lábam? – Tomy értetlenkedve nézte a doktort. – De hát mozgattam, látta. Nem?

– Sajnos nem. A lábujjai meg sem mozdultak.

Tomyt úgy érte, ez a hír olyan, mint egy villámcsapás. Hitetlenkedve meredt az orvosra, majd fejét felemelve a lábát nézte. Már a nyilalló fájdalom sem érdekelte a fejében és a nyakában, csak az, hogy béna lett. Lebénult, és nem fog tudni járni, képtelen lesz mozgatni a lábait és... Feje visszahanyatlott a párnára. – Nem fogok tudni járni?

– Ezt még azért korai lenne kijelenteni. Még végzünk néhány vizsgálatot, megteszünk mindent, hogy ez az állapot csak átmeneti legyen.

– Mennyi az esély?

– Ezt inkább most ne latolgassuk, korai még. – A doki egy biztató mosolyt küldött páciense felé, majd elindult az ajtóhoz. – Mennem kell, de hamarosan megint jövök és megnézem. Pihenjen és gyógyuljon, most nincs más dolga! Egy ideig ugyanis a vendégünk marad.

– Igen, ezt valahogy sejtettem. – Tomy nézte a távozó férfit, majd a becsukódó ajtót bámulta. Fel kellett dolgoznia mindent, azt hogy épp egy kórházban feküdt, és nagyobb volt a tehetetlensége, mint élete során eddig bármikor. Tehetetlenség! Ez a szó, most pontosan ráillett, és ez igen szánalmassá tette. Ráadásul szomjas is volt, és egyre erősödött a fejében lüktető fájdalom. Felemelte a kezét, hogy megsimogassa a homlokát, de alig bírta megmozdítani az ujjait. Olyan volt, mintha ólomból lettek volna, mintha minden tagját beton húzná lefelé. Sóhajtott egy mélyet, és behunyva a szemeit próbált pihenni, ahogy az orvos mondta, hiszen most úgyszem tehetett mást.

8. fejezet

A kórházba érve Cintia idegesen nézett körbe-körbe, miközben az intenzív osztály felé haladt. Úgy várta már a reggelt, mint a Messiást, hogy végre rohanhasson szerelméhez, és mellette is maradjon egész nap. Nem érdekelt semmi és senki más. Csak azt tette, amit mindig is akart, ott lenni Tomy mellett, és elmondani neki, mennyire szereti. Ám amint az ajtó elé ért, megtorpant. Jól emlékezett, hogy előző nap az orvos megkérte, hogy az intenzív osztályra ne sétáljanak be csak úgy. De nem volt sem kedve, sem türelme senkinek szólni, ezért inkább a lehető legészrevétlenebbül benyitott az ajtón.

A szíve a torkában dobogott, és olyan ideges volt, hogy azt hitte, menten összeesik. Nem tudta, mire számíton, hogy Tomy milyen állapotban lesz, hogy felkelt-e már a kómából, hogy túlélte-e egyáltalán az éjszakát. Reménykedett, és úgy hitte, Isten lenézett rá az égből, és az imái célba találtak. De ebben csak akkor volt teljesen biztos, mikor belépett a kórterembe, és meglátta Tomyt, aki elgondolkodva a plafont bámulta. Az ajtó nyitódására odafordult felé, és amint megpillantotta a lányt, a szemei bágyadtságát valami különös nyugalom váltotta fel, az arca gondterheltsége is egy csapásra kismúlt, és még a barázdái is eltűntek. Egy halvány mosolyra is futotta az erejéből, amelyet fáradtan odaküldött a lány felé.

Cintia óvatos, de annál sietősebb léptekkel lépkedett az ágyhoz, és aggódva megállt a férfi előtt. – Szia! Hogy vagy?

- Most, hogy látlak, már sokkal jobban.
- Ne viccelj! Komolyan kérdeztem.
- Én pedig komolyan mondtam.

A lány halványan elmosolyodott, és önkéntelenül is a férfi homlokára tette a kezét, hogy végigsimítson rajta. Szerette volna letörölni róla az összes gondot és fájdalmat, hogy tiszta lappal kezdve, bearanyozza Tomy minden pillanatát. Mert valamiért úgy hitte, képes lenne rá. Amint az ujjai a férfi bőrre-

hez értek, elöntötte a forróság, és a legszívesebben elbőgte volna magát, hiszen annyira félt, annyira féltette Tomyt. El akarta mondani, de úgy gondolta, ez nem épp a legmegfelelőbb pillanat. Ezért csak sóhajtott egyet, és megpróbált valami kevésbé sírós dologra koncentrálni.

- Örülök, hogy már nem vagy kómában. Bevallom, hogy nagyon aggódva jöttem, mert nem tudtam, mi van veled.

- Azt hitted meghaltam? Tőlem nem szabadulsz ilyen könnyen - próbált viccelődni a férfi, miközben arcán végigfutott egy fájdalmas rándulás. A nővér még reggel adott neki fájdalomcsillapítót, de Tomy úgy érezte, egyáltalán nem használt. Sőt! Mintha minden perccel és órával csak erősödne, és egyre elviselhetetlenebb lenne a fájdalma. De nem akart ezzel foglalkozni, mert végre volt egy emberi lény, akivel beszélhetett, akin látszott, igazán látszott, hogy szereti.

- Minden rendben? - Cintiát ismét elöntötte az aggodalom, mert látta a férfi arcán a fájdalmat. - Jól vagy?

- Persze, semmi gond. Csak ami egy baleset után lenni szokott.

- Szóljak a nővérnek? Kérjek valami fájdalomcsillapítót?

- Már kaptam. - Tomy nehézkesen, de felemelte szabad kezét, amiben nem volt infúzió, és kinyújtotta a lány felé. - Most inkább ülj ide, és mesélj valamit. - Hangja egyre halkult, és a levegőt is ziláltabban vette.

A lány szófogadóan odatelepedett az ágy legszélére, és mélyeket sóhajtván keresett valami témát, mindhiába, mert képtelen volt elvonatkoztatni. Egyre csak a baleset járt a fejében, és Tomy szörnyű látványa. - Én inkább azt szeretném tudni, hogy miért történt a baleset? Hogy mi történt pontosan? És, hogy most hogy érzed magad? De őszintén! - Ahogy fogta a férfi kezét, önkéntelenül is simogatni kezdte, amitől Tomyt jóleső meleg járta át.

- Muszáj? Most szívesebben hallgatnálak inkább téged. Kicsit még fáradt vagyok a sok beszédhez.

A lány megadóan bólintott, és halkán beszélni kezdett. Elmesélte, hogy egész éjjel alig aludt, reggel pedig úgy rohant a kórházba, hogy majdnem papucsban indult útnak. Ráadásul még a kávéját is elfelejtette meginni, így kicsit úgy érzi magát, mint aki másnapos. Ezen a férfi elmosolyodott, de aztán bágyadtan behunyta szemeit, és úgy hallgatta tovább a bársonyosan csengő, kellemes hangot egészen addig, míg megszűnt körülötte a világ, és elnyomta az álom.

9. fejezet

Cintia, mikor észrevette a férfi egyenletes szuszogását, szinte meghatódott. Nem is értette magát, hiszen már százszor látta Tomyt aludni, mégsem volt rá soha ekkora hatással. Talán az teszi, hogy most sérülékenyebbnek, sebezhetőbbnek, esetlenebbnek látta, vagy csak az arcán lévő sebek miatt érzett más-ként. Nem tudta, és nem is igazán érdekelte, mert a fontos az volt, hogy megtalálja kettejük között azt a különös és egyedi meghittséget, ami eddig is ott lapult, és amitől mindig megtalálták egymást. Ezért is határozta el, hogy mellette marad, és vigyáz rá, amennyire csak tőle telik.

Sóhajtott egy mélyet, majd lassan felállt, és az ablakhoz sétálva lenézett a kórház udvarára. A lenti nyüzsgés sem tudta lekötni, mert csak egy valamire tudott gondolni, Tomyra.

- Jó reggelt!

Cintia ijedten összerezzen a váratlan hangra, és mikor megfordult, azt a fiatal orvost látta, akivel tegnap beszéltek. - Jó reggelt! - felelt, és próbálta felidézni a doki nevét - Mr. Talles.

Az orvos közelebb lépdelt a betegéhez, és miután ellenőrizte a légzését és az infúziót, már teljesen a lány felé fordult, és szigorú képpel nézett rá. - Megkértem tegnap, hogy ne jöjjön be bejelentés nélkül. Ez az intenzív osztály, itt nem tartózkodhatnak hozzátartozók.

- Igen, tudom, és elnézést kérek. Csak... - Cintia a szavakat kereste, amivel megmagyarázhatná, miért is nem tartotta be a szabályokat, de nem igazán tudta, mit felelhetne.

- Nézze, tudom, hogy mit érez. - Dr. Talles az ajtó felé intett a lánynak. - Rengeteg beteg fekszik itt a kórházban, és nagyon sok hozzátartozó aggódik. Mindenki ott szeretne lenni a szerette mellett. De ha senki nem tartaná be a szabályokat, a végén már képtelenség lenne gyógyítani, mert nem férnénk hozzá a betegekhez. - Mikor Cintia odaért hozzá, az orvos kitérte az ajtót, és kedvesen, ám de határozottan kitolta a lányt. - A

váróterem pont arra való, hogy ott várakozzanak a hozzátartozók, míg az orvos vagy nővér be nem kíséri őket a kórterembe.

Ez a kioktatás igen furán hatott a lányra, és kicsit elszégyellte magát miatta. Hiszen nem akart ő bajt okozni, csak szeretett volna Tomyval lenni. Most mégis büntudatot érzett, mert jól tudta, hogy a dokinak igaza van. – Sajnálom – motyogta még egyszer, és lassan elindult a váróterem felé. Nem számított rá, de az orvos ahelyett, hogy a dolga után ment volna, vele tartott, és elkísérte a székekig. Cintióának ez olybá tűnt, mintha ellenőriznék, valóban szót fogad-e, és azt teszi, amit kell, és ez kellemetlenül érte. Már készült, hogy megszólaljon, és ismét elnézést kérjen, mikor Talles megelőzve őt, beszélni kezdett.

– Mr. Clark állapota javulni látszik, ami a mentális gyógyulást illeti. Szüksége lesz minden támogatásra, hogy az állapota továbbra is gyorsan visszanyerje régi állapotát. De kérem, hogy ezentúl szóljon nekem vagy a nővérnek, vagy az éppen ügyeletes orvosnak, ha be akar menni hozzá.

– Igen, persze – dadogta a lány, és hogy ne tűnjön olyan elasettnak, hát kérdezett. – Azt mondja, hogy Tomy, vagyis Mr. Clark hamarosan a régi lesz?

– Nos, csupán szeretném, hogy az legyen. Még szükség van további vizsgálatokra, de azt kell, mondjam, hogy míg lelkileg egészen jól viseli a sérüléseket, a fizikai állapota nem éppen kielégítő.

– Ez mit jelent? – Cintia idegesen összekulcsolta kezeit, és rémülten nézte az orvost.

Dr. Talles egy darabig habozott, mintha nem tudta volna eldönteni, hogy mennyire legyen nyílt és őszinte, de végül mégis elmondta a tényeket. – Reggel megvizsgáltam Mr. Clark lábát, ami nem reagált, és mozgatni sem tudta őket. Bár a gerincsérülését műtéttel helyreállítottuk, lemezt helyeztünk a törésre, de egyelőre úgy tűnik, hogy nem értük el a várt eredményt. Pedig kizártuk az idegi sérülést és a gerincvelő sérülést.

- Te jó ég! Tehát tényleg lebénult? Nem fog tudni járni?

- A műtétet elvégeztük, és a sérülést rendbe tettük. Mivel egyéb kizáró okot ez idáig nem találtunk, reméltem, hogy érezni fogja az alsó végtagjait. De mivel nem történt meg, még végzünk néhány vizsgálatot. Talán attól okosabbak leszünk.

Cintia bólintott, de képtelen volt levenni szemét a dokiról. Mintha már most a csodára várna, és arra, hogy az orvos azt mondja, Tomy holnapra rohanni fog. De dr. Talles hallgatott, és a tekintete sem volt túl bizakodó. - Maga sem hiszi, hogy bármit is találnak. Igaz?

- Az előzetes vizsgálatok szerint... valóban nem nagyon hiszem, de ez nem jelent semmit. Lehet, hogy van valami, amit eddig nem vettünk észre.

A lány letaglózódott, de hogy ne legyen elkeseredett, azzal biztatta magát, hogy Tomy él, és ennél nincs is fontosabb. Így meg is nyugodott, és mélyet sóhajtva bólintott. - Értem. Akármilyen is lesz, nem számít. A fontos, hogy Tomy életben van. Az, hogy fog-e tudni járni, már mellékes.

- Nos, azért ez ennyire nem egyszerű. - Az orvos száján egy mosoly futott át. - Van, aki képtelen feldolgozni a tényeket, és depressziós lesz. De aki mellett ilyen elszánt barátnő van, az biztosan könnyedén túl lesz a megrázkódtatáson.

- Elszánt? Annak nézek ki? Inkább kétségbeesettnek érzem magam, és iszonyú tehetetlennek.

Az orvos erre szélesen elmosolyodott, és úgy nézett végig a lányon. - Maga igazán bátor, és ahogy látom, igazán kitartó is, különben nem lógott volna be a barátjához. Nem igaz? Remélem, kitart ez az elszántsága végig, akkor Mr. Clark hamar meg fog gyógyulni.

Cintia válaszként ismét felsóhajtott, de ahogy a dokit nézte, már az ő szája is mosolyra húzódott, miközben zavarában a szemét is lesütötte. - Ha csak rajtam múlna, már holnap egészséges lenne.

Dr. Talles bólintott, majd mint aki csak most kapott észbe,

körbenézett, és úgy fordult vissza. – Most mennem kell, de ha bármi probléma van, keressen meg nyugodtan. És ha megkérhetem, ne menjen vissza a kórterembe csak a nagyvizit után. A nővér majd szólni fog, mikor szabad. Rendben?

„Naná” – gondolta a lány, hiszen nem akart még egy ilyen kellemetlen szituációt. De mondani csak annyit bírt, hogy: – Rendben.

Valamivel később, Helena és Peter is megérkeztek. Cintia elmondta nekik, amit az orvostól tudott, és azt is, hogy a doki megkérte, ne menjenek be Tomyhoz csak vizit után. Bár Helena nem értett egyet ezzel az egésszel, és nagy kínjaiba telt, hogy ne rohanjon be az unokájához. Idegesen leült Cintia mellé, és kikérdezte, amennyire csak tudta. Hogy viselkedett Tomy? Mit mondott? Milyen volt? Egyszerűen mindent tudni akart. És a lány minden igyekezetével azon volt, hogy a lehetőségekhez mérten megnyugtassa az asszonyt. Persze ezt egyszerűbb volt akarni, mint megtenni, hiszen ilyen körülmények között egyikük sem volt képes mellőzni az aggodalmat és idegeskedést.

10. fejezet

Ahogy múltak a napok, Cintia úgy lett egyre bizakodóbb. Tomy nagyon jól viselte a történeteket, a sebei gyorsan javultak, és a kedve sem lohadt. Bár komorabb volt, mint azelőtt, de a lány mellett nagyon jól érezte magát. Egyszerre adott neki erőt, biztonságot és kitartást, miközben a szeretete fényben fürödhetett egész nap. Mindketten úgy érezték, egyre közelebb kerülnek egymáshoz, hogy most már teljesen összeköti őket valami igen mély érzés.

Tomy minden reggel várta a lányt, megfogta a kezét, és maga mellé ültette az ágyra. Csókot lehelt az ujjaira, belenézett a szeretettől csillogó szemeibe, és hallgatta a csilingelő, kellemes hangját. Nem tudott betelni vele, és ő adta meg számára a kelendő instrukciót az élethez. Ezt akarta már mindig érezni, nem volt szüksége másra. De aznap, mikor a falon lógó órára pillantva várta, hogy Cintia betoppanjon az ajtón, egy másik nő állt meg a kórterme előtt és nyitott be hozzá.

Már elmúlt kilenc óra, mikor Cintia, kicsit késve indult Tomyhoz. Máskor már a reggeli után vele volt, de most akadt még egy kis elintéznivalója a munkahelyén a szabadságát illetően. Hiszen mióta Tomy kórházban volt, a lány nem járt dolgozni, hogy minden nap vele lehessen. Most is sietett túl lenni a herce-hurcán, hogy a nap további részét a férfival tölthesse, felvidítsa és támogassa, amennyire csak telik tőle. És mióta Tomyt átszállították az intenzívről egy normál szobába, még többet lehettek együtt.

A kórterem felé haladva, Cintia odaszólt a nővérnek, aki mosolyogva fogadta, és visszaintett neki, hogy szabad az út, nyugodtan bemehet a beteghez. És a lány így is tett, jókedvűen, a szívében tele szerelemmel nyitott be az ajtón Tomyhoz. Ám a meglepetése annál nagyobb volt, mikor a férfi ágya mellett egy korabeli, csinos, városi nőt pillantott meg, aki teljesen fölé ha-

jolva, épp megcsókolta Tomyt.

Az első felindultságában dühösen vissza akart fordulni, ám ekkor meghallotta Tomy különösen csengő, szinte fájdalmas hangját.

- Cinti! Gyere be! - A férfi még meg is próbált felülni, készen arra, hogy a lány után vesse magát, ha az el akarna menni, pedig jól tudta, hogy erre képtelen. Ám Cintiának hatott a mozdulat, mert megállt, és mélyet sóhajtva közelebb lépdelt feléjük. Tomy kinyújtotta felé a kezét, és amikor már elérte, megragadta a lány ujjait.

- Cinti! Ő itt Clara, a ... menyasszonyom. - Meg akarta magyarázni, azt akarta, hogy a lány értse a jelenetet, ami a szeme elé tárult, és tudta, hogyha most nem tisztázza ezt, akkor talán nemigen lesz több alkalma rá. - Most érkezett nemrég. Nem tudott utolérni telefonon, ezért lejött, hogy megnézzze, mi lehet velem. - Látva, hogy a lány erre nem reagál, odafordult a menyasszonyához, és hozzá beszélt. - Clara, ő itt Cinti.

- Cinti? Csak így egyszerűen? - A nő felállt, és úgy nézett végig a lányon. - Mégis kit tisztelhetek benne?

A helyiségben hirtelen néma csend támadt, és Tomy csak most érezte igazán megkönnyebbülésnek, hogy a szobában rajtuk kívül éppen nem volt senki más. Bár így is igen kellemtelen volt a helyzet, hiszen nem tudta, mit is felelhetne erre a kérdésre. Ám nem is volt szükség rá, hogy sokáig tanakodjon rajta, mert Cintia, kihúzva az ujjait Tomy kezei közül, kissé távolságtartóbban, de felelt helyette.

- A szomszédja, vagyis Tomy nagyszüleinek a szomszédja vagyok. - A lány attól, hogy mert válaszolni, némi erőt kapott, ezért a táskájába nyúlt, és elővéve egy zacskót, Tomy mellé helyezte az éjjeliszekrényre. - Hoztam egy kis rágcsálnivalót. Mamád is jön nemsoká, csak elment még venni ezt-azt, hogy semmiben ne szenvedj hiányt.

- Cinti! Mondtam már, hogy ne hozz semmit. Nincs szükség rá, el vagyok látva rendesen.

Clara karba fonta kezét telt keblei alatt, és kissé értetlenkedve nézte a lányt. – Ti ilyen jóban vagytok, hogy már többször is bejöttél látogatni Tomot?

– Igen, ilyen jóban! – felelte Tomy erélyesen. – Én nem veszek össze mindig mindenkivel, mint te.

– Jól van na! – Clara értette a célzást, és fintorogva visszaült az ágy szélére. – Én sem veszek össze mindenkivel, csak azzal, aki butaságokat beszél. Aki azt mondja, hogy menjek haza, és folytassam a munkámat, mintha mi sem történt volna, mikor ő meg betegen, elhagyatottan fekszik a kórházi ágyban, mert baleset érte.

– Hát épp ez az! Minek lennél itt, minek maradnál, ha nekem még egy darabig úgyis itt kellennem? Aztán meg... felesleges is, és kész.

– Felesleges?! Na, de drágám! – A nő odafordult Cintia felé, és hozzá beszélt. – Most mondd meg! Ha a te vőlegényed kórházban lenne, te nem szeretnél mellette lenni? Te nem maradnál vele? Így is, el sem tudtam képzelni, hogy mi történhetett, mikor hívtam, és nem értem el. Annyira aggódtam, hogy azonnal idejöttem. Te itt hagynád a helyemben?

Cintia fájdalmas tekintettel nézett Tomyra, és egy pillanatra össze is forrt a tekintetük. – Nem! – felelte végül, miközben zavartan lesütötte szemeit.

– Na, ugye? Hát ezt mondom én is. – A nő visszafordult vőlegényéhez, és elmosolyodott. – Vita befejezve! Most pedig megyek, és iszom egy kávé. Hozzak nektek is?

Tomy nemlegesen a fejét rázta, ahogyan Cintia is, így a nő szó nélkül kísértelt az ajtón.

Mintha csak erre várt volna, Cintia lágyan, ám annál keserűbben elmosolyodott, és a férfi arcára mutatott. – A sebeid nagyon szépen gyógyulnak.

– Igen, azok igen. Csak a fránya lábaimat nem érzem.

– Majd biztosan fogod – dűnnyögte a lány, és már azon tanakodott, hogyan léphetne le innen, mert ez a helyzet egyálta-

lán nem volt az ínyére.

- Sajnálom, hogy Clara... Nem tudtam, hogy idejön, és még maradni is akar. Én nem tudtam, és...

- Semmi baj, elvégre a menyasszonyod. Természetes, hogy veled akar lenni. - Cintia mindezt olyan fájdalmasan és komoran mondta, hogy még Tomy is megérezte benne a szavak mélységes súlyát. Így nem is tudott mást felelni, csak annyit.

- Igen, az.

Cintiának ez éppen elég volt, és nem is akart mást, csak elmenni, eltűnni innen. Nem akarta se látni, se hallani Clarat, mert ezzel azt érezte, hogy Tomyt ismét elveszíti. Ezzel együtt fel is merült benne egy kérdés: Tomy volt valaha is az övé? Hiszen csak jött, az ágyába bújt, aztán elment. Igazából talán soha nem is érezte azt a mélységes kötődést, amit a lány.

- Én most megyek, azt hiszem itt semmi szükség rám - motyogta, inkább csak magának, majd jobbulást kívánt a férfinak, és sietve kifordult az ajtón. Még hallotta, ahogy Tomy a nevét kiabálja, de sem kedve, sem lélekjelenléte nem volt, hogy válaszoljon. Csak becsukta az ajtót, és készült, hogy minél hamarabb elinduljon hazafelé.

- Jó reggelt! - Dr. Talles mosolyogva nézett le a kissé rémült lányra, és úgy hitte nagyon is jól tudja, mitől olyan morcos és riadt, hiszen ő maga is látta már azt a felettébb csinos, és szemrevaló teremtet, aki a beteghez érkezett. - Már megy is? Akkor ez egy igen rövid vizit volt.

- Igen az - dünnyögte Cintia, és még arra sem volt ereje, hogy a férfire nézzen.

- Jól érzi magát? Kicsit sápadtnak találom ma reggel.

A lány bólintott, és köszönés nélkül, sietve megfordult rohant ki a kórházból. Nem akarta, hogy bárki lássa, mennyire megviseli ez a kis incidens, hogy milyen fájdalmas neki, hogy a szerelmét egy másik nővel látja. Pedig igazából nem is lenne oka féltékenységre, mert jól tudta, tisztában volt vele, hogy Tomynek menyasszonya van.

11. fejezet

Aznap este, Cintia nem találta a helyét. Nem akart otthon maradni, és a négy falat bámulva rágódni a siralmas életén. Ki akart törni, ki akart szabadulni, és le akarta vetni a Tomy által rávert bilincset, hiszen a férfinak ott van a menyasszonya, neki már nincs többé szüksége rá. Egészen addig, míg nem találkozott a nővel, nem is hitte igazán, de most már jól látta azt, aki legyőzte, és aki elvette tőle a szerelmét. Egészen idáig élt benne a remény, hogy talán Tomy egyszer észhez tér, és végleg vele marad, de hiú ábránd volt ez, aminek éppen ideje volt véget vetni. Ezért lezuhanyozott, magára vett egy ujjatlan blúzt és egy kék selyemnadrágot, majd elindult a bárba, ahová azelőtt is többször betért, ha társaságra vágyott, mert a régi barátai, ismerősei gyakran megfordultak ott, és Stella, a pultoslány a legjobb barátnője volt. Bár az összes titkát ő sem ismerte, de talán éppen ezért volt olyan kellemes a társasága.

Amint belépett a bárba, azonnal Stellához ment, rendelt egy kólát, és csak azután nézett alaposabban körbe valami búfelej-tő társaság után. Az egyik boxban ott ült néhány ismerőse, akik önfeledten nevetgéltek, de Cintia nem igazán az ő közegükre gondolt. Így tovább pásztázta a helyet, és ekkor vette észre a pult másik végén Dr. Tallest, belefeledkezve egy pohár narancslébe.

Meglepődött, hiszen még sosem látta itt az orvost, ám jól tudta, tartozik neki egy bocsánatkéréssel, amiért a kórházban szó nélkül otthagya, és olyan mogorván viselkedett vele. Hiszen ha valaki, akkor pont ő nem tehet semmiről, sőt, Tomy életét köszönheti neki. Ezért sóhajtott egy mélyet, és zavartan elindult a doki felé.

- Jó estét! - köszönt Cintia, miközben odaült a bárszékre közvetlenül az orvos jobb oldalára.

Dr. Talles felpillantott, és amint meglátta a lányt, a szája azonnal halvány mosolyra húzódott. - Jó estét magának is!

- Örülök, hogy látom, mert azt hiszem, tartozom egy bocsánatkéréssel, amiért úgy elrohantam reggel.

- Nem, nem tartozik. Dehogya is - felelte a doki, és már teljesen odafordult a lány felé. - Nézze, én kérek elnézést, amiért tolakodó voltam. Csak rossz szokás.

- Tolakodó? - Cintia elmosolyodott. - De hiszen maga csak kedves volt. Ez nem tolakodás.

- De van, aki annak veszi.

A lány hitetlenkedve megrázta a fejét. - Nem hiszem, csak talán vannak, akiket rosszkor ér.

- Ahogy magát is. Igaz?

A lány lesütötte a szemeit, majd ismét mosolyogva nézett a férfira. - Hát nem éppen jókor, de attól még udvariatlanság volt tőlem elrohanni. Maga csak kedves volt velem, én meg úgy viselkedtem, mint egy bunkó.

Ez az igazán értelmetlen csevej kezdte idegesíteni az orvost, ezért, hogy némileg oldottabbá tegye a hangulatot, felemelte a poharát. - Mi lenne, ha pertut innánk? Ez a magázódás olyan idéetlenül hangzik ebben a bárban.

A lány halkán felnevetett, és ő is megemelte a kóláját, amit Stella olyan észrevétlenül rakott elé, hogy ez idáig fel sem tűnt neki. Ekkor átfogták egymás karját, és ittak egy kortyot az üdítőjükből, majd ahogy szokás, egy halvány puszi is elcsattant.

- Hát akkor, szia! - mondta az orvos. - Ezentúl mellőzzük a Dr. Tallest, és hívj csak egyszerűen Dereknek.

- Rendben, te pedig Cintiának.

A doki elgondolkodott egy darabig, mintha csak ízlelgetné a lány nevét, majd ivott még egy kortyot az italából, és úgy nézett Cintiára. - Nagyon szép neved van.

- Igen, ezt már mások is mondták, de szerintem van jobb téma is, mint a nevem. - Mindezt olyan esdekelve mondta, hogy a férfi alig bírta visszatartani a kuncogást.

Sötétedett, hiszen a napnak már alig látszott a széle, ahogy

lebukott a nyugati határ mentén, viszont gyönyörű piros és narancssárga színekben pompázott az ég alja, ami felettébb csodálatos látványt nyújtott. Tomy elgondolkodva nézte, de egyáltalán nem foglalta le a látvány. Sokkal inkább gyötörte az a különös fájdalom, amit Cintia hiánya okozott. És ha mindez még kevés volna, Clara folytonos törődése, anyáskodása is kezdett az agyára menni, mert a nő úgy ugrált körülötte, mintha Tomy nem a vőlegénye, hanem a gyermeke lenne. Nehezen bírta ezt, és szeretne volna visszakapni az életét, amit a saját akarata szerint élt, és a saját lábán. Nem szeretett ráutalva lenni senkire sem, pláne nem egy nőre. Vagy ha már választania lehetett volna, sokkal inkább Cintire, akit már gyerekkora óta ismert.

Behunyta a szemét, mert olyan eszeveszetten tört rá a lány hiánya, ahogy eddig még soha, de tisztában volt vele, hogy hiába epekedik, mert Cinti nem fog többé bejönni meglátogatni, ő pedig képtelen akárcsak egy lépést is tenni hozzá.

12. fejezet

Néhány nap múlva Tomyt hazaengedték a kórházból, ő pedig elfoglalta régi szobáját a nagyszülei házában. Clara a menyasszonya is vele volt, és ott sürgött körülötte egész nap. A férfi néha már úgy érezte, képtelen elviselni ezt a folytonos gondoskodást, és olykor-olykor még a hangját is dühösen fel-emelte. Ilyenkor Clara még nagyobb gonddal ápolta, mintha Tomy képtelen lenne eldönteni, mi a jó neki, mit képes egyedül megcsinálni, és mihez van szüksége segítségre. Egyszerűen nem volt egy szabad perce sem, és a menyasszonya még azt is megtiltotta neki, hogy a kerekesszékeben az udvarnál távolabbra merészkedjen. Egyszerűen féltette, de olyan mértékkel, ami már túlzás volt. Ezért is könnyebbült meg, mikor Clarat felhívták a városból, ő pedig összecsomagolva a holmiját, sűrű bocsánatkérés közepette elutazott. Bár nehezére esett magára hagynia vőlegényét, de tudta, a félbemaradt dolgait el kell intéznie. Csak pár nap – biztatta magát –, aztán újra visszajön, és már el sem hagyja többé a szeretett férfit.

Tomy viszont olyannyira megkönnyebbült, hogy amikor a nő taxija elkanyarodott a ház elől, már oda is húzta a tolókosiját, és Peter segítségével beleült, majd megcélozta az utcát, hogy végre azt tegye, amit akart. Bár a lábai nem mozogtak, de a kezével már egyre ügyesebben irányította a kocsikerekeit, így egyáltalán nem ütközött nehézségbe eljutni a kapuig. Ott viszont volt egy kicsi lépcső, amin sehogy sem tudott átevíckélni. Akárhogy is erőlködött, gyötrődött, nem tudta átemelni a széket.

Cintia épp a konyhában mosogatott, mikor kinézve az ablakon, megpillantotta Tomyt, amint az a kapunál küszködött a tolókosijával. Gyorsan elkapta a tekintetét, és mintha mi sem történt volna folytatta a mosogatást. De alig ért a keze a vízbe, a tekintete újból a férfirra tévedt, és a szíve kétségbeesetten dobogni kezdett. – A francba! – dünnyögte magának, majd

ledobva a szivacsot, kisetett a lakásuk ajtaján, egyenesen Tomyhoz. A háta mögé lépett, készült, hogy megemelje a kocsit, és átsegítse a férfit a lépcsőn.

- Ne! Hagyj békén! Majd megoldom - förmedt rá Tomy váratlanul, amitől a lány összerezett - Ne nyúlj hozzá!

- Én csak láttam az ablakból, hogy nem tudsz kijönni, gondoltam segítek - rebegte Cintia döbbenten.

- Ne segíts! Nem vagyok nyomorék! - kiabálta Tomy, és akkorát rántott a tolókosin, hogy az kis híján felfordult. De nem foglalkozott vele, mert bántotta az önérzetét, hogy a lány így látja, küszködve, tehetetlenül. Meg akarta mutatni, hogy egyedül is képes megküzdeni a nehézségekkel, hiszen férfi. De a düh és a tehetetlenség eluralkodott rajta, és már csak összevissza rángatta a kocsi kerekeit.

Cintia felocsúdott első döbbenetéből, és kikerülte a férfit. Összevonta kezeit a mellkasán, és várakozón a kerítésnek támaszkodott. Úgy gondolta, kivárja míg Tomy lehiggad és rájön, hogy senki nem akar neki rosszat. Tisztában volt vele, hogy ez a kiabálás nem neki szólt, hiszen hallotta, ahogy Tomy ugyanúgy ráförmedt már szinte mindenkire a környezetében.

Jó néhány percbe telt, mire Tomy belátta, segítség nélkül kénytelen lesz az udvaron maradni, ami ha lehet, még jobban bántotta. Ezért sóhajtott egy mélyet, megállt, és megadóan, szinte már bocsánatkérően pillantott a lányra. - Azt hiszem, mégiscsak szükségem lenne a segítségedre.

Cintia szó nélkül ismét odaállt a férfi mögé, és megragadva a tolószéket, átemelte a lépcsőn, és kitolta a járdára. - Merre indultál?

- Hogy merre? Csak úgy el. Egyszerűen megőrjít ez a hülye helyzet - morogta Tomy. - Nem tudom megszokni, egyszerűen idegesít, hogy mindig mások segítségére szorulok. Szerettem volna elmenekülni a bajaim elől, de még erre is képtelen vagyok. Ez a tehetetlenség őrjítő. Mintha oda lenne az egész férfiasságom.

Bár a lány átérezte a férfi szavai mögött bujkáló keserűséget, mégis úgy érezte, fel kell vidítania. Ezért elfintorodott, és elkezdte tolni a kocsit a járdán, miközben beszélt. – A férfiasságod? Én azt hittem, hogy csak a lábaddal van baj. Már feljebb sem működik?

– Ettől a buta érzéstől néha úgy érzem, már semmim sem működik.

– Na ja, mert ti férfiak csak azzal tudjátok mérni magatokat. Azt hiszitek, hogy minden a férfiasságon múlik, pedig vannak annál sokkal fontosabb dolgok is. Mit számít, hogy most épp te szorulsz segítségre? Ettől még nem vagy kevesebb.

– Mondod te! De nem ezt érzem én.

– Jaj Tomy! Hagyd már abba! Ha nincs jobb témád, akkor inkább megyek a dolgom után és... – Cintia megállította a kocsit, és már készült, hogy visszaforduljon a házukhoz, mikor Tomy hátranyúlva megragadta a karját.

– Képes lennél itt hagyni egy védtelen embert? És ha valami komoly bajom esik? – A férfi hangja lágy lett, és olyan elhagyatottnak hatott, de a lány már nem adta olyan könnyen.

– Ugyan mi? Hogy megpróbálnak átsegíteni a zebrán?

– Cinti! Nélküled el fogok veszni. Látod, hogy egyedül csak te vagy képes helyreökkenteni. Ha most itt hagysz, akár depresszióba is eshetek. Meg tudnád azt bocsájtani magadnak?

– Hidd el, hogy meg! – felelte a lány, bár maga sem gondolta komolyan. Jól tudta, hogy úgysem hagyná magára Tomyt, annál sokkal jobban szereti.

– Kérlek! Csak egy kis időt még. Ne legyél velem ennyire kegyetlen, hiszen rokkant vagyok!

Cintia erre visszafordult, és a szemeit forgatta, de már mosolyogva visszaállt a tolókosci mögé, és lassan elindultak előre. Úgy gondolta, hogy a kis tó látványa majd felébreszti a férfiben a régi emlékeket, és ettől bizonyára jobban fogja érezni magát. Ezért arra felé vette az irányt, és áttolva Tomyt a kavicson, megállította egy fákkal szegélyezett csendes kis beugrón

a tó előtt. Lefékezte a kerekeket, majd végignézett az aprócska vízen, és elámult, hogy milyen csodás a látvány. Ahogy a nap fénye visszatükröződött a víz felszínén, káprázatos színekbe borította a tavat. Csak Tomyt nem érdekelte mindez, ő ebben a pillanatban csak egy valamire vágyott, de arra olyan eszeveszetten, hogy már képtelen volt uralkodni magán tovább. Egy hirtelen mozdulattal ismét megragadta a lány kezét, és egyre közelebb húzta magához, míg az el nem érte a tolokocsi szélét. Akkor pedig a másik kezével is megragadta, nehogy el tudjon menekülni.

- Mit akarsz?

- Hát nem egyértelmű? Közelebb akarlak tudni magamhoz. Már napok óta erre vágyom, és most, hogy itt vagy, meg is teszek mindent érte.

- Ne bolondozz már! - A lány ki akarta rántani a kezeit, de Tomy szorítása nem hogy gyengül volna, inkább erősödött.

- Gyere ide!

- Tomy! Az ég szerelmére! Mit akarsz?

- Neked ez kérdés?

A férfi addig-addig ügyeskedett, míg Cintia hirtelen elvesztette az egyensúlyát, és egyenesen Tomy ölében landolt. Bár ez nem volt épp fájdalommentes, és a férfinak össze is kellett szorítania a száját nehogy feljajduljon. Nem a lábai fájtak, azokat nem érezte, de a gerincébe nyilalló szúrás okozott némi kellemetlenséget.

- Tomy! - szólt rá a lány dühösen, de látva annak fájdalmas arckifejezését, már talpra is akart állni, ám a férfi szorítása erős volt, és nem engedte el.

- Tomy! Jól vagy?

Beletelt néhány percbe, mire a férfi újból képes volt megszólalni, és elég erőt érzett magában, hogy ott folytassa, ahol az imént abba kényszerült hagyni. - Hol is tartottunk?

- Ott, hogy teljesen elment az eszed! - Bár a lány szeretett volna szabadulni, de még megmoccanni is alig mert, mert attól

félt, hogy azzal még nagyobb fájdalmat okoz. – Bajod is eshet. Nem vagyok pehelysúlyú.

– Nem érdekel. Mert ha nem húztalak volna ide, akkor másképp biztosan nem kötöttél volna ki az ölemben.

– Bolond vagy! – szólt rá a lány haragosan. – Inkább veszélyeztetted a testi épségedet?

– Azt már akkor veszélyeztettem, mikor visszafordultam neked egy csokor virágért, és az a fránya autó elütött.

Cintiának tátva maradt a szája. Hitetlenkedve meredt Tomyra, majd megrázta a fejét. – Mi? Mit mondasz? Nekem mentél virágért? De hát miért?

– Miért? Mert férfi volnék, vagy mi. Az pedig virágot szokott vinni a lánynak, pláne egy olyan csodálatos éjszaka után.

A lány lesütötte a szemeit. Nem tudta, mit válaszoljon, nem tudta, mit reagáljon, hiszen fogalma sem volt róla, mit érez és gondol a férfi. És ahogy nézte a jól ismert borostás arcot, a csillogó szemeket, a mosolygós ajkat, már nem tudott védekezni sem. Hagyta, hogy Tomy megsimogassa a tarkóját, majd magához húzza, és előbb lágyan, majd egyre szenvedélyesebben megcsókolja. Képtelen volt betelni vele, mert a szája szinte magába szívta a kívánatos ajkak ízét, és a vágy is egyre nagyobb erővel forrt benne. Végül kezeit a férfi nyaka köré fonta, és átadta magát a csóknak.

– Most mi lesz? – Ahogy a lány hátrább hajolt, belenézett Tomy csillogó szemeibe, és a tekintetük szerelmesen összekulcsolódott. S bár a férfi is érezte azt a kimondhatatlanul nagy lángolást, és a legszívesebben soha többé el sem engedte volna Cintiát, mégsem akarta elkötelezni magát. Persze nem az érzései miatt, mert azok egyre tisztábbak és őszintébbek voltak, hanem saját maga miatt. Hiszen egy nyomorékkal együtt élni olyan vállalkozás, amit egy fiatal lány nem biztos, hogy képes lenne elviselni. De hogy ne rontsa el a hangulatot, nem akarta mindezt nyíltan elmondani, inkább próbálta elviccelni a helyzetet. – Nem tudom. Még magammal sem vagyok tisztában,

azzal meg, hogy mi lesz, pláne nem.

Cintia döbbenet nézett a férfire, majd ökölbe szorított kézzel rávágott Tomy mellkasára, és amilyen gyorsan csak tudott, kiugrott az öléből, és saját lábaira állva még hátrált is néhány lépést.

Most Tomy sem tiltakozott, csak látva a lány riadt, dühös, mégis angyali arcát, hatalmas hahotában tört ki. De Cintia nem nevetett vele, ezért tettett rémültséggel nyújtotta felé a kezét. – De ugye nem hagysz cserben egy ilyen védtelen, kiszolgáltatott, szerencsétlen nyomorultat, aki még járni sem tud?

– Tudod, hogy még egy sánta kutyát sem hagynék magára – vágott vissza a lány keményen, miközben kinyomta a fékeket a kerekeken, és erőteljesen tolni kezdte Tomyt hazafelé.

– Na, legalább az empátiádra hagyatkozhatom bármikor. Ez megnyugtató.

– De jól vigyázz, mert lehet, hogy az eutanáziát választom, hogy ne szenvedj tovább.

– Ha te magad csinálod, még abba is beleegyezem.

Viccelődtek, élvelődtek egymással, pedig nagyon jól tudták, hamarosan komolyan el kell beszélgetniük. De túl friss volt minden, és azt hitték, rengeteg idejük lesz még. Nem is tudták, nem is sejtették a jövő, számukra fájdalmas nehézségeit.

13. fejezet

A lány visszatolta Tomyt a házhoz, és átsegítette a kapun, majd elengedte a kocsit, és tétován zsebre tett kézzel várta, hogy a férfi behajtsa a házba. De Tomy megállt, visszafordította a kerekesszéket, és érdeklődve, felhúzott szemöldökkel Cintiára meredt.

- Be sem kísérsz? Nem félsz, hogy kitöröm a nyakamat, ha egy pillanatra is leveszed rólam a szemed?

- Azt hiszem, innen már betalálsz.

De Tomy nem így gondolta. Most, hogy Clara elment, végre azt csinálhat amit akar, nincs aki megköti, nincs aki ajnározza. Ő pedig szeretett volna Cintiával lenni, és a lehető legtöbb időt tölteni vele. Bár tisztában volt azzal, hogy menyasszonya szelleme ott lebeg körülöttük, és ettől nem lehetnek eléggé felszabadultak, de ez egyáltalán nem érdekelte. Úgy hitte, hogy a tisztán látásához nem egyedüllétre, csakis Cintiára van szüksége. - Na gyere már, különben még kiesem ebből a fránya kocsiból!

Cintia ismét megforgatta szemeit, és kelletlenül követte Tomyt egészen a lakás ajtajáig. Ott viszont megállt, és esze ágában sem volt tovább menni. Ám ekkor Helena kinyitotta az ajtót, és megkérte a lányt, hogy tolja már be a kocsit, ne kelljen Tomynek szenvednie a küszöbvel. Igazából az a küszöb nem is lett volna akadály, de Helena úgy vette észre, a lány jó hatással van az unokájára, hiszen az ablakból látta, hogy sikerült lehiggasztania, mikor az nem bírta kievickélni a kapun. Úgy gondolta, ki kell használnia a kínálkozó alkalmat, mert már kezdte magát rosszul érezni, mikor Tomy kiabált, szitkozódott a saját tehetetlensége miatt. Annyira szeretett volna lelki békét adni neki, ám jól tudta, ezt az unokája nem tőle várja. Most már tisztán látta, hogy kitől.

- Cintia! - lépett a lány elé könnyörgő tekintettel, miután az átsegítette a férfit a küszöbön, és épp becsukta az ajtót maguk

mögött. – Tudom, hogy nagyon sok dolgod van, és hogy biztosan unod már, hogy folyton téged kérlek, ha segítségre van szükségem. De most, hogy ne hazudtoljam meg önmagam, ismét kérnem kell.

A lány elmosolyodott, hiszen soha nem volt terhére Helena, ráadásul még örült is, hogy ha az asszonynak segít, akkor nem kell Tomyval közvetlenül együtt maradnia. – Nem gond, mondja csak nyugodtan.

– Nagyon kedves vagy! Az a helyzet, hogy be kellene vásárolnom. Most ugye Tomyra nem számíthatok, úgyhogy...

– Menjek el bevásárolni?

– Nem gyermekem, erre nem kérnék. Csak itt kellene maradnod Tomyval, nehogy baja legyen, amíg mi a nagypjával vásárolunk – felelte Helena szemrebbenés nélkül.

Cintia szája egy pillanatra tátva maradt, és a kétségbeesés is kezdett kiülni az arcára. Erre számított a legkevésbé, és már nem is volt annyira készséges, mint előtte. – De Helena néni! Csak úgy otthagytam a mosogatónivalót is. Anya biztosan mérges is volt. Ha most nem megyek haza, ki fog akadni.

– Dehogy! Az előbb jött át, mert nem talált téged sehol. Megnyugtattam, hogy Tomynek szüksége volt rád, és veled vagy. Úgyhogy maradj csak nyugodtan! – Az asszony ezzel befejezettnek is tekintette a beszélgetést, és bement a szobába, hogy szóljon a férjének. És míg ezt a lány nehezen vette tudomásul, addig Tomy alig bírta visszatartani feltörni készülő nevetését. Ezt látva, Cintia mérgelődve lehuppant az első útjába kerülő székbe, és morcosan rákönyökölt az asztalra. Nem hitte, hogy lehet még ennél rosszabb, hogy jöhet még valami váratlan és keserű dolog, amitől ha lehet, még szerencsétlenebbül fogja érezni magát. Mert nem az volt a baj, hogy a férfival kellett lennie, hanem az, hogy minden ilyen perccel csak nőtt benne a szerelem és a reménytelen vágyakozás, hiszen jól tudta, Tomynek menyasszonya van.

– Nyugi! Ígérem, hogy jó fiú leszek! – kuncogott a férfi, mire

Cintia két kezébe temette az arcát, és kétségbeesetten a fejét rázta.

Miután Helena és Peter elhagyták a lakást, Tomy a lányt nézte. Nem szólt, csak a tekintetét nyugtatta rajta, de azt olyan áthatóan, hogy még Cintiának is feltűnt. Értetlenül pislogott vissza, majd felállt, és tétován körbenézett. – Mond csak! Biztosan szükséged van rám? Szerintem tudsz te vigyázni magadra. Nem kellek én ide.

– És ha mégsem, akkor hogy számolnál el nagyanyámnak? Örökké gyötörne a lelkiismereted, amiért magamra hagytál, és biztos lehetsz benne, hogy a nagyim is haragudna érte.

– Jaj, ne már! Tomy, kérlek! Tudom, hogy nélkülem is nagyon jól ellennél. – De a férfi olyan ártatlan és esdeklő képet vágott, hogy Cintia jól tudta, maradni fog.

14. fejezet

Helenáék elég sokára értek haza, mintha csak direkt húzták volna az időt. Legalábbis Cintia így érezte, mert amikor megjöttek, még csak elnézést sem kértek, csupán megkérdezték, hogy jól szórakoztak-e. Cintia dűnnyögött valami igenhez hasonló, majd amilyen gyorsan csak tudott, hazamenekült. Igen, szabályosan menekült, hiszen a szíve már alig bírta a kellő távolságot megtartani Tomytól, ezért jobbnak látta, minél messzebb lenni tőle. Talán ezért is határozta el, hogy miután otthon lefürdött és elrendezett minden egyebet, elsétál a bárba, és megiszik valami erőset, ami talán majd helyrerázza.

Így, miután beszélt az édesanyjával, és néhány foghíjas választ is adott annak kíváncsi kérdéseire, lezuhanyozott, majd a szobájában magára vett egy világoskék ujjatlan blúzt, és egy vékony selyemnadrágot, amiben igazán csinosan festett. Még a haját is alaposabban kefélte simára, mint máskor, és pirosított is kent az arcára. Talán így akarta kárpótolni magát, amiért egész délután Tomyt kellett istápolnia, és kénytelen volt elviselni az ércelődéseit és a közelségét. Még ha látna némi esélyt rá, hogy egyszer még lehet köztük valami... de így, fájdalmas volt minden vele töltött pillanat. Ezért is határozta el, hogy nem emészti magát tovább, inkább igenis jól fog szórakozni.

Amint elkészült, sietős léptekkel a bár felé vette az irányt. Mivel nem volt messze, elég hamar oda is ért. Benyitott, és azonnal a pulthoz lépett, hogy üdvözölje drága barátnőjét.

- Cintia! Micsoda meglepi! Azt hittem nem jössz le ma. A srácok mondták, hogy Tomyval töltöd a napot - mondta Stella mindenféle köszönés helyett.

- Ezt meg honnan szedted? - ámult el a lány, bár könnyedén rájöhett volna, hogy barátnője előtt nincsenek titkok.

Stella vállat vont, és Cintia elé tett egy pohár kólát.

- Kösz! - fintorgott a lány, majd visszatolta a poharat. -

Nem raknál nekem bele valami kevésbé józanítót?

Bár a pultoslány meglepődött a szokatlan kérésen, de nem tiltakozott, és egy deci rumot töltött a kóla közé, majd felrázta, és figyelte, ahogy barátnője egy huzamra felhajtotta az italt. – Veled meg mi van? – kérdezte végül, csakhogy magyarázatot kapjon. – Akkor szoktál erősebbet kérni, mikor Tomy elutazik. De ha jól tudom, még egy darabig ez nem történik meg.

– Jól tudod, és éppen ez a probléma.

– Ezt meg hogy érted?

Cintia közelebb intette barátnőjét, és most igazán hálát adott az égnek, hogy ez a bár egy igazán zajos hely volt, így legalább biztos lehetett benne, hogy Stellán kívül senki sem hallja azt, amit éppen mondani akart. – Tomynek menyasszonya van, és az nem én vagyok.

Stella összehúzta a szemét, majd egy mélyet sóhajtva, még egy deci rumot töltött barátnője italába, aztán együtt érző pillantással magára is hagyta, és a pult másik végéhez ment kiszolgálni a többi vendéget.

A háttérből nevetés hangja hatolt az amúgy sem csendes helyiségbe, és a legtöbben odafordultak megnézni a jókedv tulajdonosait, úgy, ahogy Cintia is. Irigyelte őket, hiszen felszabadultak és örömmel teliek voltak.

– Jó is annak, aki ilyen boldog.

Cintia a hang irányába nézett, és megnyugodva vette észre, hogy Derek telepedett le mellé a szomszédos bárszékre, és mosolygós szemekkel éppen őt figyelte. Mintha csak szeretne a veséjébe látni, vagy ami ennél is rosszabb, az érzéseibe.

– Szia! Nem is vettem észre, hogy bejöttél – próbált beszélgetni a lány.

– Mert nem jöttem be. Már itt voltam, csak kicsit odébb. Stella mondta, hogy itt vagy, és egy kis társaságra vágysz. Gondoltam, ha nem zavarlak, idejövök. Talán megfelelek társaságnak én is.

– Stella? – A lány a barátnője felé fordult, és bohókásan ki-

nyújtotta felé a nyelvét, majd Derekre nézett, és felvette a leg-lehengerlőbb mosolyát. – Itt nem az a kérdés, hogy te jó vagy-e társaságnak, hanem az, hogy én.

– Biztosíthatlak, hogy ezeknél, te ezerszer jobb társaság vagy – mutatott széjjel az orvos.

– Köszönöm, ez igazán hízeltő.

– Na, és miért is vágysz társaságra? Valami zúr van?

Cintia akár tolakodásnak is vehette volna az orvos érdeklődését, ám valamiért inkább barátinak, sőt teljesen őszintének gondolta. Nem is tiltakozott a válaszadással, csak épp szeretett volna kicsit távolabb kerülni a pulttól, ahol mindenki átnyúlt, áthajolt rajtuk. Nem akarta, hogy az italért jövők elcsípjenek akárcsak egy szót is a mondandójából. – Nem ülünk inkább máshová? – Nem várt választ, csak megragadta a poharát, és határozott léptekkel elindult az egyik távolabbi üres boxba. Ott kényelmesen elhelyezkedett, és megvárta, míg a doki is ezt teszi, majd mélyet sóhajtva lesütötte a szemét. – Tonymak menyasszonya van. Az a lány, aki mindig bement hozzá az utolsó napokban, amíg kórházban volt. És azt hiszem, hogy nem igazán áll szándékában szakítani velem, legalábbis én úgy látom.

Derek egy darabig elmerengett, majd ivott egy kortyot az italából, és a poharát bámulva halkán megszólalt. – Ez érthető. Elég nagy traumán esett át, hisz elvesztette a lábai felett az uralmat. Nem tud járni, és nem is érzi az alsó végtagjait. Sokan ezt fogyatékként élik meg, és nem találják a helyüket az életben. Olyan lelki nehézségeken esnek át, amit képtelenek feldolgozni. Nem tudják eldönteni, mit kellene tenniük, mi lenne a helyes számukra és mások számára. Félnak a jövőtől és attól, hogy mindenki elhagyja őket, amiért lerokkantak. Talán ezért is kapaszkodnak mindenkibe. – A férfi arca megrándult, majd mint aki befejezte a mondandóját, felemelte a poharát, és ivott egy kortyot.

Persze Cintiának ez a magyarázat nem volt épp ínyére való,

mert így azt jelentette, hogy Tomy belé is csak kapaszkodik, nem pedig szerelmes. – Ez nem valami biztató – motyogta inkább csak magának, de aztán felnézett az orvosra, és összehúzott szemöldökkel méregette. – Akkor ezek szerint mindenkibe csak a mentőövet látná?

– Nem ezt mondtam. Mert ha így lenne, akkor egy érzéketlen, érzelmekre képtelen, önző figuráról beszéltem volna. Nem?

– Miért? Szerintem Tomy néha valóban az. – A lány ezt viccesen próbálta előadni, ám a doki vonásai továbbra is rezzenéstelenek maradtak. Csak kiitta az italát, majd intett Stellának, és rendelt még egy kört. És csupán akkor szólalt meg újra, mikor a lány kihozta mindkettejüknek az újabb pohár italt.

– Igazából nem ismerem a te Tomydat, csak úgy, ahogy az orvos. Fogalmam sincs, kit szeret, de nekem úgy tűnt, te jó hatással vagy rá. A menyasszonya látogatásaikor kicsit idegesnek tűnt és türelmetlennek. De ez csak az én véleményem.

Cintia fél szemmel az orvost vizsgálta, és rá kellett jönnie, hogy ezzel a témával nem éppen a legjobban indított ma este. Sőt! Ha lehet, az eddigi kellemesnek mondható hangulatot is jéghideggé varázsolta. Ezért, hogy enyhítsen a beállt kellemetlen helyzeten, hátradőlt az ülésen, és onnan pislogott a férfira. – Na jó, ha már ilyen jól sikerült elrontanom a hangulatot, akkor talán helyre kéne hoznom. Tehát kívánhatsz valamit, és én teljesítem.

Derek döbbsen nézett a lányra, majd nevetve lehajtotta a fejét. – Azt mondd, hogyha arra kérnélek, akár sztriptizelnél itt mindenki előtt a kedvemért?

A lány összehúzta a szemöldökét, és már jókedvűen vakargatta meg a fejét. – Pont itt a tömegben? Az egy kicsit ciki lenne. De ha ettől jobb hangulatot tudnék teremteni... – Persze nem gondolta komolyan, de legalább nevettek, és most ez volt a fontos.

– Azzal tutira tudnál – motyogta az orvos, majd immár mo-

solyogva felemelte a fejét, és úgy nézett végig a lányon. – Hogy mik eszedbe nem jutnak. De ez egy jó terápia lenne minden letargikus ember számára. Azt hiszem, a betegeimnek is ajánlani fogom majd. Esetleg küldhetem őket hozzád?

– Hé! Álljon meg a menet! Ez csak egy egyénre szóló ajánlat volt. És nem átruházható. – Cintia tettetett dühvel emelte fel az ujját, és korholón megbökte a férfi vállát.

– Pedig azt hiszem, lenne aki átvenné.

A lány értetlenkedve a fejét rázta, ám a következő pillanatban ő is észrevette azt, amit a férfi már előbb is, hogy Tomy közeledik feléjük tolókokcsival, és az arca valami örült féltékenységéről árulkodott. Cintianak még a lélegzete is elállt, és a legszívesebben a föld alá süllyedt volna. Főleg, mikor Tomy leállította a kocsiját az asztaluk előtt, és olyan mély pillantást vetett rá, mintha csak magyarázatra várna.

– Üdvözlöm Mr. Clark. Látom, most sokkal jobb színben van. – Derek üdvözlésre nyújtotta a kezét, amit Tomy ódzkodva bár, de elfogadott, ám nem állta meg, hogy egy egyértelmű megjegyzést tegyen.

– Igen, ez idáig jobban is éreztem magam – dörmögte.

A levegő hirtelen fagyos lett a lány körül, és úgy érezte, ezt nehéz elviselnie. Ezért leküzdve hirtelen támadt idegességét, állta a férfi kutató pillantásait, és még arra is volt ereje, hogy feltegye a legidétlenebb kérdést, amit valaha. – Te meg, hogy kerülsz ide?

– Hogy? Tolókokcsiban. Azért, mert nyomorék vagyok, még van mivel közlekednem, és szórakozni is ugyanúgy eljárhatok. Vagy nem?

– Tudod, hogy nem így értettem.

Ám Tomy már nem figyelt a lányra, inkább az orvoshoz fordult, és vele társalgott tovább, már ha társalgásnak lehet nevezni a piszkálódást. – Régóta jár ide? Mert azelőtt még sosem láttam itt.

– Nem. – felelte Derek teljesen higgadtan – Egy ismerősöm

ajánlotta, és nagyon megtetszett a hely.

- Azt elhiszem. Ez nagyon jó kis hely, főleg ha jó a társaság.

Derek nem felelt, hiszen tisztában volt vele, hogy Tomy csak dühös, és kötekedni próbál. Nem akarta felvenni a kesztyűt, hiszen az nem tenne jót a hírének. Egy orvos legyen mindenkor türelmes és nyugodt, na meg színjőzan. Csak Cintia érezte azt, hogy nagyon jót tenne neki még egy adag alkohol, hátha nem lenne ilyen nagyon ideges. Ráadásul a közójük beállt, lassan látható formát öltött feszültség csak fokozta ezt. Lassan felemelte a poharát, és ivott egy kortyot, de így is magán érezte Tomy átható tekintetét.

A fagyos csendben egyszer csak Stella jelent meg, és hátulról megragadva Tomy vállát, lehajolt, és egy kedves puszit nyomott az arcára. - Tomy! Örülök, hogy látlak! Nagyon aggódtam ám érted, mikor hallottam a balesetedről. Hogy vagy? Mi van veled?

- Látod, nem? - Bár a férfi megpróbált kedvesebb hangnemben megszólalni a pultoslány felé, de ez nem igen sikerült. - Élek.

- Igen, hála a jó égnek! Ennek öröme a ház vendége vagy egy italra. Mit hozzak?

- Sört. - Volt a határozott és komor válasz.

Stella mosolyogva indult volna teljesíteni a kérést, mikor Derek határozottan megszólalt. - Ne hozzon sört, inkább egy üdítőt! - Mikor a lány értetlenül visszanézett, az orvos folytatta. - Nem ihat alkoholt, gyógyszereket szed.

Tomy arcáról lerítt a mérhetetlen düh, amiért ismét kudarc érte, de nem szólt, csak erőt véve magán bölintott Stellának, hogy tegye azt, amit Derek mondott. És mikor a lány távozott, szúrós szemekkel az orvost kezdte mérgetni. - Mondja! Hány betege van itt? Mert maga biztosan azért jár ide, hogy őket ellenőrizze.

Ezt már Cintia sem bírta megállni szó nélkül. - Tomy! Hagyd abba! - szólt rá élesen.

- Ugyan miért? Nyomorék vagyok, nekem még ezt is elnézik. Nem igaz doktor úr?

Bár Cintian látszott, hogy szeretne a föld alá süllyedni, Dereket azonban nem lehetett ilyen könnyen kihozni a béketúréséből. És hogy Tomy lássa mennyire nem, még bele is ment a különös játékba.

- Tudja, azelőtt azon gondolkodtam - kezdte az orvos kényelmesen hátradőlve -, hogy tanulmányt kellene írnom a mozgássérültté vált emberek érzelmi világáról. De most azt hiszem neki is állok. Úgyhogy folytassa csak, figyelek.

Ezzel a válasszal Tomy dühe már nem csak lappangott, de jelentősen forni kezdett, és ha Stella nem akkor lép oda hozzájuk, és teszi le a férfi elé a kóláját, talán még az asztalt is felborította volna mérgében. Így azonban megelégedett azzal, hogy megfogta a poharát, és egyetlen hajtással küttá belőle az üdítőt.

A helyzet kellemetlen volt, és mintha a feszültség is egyre csak nőtt volna. Cintia ezt már nem bírta elviselni, ezért idegesen felállt. - Én most hazamegyek! - jelentette ki, majd választ sem várva kikerülte Tomyt. A pulthoz menve kifizette az italt, aztán határozottan kilépett a bár ajtaján, és elindult hazafelé. Egyszerre volt dühös, kétségbeesett és zavart. Kellemetlenül érezte magát Derek előtt, és mérges volt Tomyra. Nem is tudta eldönteni, hogy a kettő közül melyik is bántja jobban, csupán abban volt biztos, hogyha így folytatódik, biztosan megőrül. Bár még azt sem tartotta teljesen lehetetlennek, hogy Tomynek éppen ez állt szándékában.

- Cinti! - És mint végszóra a férfi kigurult a bárból, és egyenesen felé tartott. Nehezen bírt még a kerekesszékekével, de megtett mindent, hogy minél előbb a lányhoz érjen. Szerencséje volt, mert Cintia nem rohant el, hanem karba font kézzel megvárta, hogy aztán szigorúan ránézve ráförmedjen.

- Mit akarsz? Van egy újabb beszólásod? Vagy még tovább akarsz gyötörni?

- Nem, csak szeretnék hazakísérni. Nézd! Tudom, hogy a viselkedésem kicsit... abszurd volt, de egyszerűen nem bírtam elviselni, hogy azzal a bájúnárral csevegtél. Elöntött a féltékenység.

- Féltékenység?! - Cintia szemét elöntötték a könnyek, és a legszívesebben felpofozta volna a férfit. De nem tehetette, ezért csak a hangja lett egyre dühösebb. - Ne nevetess! Mit képzelsz magadról?

- Nem tudom, csak egyszerűen képtelen vagyok elviselni, hogy mással látlak - nyugtázta Tomy, és kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a lány ujjait, de Cintia meghátrált tőle.

- Mi jögon uralkodsz felettem? Mi jögon szólsz bele az életembe? Talán cölibátust kellene fogadnom, míg eldöntöd, hogy engem választasz-e, vagy a menyasszonyodat? De hiszen, te már döntöttél! - nevetett fel kényszeredetten. - És nem mellettem. Akkor meg mit akarsz tőlem?

Tomy végighallgatta a lányt, és cseppet sem érdekelte, hogy az utcán hányan fordulnak feléjük kíváncsian, csupán Cintiával foglalkozott, hogy elmagyarázza neki, hogy megpróbálja megértetni vele az érzéseit. Pedig tudta, nagyon is jól tudta, hogy ezt nem így kellene, és azt is sejtette, hogy már el is késett. - Tudom, hidd el, tudom, hogy nem lenne jogom hozzá, de egyszerűen megőrjít, hogy nem velem vagy!

- De hiszen te döntöttél így, és nem én - kiabálta a lány, majd szája elé kapva a kezét, zokogva elrohant, magára hagyva a férfit.

15. fejezet

Tomy hiába kiabált a lány után, az nem állt meg, ezért a férfi sem tehetett mást, lassan tekerve a kerekeket, hazagurult. Tudta, nagyon megbántotta Cintit, és nem azért mert kisebb jeletet rendezett a bárban, hanem Clara miatt. Tisztában volt ezzel, és szerette volna visszaforgatni az időt, hogy másképp tegyen mindent. Ám erre képtelen volt, így csak egy valami maradt... menteni a menthető.

Amint hazaért, begurult a kapun, leállt az udvar szélére, és elővéve mobilját a menyasszonyát tárcsázta. A telefon ki sem csörgött, egyszerűen nem volt elérhető. Tomy káromkodott egyet, majd ha lehet, még rosszkedvűbben hajtott be a lakásba.

Hiába volt azonban minden elhatározása, mert Clarat sem másnap, sem az azt követő napon nem érte el. Próbálta reggel, délután, este, a lány egyik napon sem volt hajlandó a telefonja közelébe menni. De Tomy nem adta fel, mert tisztában volt vele, hogy Cintiát csak így fogja tudni kiengesztelni, és most ez volt a legfontosabb. A napok, az órák, a percek, csak kínok voltak számára, mert Cinti nem volt vele. Bár olykor, kinézve az ablakon egy-egy pillanatra meglátta, de nem mert közeledni felé egészen addig, míg fel nem tudja mutatni szeretete zálogát. Ám ehhez mindenképp beszélnie kellett Clarával.

Három nap telt el. Cintia épp a reggelit fejezte be, és készült elpakolni az asztalról, mikor csengettek, majd a beinvitálást meg sem várva Helena lépett a lakásba. Az arca zavart volt és szomorú. Rosi azonnal odament hozzá, leültette, és kérdezgetni kezdte. Az asszony csak sóhajtozott, és időbe telt mire sikerült megszólalnia.

- Valójában Cintiához jöttem - mondta halkan, egészen meggyötörtén. - Lenne egy nagyon nagy kérésem hozzá.

A lány befejezte a pakolást, és kíváncsian odaállt az asszony elé. - Kérés? Mondja csak Helena néni.

- Tomyról lenne szó.- Bár az asszony látta Cinita arcán öszszefutó idegeket, és a szikrákat szűrő tekintetét, mégis folytatta. - Ma kell visszamennie az orvoshoz kontrollra. Peter viszi be kocsival, de már az ő idegei is pattanásig feszültek. Tomy egyszerűen kezelhetetlen. Folyton dühöng és kiabál, szinte mindenért, mintha mindenki ellene volna. Képtelenség értelmesen beszélni vele. Ha segíteni akarunk az a baj, ha nem, akkor meg az. Isten lássa lelkem, nagyon szeretem, de egyszerűen öregek vagyunk mi már ehhez.

- És én mit segíthetnék? - kérdezte értetlenkedve a lány.

- Én úgy láttam, hogy te jó hatással vagy rá. Ha veled van, sokkal nyugodtabb és kiegyensúlyozottabb. Megtennéd, hogy elkíséred az orvoshoz? Nem akarom, hogy botrányt csináljon, legalább ott ne.

Cintia azt hitte rosszul hall. Még hogy ő kísérje el? Na, azt már nem! - Sajnálom Helena néni, de nem. Szívesen segítenék, ha magának kellene vagy Peter bácsinak, de ezt nem teszem meg.

- Nézd gyermekem, megértem, ha haragszol Tomyra, mert valóban nagyon idegesítő a viselkedése mostanában. Ha megbántott, én kérek bocsánatot. De ezzel nem neki, hanem nekem és Peternek teszel szívességet.

- Kislányom! - Rosi lágyan megsimogatta lánya vállát. - Ha nem is Tomy miatt, de nézd meg Helena nénédet, nagyon kimerült. Nehéz lehet most mindnyájuknak. Te viszont fiatal vagy, és Tomy is biztosan jobban érzi magát a te társaságodban. Azon kívül, te jobban el tudod viselni a kitérőseket.

- Nem arra kérlek, hogy egész nap istápdold, csak most kíséred el, hogy ne csináljon botrányt a kórházban.

Cintia elnézte Tomy nagyanyját, és meg kellett állapítania, hogy valóban meggyötörtnek, kimerültnek látszott. Kicsit olyan benyomást keltett, mintha ez alatt a pár nap alatt éveket öregedett volna. Nem tehetett mást, nem volt szíve nemet mondani, pedig minden porcikája fel volt háborodva, és tilta-

kozott, egyedül csak a szíve húzott a férfihez.

- Rendben, elkísérem - mondta végül, mire Helena felállt, és könnyes szemekkel, megkönnyebbülten megölelte a lányt.

Cintia magára erőltetett egy mosolyt, majd sietve átöltözött, hogy azután Helenával együtt átballagjon a szomszédba. Bár a lány nem akart bemenni a házba, most mégsem hadakozott, hisz ha egyszer elvállalta a kísérő szerepét, nem akadhatott fenn apróságokon. Csupán némi tartózkodást engedett meg magának, de azt is csak mértékkel.

A házban Tomy épp a kerekesszékével küszködött, mert se-hogy nem tudta tőle magára venni a pólóját, folyton elakadt valahol. Peter odalépett, hogy segítsen neki, de a férfi úgy rá-rivallt nagyapjára, hogy az azonnal meg is hátrált. Tomy tehetetlen kétségbeesésében, ahogy ki akarta szabadítani a ruhát a fogságból, akkorát rántott rajta, hogy az anyag reccsenve hasadt ketté. Ami ez után következett, azt Cintia sem látni, sem hallani nem akarta volna, mert Tomy olyan cifra és dühös káromkodásba kezdett, és úgy hajította a szerencsétlen ruhát a sarokba, ahogy csak kifért rajta. Nem foglalkozott a könnyeivel küszködő nagyanyjával, sem a komoran hallgató nagyapjával, még csak meg sem próbálta csillapítani a feltörő, nem éppen szalonképes szavait.

Helena besietett a férfi szobájába, hogy egy újabb pólóval térjen vissza, amit ódzkodva adott át unokájának. Cintia nézni sem bírta, mert Tomy olyan képet vágott, mint aki nem ruhadarabot, inkább a körülötte álló embereket tépné szét. Nem tehetett mást, odalépett a férfihez, kivette kezéből a sötétbarna pólót, majd egyszerűen, ám annál határozottabban ráadta. Csak akkor lépett hátrébb, mikor a ruhadarab már Tomyn volt, és úgy állt rajta, ahogyan kellett.

Peter szinte száj tátva nézte, ahogy az unokája szelíd kisfiúvá vált a lány kezei alatt. Bár eleinte nem hitte, de most már igazat kell adni a feleségének, mert Cintia valóban hatást tud gyakorolni a fiúra. Hiszen egyetlen szó nélkül fékezte meg,

méghez a mindenféle taktika nélkül. Most már legalább remélhette, hogy a kórházban sem lesz probléma, és Tomy nyugodt marad.

Amint mindnyájan elkészültek, Cintia megfogta a tolokocsit, és elindult Tomyval az udvarra, hogy a férfi be tudjon szállni az autóba. Peter is ott termett mögöttük, és segített az unokájának a kocsit ülésére evickélni. De Tomy egyszerűen nem találta a helyét. Megpróbált higgadt maradni, mert tudta, Cintia ezt várja tőle, de közben majd szétvetette a düh és a kétségbeesés. Remélte, ahogy múlnak a napok, az élete is rendbe jön majd, de sem a lába, sem a szerelme nem lett olyan, amilyennek elképzelte. Clarat nem érte utol, Cintia rá sem nézett, és a lába pedig meg sem mozdul. Értéktelenné és semmivé vált néhány nap alatt, egy rokkanttá, akit mindenki csak sajnál és lenéz. Ezt érezte, és hiába próbált enyhíteni ezen, az érzés a helyett, hogy múlt volna, egyre erősödött. Főleg, mikor Cintia előtt előterbe került fogyatékosága, és a lány tanúja volt annak, hogy még egy pólót sem képes magára venni segítség nélkül, az autóba beszállni pedig képtelen egyedül.

- Azt hiszem, ma megint nagyon meleg lesz - hallotta meg Tomy a mellette ülő lány csendes hangját. Először fel sem fogta, hiszen annyira el volt foglalva önmagával, de ahogy a szavak tudatosultak benne, egy pillanatra visszafordult az ablaktól és Cintiára nézett. - Ilyenkor érdemes napozni - folytatta a lány, csak, hogy megtörje a beállt némaságot.

- Cinti! Ezt most ne! - Tomy komoran megrázta a fejét, majd újból a tájat tanulmányozta az ablakon át.

16. fejezet

A kórházhoz érve Peter kísérette fiát az autóból, majd hagyta, hogy Cintia átvegye az irányítást, és betolja Tomyt az épületbe. Szerencsénk volt, mert alig értek be a bejáraton, Dr. Talles lépett ki az egyik ajtón, és meglátva betegét, odasietett hozzá.

- Üdvözlöm! - fogott kezét az orvos Tomyval. - Épp jókor, most van egy szabad negyed órád, így nyugodtan megvizsgálhatom. Jöjjön csak! A lenti vizsgáló itt van néhány ajtónyira. - Azzal elindult előre, hogy mutassa az utat. Amint kinyitotta az ajtót, megállt, hogy bevárja a betegét.

Cintia az ajtóhoz tolta Tomyt, és szeretett volna bemenni vele a vizsgálatra is, ám a férfi megállította a kocsit, és bár nem nézett a lányra, de mindnyájan tudták, hogy hozzá beszél. - Már a férfiasságom maradékától is meg akarsz fosztani? - szólt rá, szinte haragosan. - Nem akarom, hogy begyere, és lásd a vizsgálatot!

A lány fülig pirult a hirtelen jött rendreutasítástól. Döbben-ten pislogott Tomyra, de mikor az meg se mozdult, zavartan elengedte a kocsit, és hagyta, hogy azt Derek a legnagyobb nyugalomban betolja a vizsgálóba. Ő maga pedig, miután az ajtó becsukódott előtte, nem tehetett mást, Peter kíséretében leült a legközelebbi székre, és türelmesen várakozott.

Tomy elesetten üldögélt a székében, miközben az orvos elmondott néhány eredményt a legutóbbi vizsgálatokról, majd áttért a mozgáskorlátozottak életére. Igazából a férfi meg sem hallotta a mondanivalót, csak engedelmesen követte a doki utasításait, miközben egyre csak arra gondolt, hogy Cintia bizonyára nem érez már iránta mást, csak sajnálatot. Ez annyira bántotta mind a szívét, mind a hiúságát, hogy szeretett volna ordítani egyet. Ám jól tudta, ennek most nem épp ez a legmegfelelőbb helye, mert a végén még elérné, hogy az elme-

gyógyintézetbe vinnék. Mégis, ahogy egyre múltak a percek, és Dr. Talles végezte rajta a vizsgálatokat, igazán nagy erőfeszítésébe került, hogy ki ne törjön. Főleg akkor szorította ököibe a kezét és össze a száját, mikor az orvos minden ellenállása ellenére megigazította a lábát a tolókoscin.

- Köszönöm, de ezzel magam is elboldogulok - sziszegte Tomy ellenségesen.

- Lesz még rá alkalma, hogy egyedül boldoguljon, most örüljön annak, hogy mindenki segíteni akar - felelte Derek teljesen nyugodtan, majd az asztal másik végéhez sétált, és kitöltött néhány receptet, majd a vizsgálati lapot is. - Azt hiszem, maga is érzi, nem kell mondanom, hogy a lábai állapota nem változott. Sajnos előfordul, hogy a műtét sem tudja helyreállítani a gerinc tökéletes állapotát. Bár a vizsgálatok alapján, nem látok kizáró okot, ami miatt a lábak érzéketlenek. De ami tény, az tény, mégis azok.

- Micsoda megállapítás - dörmögte Tomy.

- Na igen. Az orvosi tudomány sokszor tűnik mit sem érőnek, főleg ha belegondolunk, hogy nem minden életet sikerül megmentenünk, vagy épp nem teljesen. Ami Önt illeti, a bal esete igen komoly volt, és azt hiszem az, hogy így felépült is nagyon szép eredmény.

- Már akinek.

Derek erre nem felelt, csak a betege kezébe adta a papírokat, és kitolta a vizsgálóból.

- Minden rendben van? - állt fel Peter, mikor meglátta érkező unokáját, és odasietett az orvos elé.

- Ha azt vesszük, hogy már papírom is van róla, hogy nyomorék vagyok, akkor igen - felelte a doki helyett Tomy.

Olyan elkeseredettnek, olyan elesettnek tűnt, hogy Cintia szíve majd meghasadt. Egy óvatlan pillanatban a férfi mögé állt, és kedvesen megsimogatta a vállát, hogy az érezze, mellette áll és vele van. Am Tomy ezt a mozdulatot is sajnálatnak vette, és még erősebben vágyott ütni, vágni, kiabálni, ordítani,

hogy kiadhassa magából a felgyülemlett feszültséget és a csalódottság bánatát. De hogy ezt ne tegye meg, inkább elfordította a kerekesszékét, és elindult vele a kijárat fel, a nyomában Peterrel.

Cintia értetlenül nézett utánuk, majd megérezve magán Derek szomorkás tekintetét, odafordult az orvoshoz, és kétségbeesett tekintettel nézett rá. – És ez már végleges?

– Tudod, hogy semmi sem az. Mr. Clark lábai és gerince jól van. A sebei nagyon szépen begyógyultak, tehát orvosilag minden rendben van. De a gerincsérüléseknél előfordul paszszív állapot, mikor egyszerűen nem működik, aminek működnie kellene. Az a gyanúm azonban, hogy itt leginkább pszichikai okok lehetnek.

– Igen, lehet. Nagyon ki van borulva, szinte nem is önmaga. Dühöng, ordibál és egyszerűen elviselhetetlen. Láttad mit művelt a bárban is. Otthon pedig ennek a triplája. Szoktam hallani, ahogy kikel magából, mert a szomszédban lakom. Szerencsétlen nagyanyja engem kért meg, hogy kísérjem el, mert már nagyon kivan.

Derek bólintott. – Igen, magam is észrevettem, hogy nehezen viseli a történeteket. Ez már a depresszió első jele. Most tudatosult benne, hogy elveszítette a lábait, és nem folytathatja azt az életet, amit eddig. Nagyon oda kell figyelni rá, mert könnyen kárt tehet magában, akár óvatlanul, akár akarattal is. Szüksége van a szeretetre, a törődésre, az odafigyelésre. Mindig legyen mellette valaki, nehogy baja legyen.

– Köszönöm Derek!

– Nem tesz semmit, ez a dolgom. És ha bármi van, a számomat tudod. Hívj bármikor! – Megérintette a lány karját, kedvesen végighúzta rajta a kezét, majd visszament a vizsgálóba.

A lány sóhajtott egy mélyet, majd mindenre felkészülten követte a férfiakat a parkolóba. Mire odaért, a többiek már indulásra készen elhelyezkedtek az üléseken, ezért ő is sietve beszállt, és bólintott Peternek, hogy mehetnek.

Az öreg kigurult a parkolóból, és célba vette az utat hazafelé, mikor Tomy még mindig mérgesen, dühe teljességében odafordult a lány felé. – Mi tartott ennyi ideig? Biztosan nagyon jól elbájoltátál még a kis barátoddal. Csak ezért jöttél el, csak ezért kísértél el, mi?

Cintia értetlenül nézte a férfit, és mikor szavai eljutottak a tudatáig - magához térve első döbbenetéből -, előrehajolt, és megérintette Tomy nagyapjának vállát. – Peter bácsi! Legyen szíves befogni a fülét, mert nem biztos, hogy hallani akarja, amit mondani fogok Tomynak.

– Nem gond gyermekem, mondd csak!

Miután a lány visszafordult, olyan szúrósan nézett a szeretett férfire, ahogy talán még soha, és a szavak is úgy jöttek a szájára, mintha csak olvasná. – Nem én akartam eljönni veled, hanem a nagyanyád kért meg, mert már teljesen tehetetlen a kiborulásaiddal szemben. Ordibálsz, kiabálsz, kikelsz magadból mindig mindenért, mintha az egész világ ellened volna. Szegények a lelküket is kiteszik érted, te pedig azzal hálálod meg nekik, hogy nap mind nap leordítod a fejüket. Már nem fiatalok, mégis erejükön felül törődnek veled, mert te vagy a legfontosabb számukra. Most is, mikor Helena néni átjött hozzám, majdnem elsírta magát a megkönnyebbüléstől, mikor azt mondtam elkísérlek, mert nagyon félt, hogy itt, a kórházban is úgy viselkedsz majd, mint egy hisztis gyerek. Á, bocsánat, nem! Te sokkal rosszabbul viselkedsz, mint egy gyerek! – A lányból csak úgy dőlt a sok szidalom, de már nem érdekelt semmi, egyszerűen úgy érezte, hogy ki kell oktatnia ezt a fajankót. – Én együtt érzek veled, mert tudom, hogy nehéz. Az eddigi teljes életed most megtört, és talán soha nem lesz már minden olyan, mint azelőtt. De mindenki szeret, és a kívánságaidat lesi, nem érdemlik meg, hogy gyötörd őket. Nézz végre körül, és lásd meg a többieket is, ne csak magadat!

Tomy elgondolkodva fordította el a fejét, és kinézett az ablakon, majd néhány feszült pillanat után, immár sokkal nyugod-

tabban szólalt meg. – Tudom, hidd el tudom. De mikor minden mozdulat olyan piszok nehéz, és még a mellékhelyiségbe is segítség kell, egyszerűen nem bírom elviselni ezt az életet. Már nyomorék vagyok, és nincs visszaút.

– És akkor mi van? Nem te vagy az egyetlen ember, aki így él. És azok is megtanultak vele közlekedni, sőt, ennél jóval többet is. Ettől még az élet nem áll meg. De ha ezt a viselkedést folytatod, mindenkit elmarsz magadtól. Ezt akarod?

Erre Tomy nem tudott felelni, csak magába mélyedve hallgatott, és már sokkal higgadtabban gondolta át a dolgokat. De csak néhányat, mert az út túlon túl rövid volt ahhoz, hogy mindent részletekbe menően feltaglaljon magában. Így, miután nagyapja leállította az autót, és elővette a csomagtartóból a tolokocsit, majd belesegítette unokáját, Tomy megkérte, hogy menjen be, és hagyja egyedül Cintiával. De mindezt olyan kedvesen és lágyan tette, hogy az öreg nem is ellenkezett, csak nagy léptekkel sietett befelé a lakásba.

– Elviselhetetlen vagyok, igaz? – kérdezte a lánytól, miután ő is kiszállt, és odaállt elé.

– Néha eléggé. De mégis miért csinálod ezt?

– Mert dühít, rettentően dühít és elkeserít, hogy képtelen vagyok mozgatni a lábamat, hogy mások segítségére szorulok, hogy nem tehetek mindent szabadon, mint azelőtt. Kötve vagyok, és ez az érzés megőrjíti. Olyan mintha a férfiasságom ment volna tönkre, nem csupán a lábam.

– Férfiasság! Az ég szerelmére! – Cintiát már nagyon idegesítette ez a folytonos feminista szöveg, és karba fonva kezét, korholta a férfit. – A férfi nem azért férfi, mert tökéletesen macsó, és semmilyen hiányossága sincs. Hanem azért, hogy a nőnek párja legyen, hogy együtt megoldjanak minden felmerülő problémát. Attól, mert neked nem működnek a lábaid, még ugyanolyan férfi vagy, mint azelőtt.

– No hiszen! Azért neked is jobban tetszik az orvosom, aki nek nincs semmi hiányossága.

Cintia a türelme határán megforgatta a szemeit. – Ne fárassz már! Derek csak egy jó ismerősöm, és akkor is az lenne, ha nem működne a lába vagy a keze, vagy mit tudom én.

Tomy egy darabig némán nézte a lányt, majd a kerekekhez nyúlt, és elkezdte a kocsiját gurítani az utcán.

– Most meg hová mész? – fordult utána a lány.

A férfi nem felelt, de ahogy távolodott, Cintia szánakozása úgy lett egyre erősebb. Végül aztán, lazán zsebre dugta a kezét, és elindult Tomy után.

A férfi a kis tónál állította le a kerekesszéket, és merengve nézte a víz apró hullámvázát, a visszatükröződő napfény csilálmait, miközben fel sem fogta, amit látott. Időre volt szüksége, időre, ami alatt átgondolhatott mindent.

Cintia hagyta, nem ment oda hozzá, csak leült egy kicsit távolabb tőle, és várt. Maga sem tudta igazán, hogy mire, csak azt érezte, Tomynek most erre van szüksége, hogy megemészze a dolgokat, és végre újra ugyanaz legyen, aki azelőtt.

17. fejezet

Fél óra telt el ilyen csendes némaságban, mikor Tomy megfordítva a kocsit, könnyes szemekkel a lányra nézett. Olyan volt mint egy elveszett, árva kisgyerek, aki biztonságra vágyik. Cintia ezt látva, azonnal ott termett előtte, és együtt érzően le-guggolt hozzá.

- Sajnálom! Tudom, hogy ostobán viselkedem, de egyszerűen nem tudom elviselni ezt az állapotot - motyogta a férfi a sírással küszködve.

- Jaj, Tomy! - A lány felemelte kezét, és lágyan megsimogatta a férfi arcát, majd letörölgette annak hulló könnyeit. - Az élet nem áll meg. Élni így is ugyanúgy lehet.

- De te látod a bénaságomat, a gyengeségemet. Olyan mint-ha a férfiúi mivoltomtól fosztanának meg.

- Ez ostobaság, tudod te is.

Cintia megfogta a férfi kezét, és kissé megszorította, hogy az érezze, itt van mellette, nincs mitől tartania.

- Cinti! Te vagy a legcsodálatosabb dolog az életemben, nem kérhetem tőled, hogy maradj velem.

- Miért beszélsz így? Ezer és ezer mozgássérült él teljes életet, csak meg tanulni.

Tomyt nem hatották meg a lány bátorító szavai. - Néha azt kívánom, bárcsak meghaltam volna a balesetben, akkor nem kellene mindezt átélni, se nekem, se nektek. Nem érzem magam teljesnek, akkor hogyan éljek teljes életet?

- Vannak, akik éppen így érnek el sikereket a sportokban vagy máshol. Ők képesek megküzdeni mindennel, mert akarják az életet, és élnek is, nem csak vegetálnak. Nekik teljes, mert megtesznek mindent, hogy az legyen. Szívesen segíték neked mindenben, kérned sem kell.

Tomy felhúzta a lány kezeit a szájához, és egy szeretettel teli csókot lehelt rájuk. Már tudta, teljes szívéből tudta, hogy a teljes élet számára csakis Cintia mellett lehetséges.

Még egy fél órát ott töltöttek a tóparton, és hallgatták a barátságos csendet. Nagyon élvezték egymás társaságát, és a békét, ami körülvette őket. De tudták, ideje visszaindulniuk, mielőtt a nagyszülők aggódni kezdenek. Ezért Cintia a férfi háta mögé lépett, és lassan hazatolta.

Ahogy a ház kapujához értek, egy ismerős hang csapta meg a fülüket. Ám ennek a hangnak egyikőjük sem tudott örülni. Sőt! Cintiát kifejezetten rossz érzéssel töltötte el, de azért hatalmas erőt véve magán, lassan betolta Tomyt a házba.

- Végre! - Clara boldogan ugrott fel a székről, és azonnal ott termett vőlegénye előtt, megölelte, és szájon is csókolta.

Bár Tomy védekezhetett volna, de a hirtelen támadt meglepődöttségétől még arra is képtelen volt, hogy a fejét elfordítsa. Így viszont úgy tűnt, hogy ő maga is aktív részese a csóknak, ami láthatólag Cintiának igen rosszul esett, mert abban a pillanatban sóhajtva elfordult tőlük.

- Végre megjöttél! - ujjongott Clara, és beljebb tolt a kanapé elé. - Annyi hírem van, el sem fogod hinni. A nagymamádéknak már elmondtam, ők már mindent tudnak, és nagyon örülnek.

Cintia és Tomy szinte egyszerre néztek Helenára, aki felkelt a kanapéról, ahol eddig ült, és zavartan dűnnyögve a konyhába sétált. - Teszek fel teát. Szükség lesz rá.

- Szóval! - Clara sehogy sem akarta, hogy mások is szóhoz jussanak, ezért megfogta vőlegénye kezét, helyet foglalt a kanapén, és tovább beszélt, mit sem törődve azzal, hogy Cintia még mindig az ajtóban áll. - Egész héten csak szaladgáltam, és elintéztem szinte mindent. Beszéltem az anyakönyvvezetővel, a pappal, foglaltam termet, és a meghívókat is kiküldtem. Már a ruhámat is kinéztem, csak szerettem volna, hogy te is lásd és rábólints. Úgyhogy ha hazamegyünk, még lesz intézni valónk szombatig.

- Pap? Anyakönyvvezető? Clara! Te meg miről beszélsz? -

Tomyban halványan felsejlett, hogy milyen ceremóniához is kell az a sok minden, amit a lány felsorolt, de képtelen volt elhinni, nem gondolta, hogy mindez valóság lehet.

- Hát nem egyértelmű? Az esküvőnkhöz. Szombaton reggel egy pár leszünk. És Cintia lesz a koszorúslányom. Ebben nem tűnök vitát!

Abban a pillanatban, ahogy ezt Clara kimondta, és még rá is pillantott közben, Cintiával forogni kezdett a világ. Először azt hitte, rosszul hall, de látva Tomy döbbsent arc kifejezését, és értetlen, már-már dühös tekintetét, tudta, a nő minden szavát jól értelmezte. Szeretett volna meghátrálni, és elszaladni, de bízott benne, hogy Tomy szavai a tónál nem hazugságok, hanem nagyon is komoly vallomások voltak, és akkor Clara terve a házasságról nem válik valóra. Nem is csalódott, mert alig néhány pillanat múlva a férfinak végre sikerült megszólalnia, és felháborodva barátnőjére nézett.

- Nem gondolod, hogy ezt egy kissé elkapkodtad? A házassághoz két ember kell. Legalább megkérdezhetted volna, hogy én akarom-e. Egész héten próbáltalak hívni, de se reggel, se délután, se este nem értelek el. Most meg ideállítasz azzal, hogy szombaton összeházasodunk? Ezt mégis hogy képzelted? Attól, hogy lebénultam, még nem rángathatsz úgy, ahogy neked tetszik!

- Rángatlak? - Clara úgy nézett vőlegényére, mintha most látta volna először. - Ezt meg miért mondod? Én nem rángatlak, hiszen ezt terveztük eddig is, csak nem most, hanem kicsit később. Viszont most muszáj volt előbbre hozni.

- Ugyan, mégis miért?

- Mert terhes vagyok.

Clara ezt úgy mondta, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, ám Tomyt ez a szó villámcsapásként érte, és néhány pillanatig még a megfelelő szavakat sem találta. Cintia azonban nem habozott, amilyen gyorsan csak tudott kifordult az ajtón, és sietve elhagyta a házat.

Tomy hallotta az ajtó csapódását, és a lány után akart kiabálni, de nagyon jól tudta, hiába tenné. Inkább a menyasszonyához fordult, miközben próbálta önmagában összerakni a dolgokat. Tudta, akárhogy is érez, nem hagyhatja magára Clarat, és főleg nem a születendő gyermekét.

18. fejezet

Aznap este Cintia nem találta a helyét, és főleg akkor érezte úgy, hogy tennie kell valami egészen abnormálisat, mikor es-tefelé az anyja egy meghívót nyomott a kezébe, amit Clara vitt át nekik még délelőtt, mikor ő éppen Tomyval volt a tónál. Ez adta meg az utolsó lökést, és feltette a pontot az i-re. Minek várjon még? Hiszen Tomy valójában soha nem volt az övé, miért is gondolta, hogy most az lesz? Elege volt, és nem akart tovább a férfi szerelmére várni, mert ez alatt a pár nap alatt jobban kikészült, mint eddig valaha. Szabadságra vágyott, valakire, aki foglalkozik vele, akivel jól érzi magát. Valakire, akire nem kell várnia, és akinek csak ő a fontos.

Így, miután lezuhanyozott, majd magára vett egy igazán ki-hívó ujjatlan, áttetsző toppot és egy vékony hosszú szoknyát, és még az arcát is kisminkelte, elindult a bárba, hátha ott megtalálja a neki megfelelő társaságot. Más esetben bizonyára izgult volna, de most valahogy nem kapta el ez az érzés. Egyre csak az járt a fejében, hogy ideje tovább lépnie, és megtalálnia a saját boldogságát.

A bárba érve rendelt magának egy rumoskólát, majd az ital-lal a kezében az egyik üres boxhoz sétált. A lehető legkényel-mesebben helyezkedett el, miközben végigpásztázta szemét a helyiségen, hátha megtalálja azt, akit keres. Nagyjából negyed óra után kezdte azt hinni, hogy ez az estéje sem fog úgy össze-jönni, ahogy tervezte, és ismét pártában marad. Ezt nem sze-rette volna semmiképp, hiszen nem azért jött ide, hogy aztán hazamenve tovább keseregjen azon, hogy egyedül van. Elővet-te a mobilját, és határozottan nyomkodni kezdte rajta a billen-tyűket. Az ujjai gyorsan és izgalommal szaladtak a betűk kö-zött, míg azok megformálták a küldendő üzenetet. Még egy-két gombnyomás, és immár hátradőlve, csak az eredményt kellett várnia.

Fél óra telt el, mikor a bár ajtajában megjelent Derek, mint

valami megváltás. Cintia az alsó ajkába harapva zavartan nézte, és várta, hogy a férfi is észrevegye őt. Mikor a tekintetük találkozott, az orvos határozottan a lány felé indult, majd odaérve hozzá, mosollyal a száján lehuppant mellé. – Szia!

– Szia! – Cintia olyan ideges volt, hogy a hangja egy ponton elhalt, és meg kellett köszörszörülnie, hogy újra képes legyen megszólalni. – Örülök, hogy eljöttél.

– Hiszen hívtál. – A férfi előrehajolt, és úgy nézett vissza a lányra komolyan, mégis felettébb lágyan.

– Igen, de nem voltam biztos benne, hogy el is jössz, hiszen nem azért hívtalak, mert baj van.

– Nem elég baj az, hogy unatkozol? Nekem kötelességem azon is segíteni.

Cintia kezdett feloldódni, ahogy a férfi szemeibe nézett, és a válaszait hallgatta. Közben megpróbálta visszaidézni magában az üzenetét. „*A bárban vagyok, és rettentően unatkozom. Nem akarod elűzni ezt a pocsek érzést és idejönni?*” Igen, egészen pontosan ezt írta. – És terved is van, hogyan segítesz? – Lassan felemelte a poharát, és ivott egy kortyot a hús italból, majd érdeklődve várta a feleletet.

– Az attól függ, hogy te mit szeretnél, hogyan segítek. Előtünk az egész éjszaka, csak mondd, hogy mihez van kedved.

– Hm! Nem is tudom. Valami igazán rendkívülit szeretnék tenni, valami örülséget, vagy nem is tudom.

A doki elmosolyodott. – Ha jól emlékszem, még adós vagy egy sztriptízzel. Az elég örülség lenne?

Cintia ettől esett igazán zavarba., majd elmerengve az orvosra nézett. – *Miért is ne? Hiszen most már szabad vagyok, és azt teszek, amit csak akarok. Nem kell tekintettel lennem senkire, mert nincs is senkim* – gondolta, de mondani csak annyit tudott, hogy: – Igen, az lenne.

– Akkor?

– De hol? – kérdezte a lány tétován, és kissé kétségbeesetten pislogott körbe a helyiségben.

- Nálam? - mikor Cintia rémulten ráemelte ragyogó tekintetét, Derek szája nevetőn megrándult. - Ne aggódj, betartom a szabályt, hogy mindent a szemnek, semmit a kéznek. Rendben?

A lány bólintott, mire a férfi felállt és előrement, hogy gavalér módjára rendezze a számlát, majd kivezette Cintiát a helyiségből, egyenesen a kocsijához. Miután beszálltak, és a férfi indított, a lányt heves izgalom járta át. Még sosem csinált ilyet, és ettől még erőteljesebben dobogott a szíve. Már-már a lélegzete is kezdett akadozni, mikor Derek leállította az autót egy emeletes ház előtt, és kedvesen kitessekelte a kocsiból. Cintia szó nélkül követte a férfit a bejárathoz, majd a lifthez is, és teljesen elbűvölte, hogy a doki valóban egyetlen ujjal sem ért hozzá, pedig a feszültséget, ami kettejük között vibrált, biztosan érezte. A lakásba érve, Derek felkapcsolta a villanyt, de Cintia azonnal oda is nyúlt és lekattintotta. Nem akarta, hogy a férfi mindent lásson, hiszen elég neki az a bizsergető félhomály, ami sokkal többet sejtetett, mint amit valójában a fény mutatna. És a doki hagyta, hogy Cintia úgy tegyen, ahogy jólesik neki, mert nem ez számított, csupán csak a végeredmény.

Cintia nem akart elsietni semmit, előbb szeretett volna kicsit körülnézni, hogy legalább azt tudja, teljes bizonyossággal egyedül vannak. De látta Derek körvonalát az ajtó mellett, és azt, hogy a férfi mérhetetlen türelemmel várakozik. Nem akart játszadozni vele, ezért zenét kért, majd miután a doki bekapcsolt egy gyönyörű, lassú számot, a lány lassan mozogni kezdett. Előbb félve, zavartan, majd ahogy egyre jobban belemerült, már sokkal felszabadultabban táncolt. Próbálta utánozni a sztriptíz táncosnőket, de jól tudta, még nagyon messze van az ő tudásuktól, bár nem is akart olyan lenni, mint azok. Kezeit végigsimította a testén, és ahogy a derekához ért, lassan lecsúsztatta magáról a szoknyáját. A ruhadarab tehetetlenül zuhant a padlóra, amitől mindkettejük vére forrni kezdett. De

ekkorra már Cintia a toppjától is megszabadult.

Derek teljes izgalommal figyelte a jelenetet, és kimondottan élvezte ezt az egyedi és csak neki szóló táncot. Elhatározta, hogy nem lesz rámenős, és türelemmel kivárja, míg a lány is akarni fogja őt. Ám amikor a melltartó is lecsúszott Cintia testén, már nem bírta tovább, és lassan odaballagott egészen a lány elé, és ujjával végigsimított a selymes karokon. – Mi lenne, ha megszegném a szabályt? Haragudnál érte?

A kellemes félhomály rájuk borult, Cintia mégis úgy érezte, a doki mindent lát. És itt nem csak a testéről volt szó, hanem a lelke legmélyebb bugyrai sem rejthetnek előle titkokat. Igen, akarta őt, legalábbis akkor úgy hitte, hiszen az izgalma már a tetőfokára hágott. És amint a férfi hozzáért, szinte beleomlott az erős karokba. Hagyta, hogy Derek előbb lágyan hozzáértesse száját az ajkaihoz, majd egyre szenvedélyesebben csókolja. Még akkor sem hátrált meg, mikor érezte az ujjak simítását a hátán, a derekán, a fenekén. Ám amint a férfi kezei elérték a melle vonalát, összerezsent. Maga sem értette, de hirtelen olyan élesen jelent meg előtte Tomy arca, hogy szinte belehasadt a szíve. – Ne! Ne! – próbált szabadulni a szorításból, majd meghátrált, és a holmijaiért nyúlt. Bár a sötétben alig látott, azért csak sikerült magára kapkodnia a toppját és a szoknyáját. Csak a melltartóját nem találta sehol, de már nem is foglalkozott vele, csak a menekülési útvonalat kereste. Riadtan nyúlt a kilincs után, és szinte el is érte, mikor Derek megragadta a karját, és megállította.

– Hé, hé, hé! Állj meg! Nem engedem, hogy csak úgy itt hagyj! Ez nem fer!

Cintia első felindultságában megrémült, hiszen a férfi hangja nagyon is határozottan csengett, mintha be akarná fejezni, amit az imént elkezdtek, de bízott az emberismeretében, és abban, hogy Derek jó ember.

– Ne haragudj, de én ezt nem... nekem ez nem megy.

– Oké! De akkor sem menekülhetsz el csak így! – A férfi

odanyúlt a lámpakapcsolóhoz és felkattintotta, így fényárba borult az egész helyiség. A lány ettől még jobban megriadt, és a zavara is felfokozódott. A doki halványan elnevette magát. – Ne félj! Nem harapok! Csak nem akarom, hogy így menj el. Sajnálom, pedig megígértem, hogy nem nyúlok hozzád. Nem akartalak bántani.

– Nem bántottál, csak... nekem ez nem megy.

– A barátod miatt?

Cintia mélyet sóhajtott, majd lehajtotta a fejét. – Igen, miatta. De nem a barátom, legalábbis nem úgy.

– Igen, menyasszonya van – nyugtázta a doki, majd elengedte a lányt. – Nem akarsz beszélni róla? Szívesen meghallgatlak.

– De miért?

Derek megvonta a vállát. – Nem tudom. Biztosan szakmai ártalom. De lehet, hogy csak szeretném, ha még maradnál.

Egy mély sóhaj szakadt fel Cintiából, és a szavaktól fel is engedett kicsit. Nem értette, miért ódzkodik annyira, hiszen Derek egy csodálatos ember. – Minden beteged hozzátartozóját így marasztalnád?

– Nem! – A férfi jóízűen felnevetett. – Tudod te, hogy hányféle embert látok naponta? Dehogyan marasztalnám őket.

– És engem miért?

A férfi elgondolkodott, de nem felelt. Helyette inkább Tomy felől érdeklődött, hogy mi is az a probléma, ami ennyire bántja a lányt. Nem is kellett sokat faggatnia, mert Cintia elmondta mindazt, ami a szívét nyomta. Kezdve azzal, hogy Clara váratlanul beállított, és közölte, hogy szombaton esküvő, és persze hozzátéve azt is, hogyha ez nem lenne elég, a nő még terhes is. Ecsetelte azt is, hogy ezek után persze Tomy nem ellenkezhet a házasság ellen. Hogyan is tehetné? Hiszen apa lesz. De az már kínzásnak számít, hogy Clara őt akarja első koszorúslánynak.

– Hogy mit? – Még Derek szája is tátva maradt egy pillanatra. – Nem elég ennyi? Még koszorúslánynak is? Nem semmi.

- Nem, nem semmi. Jaj, Derek! Én nem akarok elmenni! Nem hiszem, hogy kibírnám egyedül. Lehet, hogy ott esnék össze. Minek ez? Miért nem mennek csak úgy el, és élnek a világukat nélkülük? Minek kellek én ahhoz, hogy kimondják az igazat? - Cintia sóhajtva a kanapéhoz sétált, és tehetetlenül lehuppant rá. - Ez már kínzás!

- Igen, szerintem is az. - Derek leült a lány mellé, előrehajolt, és kezeit a térdére helyezte. - De mi van, ha ártatlan kérdés volt. Hiszen Tomy a barátod, lehet, hogy a csaj azt hiszi, hogy mindkettőtökkel jól tesz így.

A lány elgondolkodva nézett a dokira, majd érdektelenül vállat vont. - Nem érdekel. Csak az foglalkoztat, hogy biztosan rosszul leszek az esküvőn. Végig kell nézennem, ahogy összeházasodnak, pedig ezt nem akarom.

- Mikor lesz? Szombaton? Ha ennyire zavar a dolog, szívesen elkísérlek. Akkor, ha épp összeesel, meg is gyógyíthatlak.

Derek ezt a megjegyzést humorosnak szánta, de a lány nem nevetett, csak meredten bámulta a férfit.

- Bolond vagy! Ezt nem kérhetem tőled!

- Nem kérted, én ajánlottam.

- De miért? Miért tennéd ezt?

- Mondjuk úgy, hogy rám fér a kikapcsolódás, és mivel Tomy a betegem is, te pedig nem bírnád ki egyedül, talán jobb, ha ott vagyok. Elég trauma lesz mindkettőtöknek ez a lagzi.

Különös érzés volt, de Cintia nem tudott ellenkezni. Derek a lényegre tapintott, amit nem volt képes vitatni. Bár a kérdés, hogy mi az igazi ok, még ott lebegett benne, de nem firtatta, mert jobbnak látta, ha csendben marad. Így csak bólintott egyet, és önkéntelenül odahajolva a férfihez egy hálás puszit nyomott az arcára.

19. fejezet

Két nap múlva estefelé, Tomy és Clara hazautaztak, hogy elintézzenek mindent az esküvő előtt. Bár a férfi ódzkodott kisére, de Clara kettejük helyett is elég határozottnak bizonyult.

Az elutazásuk előtti délután a menyasszony átment a szomszédba Cintiához, hogy még egyszer elmondja neki, számít rá az esküvőn, mint koszorúslányra. És bár a lány eleinte még tiltakozott, mert még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán elmegy az esküvőre, végül mégiscsak beleegyezett, mert Clara olyan határozott volt, hogy nem is tűrt volna nemet válasznak. Cintia remegett, talán azért, mert látni fogja, ahogy végleg elmúlik egy fontos szakasz az életéből, és szabaddá válik, vagy mert kis híján elárulta az igazi okot, ami rabságban tartja. De nem is ez volt a lényeg, hanem, hogy most már végérvényesen megígérte, ott lesz az esküvőn, és koszorúslányként az első sorból fogja végignézni az egész ceremóniát. Nagy zavarában és zaklatottságában még azt is elfelejtette megkérdezni, hogy Clara miért éppen őt választotta, mert bizonyára akadt volna erre a feladatra jobb barátnője is.

Fájt a feje és a szíve. A legszívesebben bögve az ágyára vetette volna magát, is kisírta volna minden bánatát. De nem akart gyengének látszani, sem pedig siratni egy olyan férfit, aki azt nem érdemli meg. Mégis attól tartott, hogy az ígéretét nem tudja teljesíteni, mert nem fogja kibírni ezt az egész hercehurcát. Eszébe jutott Derek, aki megígérte neki, hogy elkíséri majd, ám azonnal felötlött benne az is, hogy nem használhatja ki ennyire a férfit. Ha vele menne a házasságkötésre, bizonyára azt jelezné felé, hogy járni akar vele, pedig csupán támasznak szeretné használni. Nem lenne tisztességes az orvossal szemben, viszont azzal is tisztában volt, hogy nélküle, el fog veszni az esküvőn. Így arra az elhatározásra jutott, hogy hagyja magát sodorni az eseményekkel, és megpróbál erőt gyűjteni szombatig.

Azért még megejtett egy telefont Dereknek, hogy közölje vele, a szombat már biztos, és ha még mindig el akar menni vele, ő igazán hálás lenne érte. A doki persze nem tántorodott el az ígéretétől, viszont a sok munkára hivatkozva hamar letudta a beszélgetést. De megígérte, hogy ha lesz egy kis szabadideje, még jelentkezni fog a hétvége előtt, hogy megbeszéljék a részleteket. Cintia kedvesen elköszönt tőle, majd hátravetette magát az ágyán, és könnyes szemekkel a plafont bámulta. Félt, rettegett, és rázta az ideg. Úgy hitte, ennél rosszabb már nem igen lehet az élete.

A hétvége hamar eljött, és Cintia egyre feszültebb, idegesebb lett, főleg mert Derek az utolsó telefonbeszélgetésük óta még nem jelentkezett. Ráadásul Helena is átjött, hogy pénteken délután indulnak a nagyvárosba Tomyhoz, és ott is alszanak a férfinél az esküvőig. És persze azt is közölte, hogy mehetnének együtt is, hiszen a kocsi van hely mindnyájuknak. Rosi azonnal élt is a lehetőséggel, és megígérte, hogy időre elkészül, ám Cintia csak a fejét rázta, és közölte, hogy ő külön megy, és nem egyedül.

A két asszony döbbsen nézett össze, mintha ez lelembozta volna mindkettejük kedvét, mégsem szóltak, csak némán bele-törődtek a megváltoztathatatlanba. Bár Helena azért feltette a kérdést, hogy ki a szerencsés, de a lány nem akart válaszolni, és csak annyit mondott, hogy majd az esküvőn úgyis kiderül.

Mikor eljött a péntek, Rosi összeszedve holmijait még utoljára megkérdezte a lányát, hogy nem gondolta-e meg magát, és nem jön-e el velük, de Cintia csak a fejét ingatta. Egyrészt ki sem bírná, hogy Tomynál kelljen aludnia, másrészt Derek nélkül, el sem akart menni. Ezért csak kikísérte édesanyját Peter bácsi kocsiához, majd búcsút intett nekik. Miután a kocsi a látótávolságán kívül került, felszakadt belőle egy hatalmas, fájdalmas sóhaj. Lassan ballagott vissza a házba, és elmerengve a kezébe vett egy almát. Forgatta, szorongatta, míg végül a

nélkül, hogy beleharapott volna, visszatette a helyére. Nem várt tovább, nem várhatott. A telefonhoz lépett, és feltárcsázta Dereket, hogy megtudja, miért nem kereste eddig a férfi. Jó néhányat kicsörgött, mire a vonal másik végén a doki felvette a mobilját.

- Igen?

- Szia Derek! Cintia vagyok! - dünnyögte a lány, és idegesen várta a férfi reagálását.

- Már épp hívni akartalak. Csak eddig egy percnyi szabadidőm nem volt. De most hazamegyek, lezuhanyozok, aztán találkozhatnánk a bárban.

- Derek! Nekem nincs semmi kedvem a bárba menni. Egyszerűen nem akarok találkozni senkivel sem.

A doki hallgatott egy kicsit, majd sokkal lágyabban szólalt meg újra. - Valami baj van?

- Nem, nincs, csak ideges vagyok, és nem akarok mindenkinek a hülye kérdéseire válaszolni.

- Értem. Akkor találkozunk máshol?

Cintia át sem gondolta egészen, amit mondani készült, de amikor kimondta, már késő volt. - Gyere el hozzám. Anya már elment Tomy szüleivel, úgyhogy egyedül vagyok.

- Ez igazán csábító, de rendben. Hamarosan ott leszek. - Azzal le is tette a telefont.

A lány ettől jött csak igazán zavarba, és ha lehet, még jobban tetőzte az idegességét. Nem is értette, miért kellett idehívnia a férfit, de hirtelen nem jutott jobb ötlet az eszébe. Így viszont neki kellett állnia összepakolni és elkészülni, mire Derek megjelenik, mert nem akarta, hogy a férfinak rossz benyomása legyen róla. Sietve rámolta el az elől maradt cuccokat, és az utazás előtti széjjelhagyott kellékeket, aztán felsepert, és még arra is jutott ideje, hogy felmosson. Majd sietve a zuhany alá állt, és lemosta magáról az egész napi piszkot. Csak azt bánta, hogy ugyanilyen egyszerűen nem tudott megszabadulni a lelkét gyötrő fájdalomtól, pedig mennyivel egyszerűbb is vol-

na az élete. Így viszont nem maradt más neki, csak a lelki támasz, amit ez esetben Derek jelentett a számára.

Valamikor egy órával később csengettek, és Derek állt az ajtó előtt türelmesen, ám kissé nyüzött arccal. Cintia azonnal beengedte, és zavartan helyet kínálta.

- Ne haragudj, hogy eddig nem jelentkeztem, de egész héten alig volt egy lélegzetvételnyi időm. Még holnap is dolgoznék, de cseréltem az egyik kollégámmal.

- Semmi gond. - Bár a lány abban kételkedett, hogy a dokinak még egy telefonálni való ideje sem volt, mégsem szólt, mert nem érezte szükségét. Hiszen így is hálás lehetett neki, hogy egyáltalán holnap ott lesz vele. Ezért, hogy némileg oldja a kettejük közötti nyomást, a konyhába indult. - Teszek fel kávé. Kérsz te is?

- Igen, de ha lehet erőset, mert különben elalszom.

És amíg a lány a konyhába vonult, hogy feltegye a kávé, addig a férfi lassan körbenézett a lakásban. Nem kelt fel, ahhoz túl fáradt volt, csak a szemét jártatta körbe alaposan, miközben Cintiahoz beszélt. - Nagyon szép lakásokotok van. Tetszik. Kicsi, de nagyon otthonos.

- Igen, tudom. Én is szeretek itt lakni - felelte a lány, miközben idegesen nyelt egyet, és megpróbálta a beszélgetést a holnapi napra terelni. - Hogy tervezted, mikor indulunk?

- Mikor szeretnél? Menjünk még ma, vagy ráérünk holnap hajnalban is? Mert ha korán indulunk, időben ott leszünk, és nem kell vacakolni vele, hogy hol alszunk. Bár én a kocsiban is elalszom, de neked kényelmesebb lenne egy ágy.

- Kösz, de nem vagyok cukorból. - Lépett ki a lány a konyhából kezében egy tálccával, amin két üres csészét, és a kávéhoz való cukrot, tejet egyensúlyozta. - Viszont szállást keresni már este macerás lenne, Tomynál meg, ahol anyuék is alsznak, nem nagyon szeretnék. Úgyhogy ha lehet, inkább a hajnali választom, az a legjobb.

- Akkor ezt megbeszéltük. Ha ötkor elindulunk, nyolcra si-

mán ott vagyunk. Az elég? – A doki segítette az asztalra helyezni a tálcát, majd elvett egy csészét, és megcukrozta.

– Igen, így pont jó lesz.

– Nagyszerű, akkor ez letudva.

Cintia halványan elmosolyodott, majd visszament a konyhába, hogy megnézzze a kávé.

Be kellett vallania magának, hogy nagyon kedvelte Dereket, egy igazi barát volt, és talán kicsivel több is ennél. De tisztában volt azzal is, hogy úgy, mint Tomyt, képtelen szeretni. Legalábbis egyelőre. Hiszen ki tudja, mit hoz a jövő, és ha már Tomynak bekötik a fejét, többé nem kell várnia rá, többé nem álmodozhat róla, hanem új életet kell kezdenie.

A kávézás után a doki felállt, hogy alaposabban szemügyre vegye a lakást. Főleg a lány szobája tetszett neki, és ott el is időzött olyannyira, hogy mire Cintia utána ment, Derek már az ágyán feküdt, és az igazak álmát aludta. A lány nézte egy darabig, majd elővett egy pokrócot, odalépett hozzá, és betakargatta. Persze normális esetben felkeltené és hazaküldené, de most nem volt mitől tartania, hiszen az anyja nem volt otthon. Így viszont neki kellett az édesanyja szobájába aludnia, mert nem akarta megkockáztatni az együtt alvást a férfival.

20. fejezet

Az óra hajnali négyet mutatott, mikor Cintia képtelen volt tovább az anyja ágyában feküdni. Nem is az ágy kényelmével volt baj, sokkal inkább a zaklatott idegességgel, amit érzett. Sietve kikelt az ágyból, és elment mosakodni. Aztán a lehető leghalkabban bement a szobájába, hogy a szekrényéből kivegyen egy ruhát, amiben majd utazni fog. De bármennyire csendes akart lenni, Derek mégis mocomogni kezdett, majd odafordult a lány felé, és kinyitotta a szemeit.

- Igazán nagyon kényelmes az ágyad - dűnnyögte, miközben nyújtózkodott egyet. - Ebben minden éjjel szívesen aludnék. - Miután erre a megjegyzésre Cintia képtelen volt mit felelni, a doki felült, és az órájára nézett. - Már ennyi az idő? Hamarosan indulnunk kell. - Lassan kikászálódott az ágyból, és megpróbálta a kezével rendbe szedni rakoncátlan fűrtjeit, melyek, mint egy szénakazal álltak a fején. Erre már a lány is elmosolyodott, és sokkal lágyabban pislogott a férfirra.

- A fürdőben van fésű.

- Igazán kösz. Rám is fér. És bocs, hogy elaludtam az ágyadban, csak egyszerűen elcsábított, és nem tudtam neki ellenállni. Komolyan mondom, rosszabb, mint egy nő.

A lány érezte, hogy Derek mindkettejüket próbálja jobb kedvre deríteni, és talán így próbálta a feszültséget is feloldani maguk között. Sokra értékelte ezt, és úgy gondolta, neki is kell végre mutatnia valami hasonlót, mert a doki is igazán megérdemli. - Szerintem pedig a férfiak minden helyzetet kihasználnak, hogy egy nő ágyában aludhassanak, még nő nélkül is. Itt az élő példa.

- Na, ez nem volt szép tőled! Én itt hízelgek, te meg beletiporsz a lelkembe.

Cintia nevetve, a ruháival a kezében el akart suhanni a férfi mellett, de meggondolta magát, egy pillanatra visszafordult, és pusztit lehelt Derek arcára. - Nem akartam a lelkedbe tipor-

ni. Tudod, hogy nagyon bírlak.

- Mintha azzal ki lennék segítve, hisz ezt csak úgy mondod. Ha valóban ezt érzed... - A doki lecsúsztotta kezét a lány derekára, és lazán magához húzta. - Mondjuk *bírnám*, ha be is bizonyítanád. - A szeme izzott, ahogy Cintiára nézett, és már az ujjai is elindultak felfelé, míg el nem érték a lány nyakát. Akkor megállt, és várta a reakciót.

Cintia tudta, most komoly lépést kell tennie, hogy a doki elhiggye, nem csak játszik, és nem csak kihasználni akarja, hanem valóban kedveli. Ezért szabad kezével megsimogatta a férfi arcát, majd felpipiskedve egy pusztit lehelt a szájára. De Dereknek ez nem volt elég. Maga sem értette miért, de amint megpillantotta reggel a lányt, heves roham kapta el, és úgy érezte, hogy nem bírja ki, ha nem kerülhet még közelebb hozzá. Ezért lehajolva, birtokba vette Cintia puha, finom, piros ajkait, és úgy csókolta meg, hogy az tisztában legyen vele, mit is akar tőle.

Ez a mozdulat és a heves csók, egy pillanatra elbizonytalanította a lányt, hiszen mindaddig azt hitte, értik egymást, és Derek tisztában van vele, hogy ő még mindig Tomyt szereti. Ám ahogy a doki most viselkedett, azzal mintha másra utalt volna, és ettől kissé megrémült. Megpróbált finoman kibontakozni az ölelésből, és hátrább lépni, de ekkor Derek felemelte a fejét, és egyenesen a szemébe nézett.

- Ez nem volt épp a legjobb ötlet. Igaz?

- Ne haragudj, de mondtam már, hogy nekem ez még nem megy. Nagyon kedvellek, tényleg, de ez korai. Főleg most - tette még hozzá, majd végigsimítva a férfi karján, a fürdőszobába vonult átöltözni.

Amint elkészültek, beültek Derek autójába, és elindultak a férjéhez, hogy az ő holmijait is bepakolják, majd nekivágtak a hosszú útnak.

Korán volt még, a nap se süttött olyan melegen, így a hosszú út sem tűnt tikkasztónak. Eleinte kellemes és igazán jó hangu-

latban autóztak, de ahogy egyre közeledtek a cél felé, úgy lettek komorabbak és némábbak. Vagyis inkább Cintia volt, aki elnémult, miközben egész testében érezte szétáradni a feszültséget, a fájdalmat és a keserőséget. A doki hiába próbálta életben tartani a beszélgetést, a végén már feladta, és inkább ő is hallgatott. Csupán akkor szólalt meg újra, mikor a pontos címet kérdezte, ahová menniük kellett.

Amint Derek leparkolt kocsijával Tomy lakása előtt, Cintia egy mélyet sóhajtott, és minden erejét össze kellett szednie, hogy ki merjen szállni, és el merjen indulni a kapu felé, hogy becsengessen. Bár az igazat megvallva, amint lenyomta a csengőt már szaladt is volna vissza a kocsihoz, de a doki az útját állta. Mintha egy *nyugi*-t is elsuttogott volna, de ebben a lány már nem volt olyan biztos.

A lakás ajtaja kinyílt, így Cintiaék bementek, és felballagtak a lépcsőn. Mire felértek, Peter már az ajtóban várta, és kedvesen beljebb invitálta őket a lakásba, amelynek minden darabja Tomy jelenlétéről árulkodott. A sarokban ott állt a kerekesszék, rajta pedig a férfi öltönykabátja, az asztalon a mobilja és a kedvenc újságja. Cintia gyomra görcsbe rándult, és úgy érezte, mégsem fogja kibírni ezt az egész ceremóniát, mert még nagyon is kötődik Tomyhoz. Főleg akkor kezdett vele forogni a föld, mikor meg is hallotta a férfi mogorva, komor, ám jól ismert hangját.

- Apa! Ki jött már megint? Komolyan mondom, hogy olyan a lakásom, mint egy átjáróház.

A lány riadtan nézett Peterre, majd az ajkába harapva, félelemmel telve ment a hang irányába, hogy eleget tegyen az etikettnek, és üdvözölje a házigazdát.

Tomy a fotelban ücsörgött, és a nyakkendőjét próbálta megkötni, láthatólag teljesen sikertelenül, mert a csomó sehogyan sem akart olyan lenni, amilyennek kellett volna. Már épp készült, hogy mérgében a falnak vágja a kendőt, mikor az ajtó-

ban megpillantotta Cintiát. Az arca tele volt zavarral, és valami különös bánattal is, a tekintete pedig, mint egy elveszett kiscicáé, igazán szívet szorongatónak hatott. A férfi nyelt egy nagyot, és már készült, hogy mond valami kedveset, mikor a lány háta mögött megpillantotta saját orvosát. Ez már több volt, mint amit el tudott viselni, és csak egy durva rángásra futotta, mielőtt a nyakkendő valóban a falhoz vágta volna.

- Én is örülök, hogy látlak - fintorgott Cintia, miután egy mély levegőt véve, összeszedte minden erejét. Ám a hangja így is bizonytalan volt, és a mondat végén szinte elhalt.

Tomy vetett egy megsemmisítő pillantást a vendégekre, majd két kezét a fotel karfájára téve megpróbált felállni, és átülni az új, elektronikus kerekesszékebe, ami ott pihent mellette. De a lábai nem akarták azt, amit ő, így egy szerencsétlen mozdulattal visszahuppant a fotelba. Peter kikerülte a többieket, és azonnal ott termett unokája mellette, hogy segítsen neki. Cintia pedig a nyakkendőért ment, felvette a földről, és az immár tolokocsiban ülő férfi fölé hajolt, hogy felkösse neki. Bár nagy gyakorlata nem volt benne, azért megtett minden tőle telhetőt, és egy egészen helyes kis csomót sikerült alkotnia. Persze gondosan ügyelt rá, hogy még véletlenül se érjen Tomyhoz. Sőt! Olyan távol hajolt tőle, amennyire csak lehetett. Mikor pedig végzett, egy erőltetett mosollyal a száján hátrább lépett, majd elégedetten bólintott egyet.

- Igazán elegáns vagy!

A férfi haragosan elfordult, és a nappaliba gurult, ahol esetlenül kezét fogott Derekkel. Egy szót sem szólt, mert attól félt, hogy olyat találna mondani, ami egyáltalán nem helyénvaló. Ám amikor az orvos a hogyléte felől érdeklődött, már képtelen volt magában tartani, ami a szívét nyomta.

- Ez minek van itt? Van köztetek valami? - kérdezte a lányt, de közben a tekintetét végig Dereken tartotta.

Cintia hirtelen támadt zavarában még a megfelelő szavakat sem találta, ám a doki annál jobban tudta, hogy mivel képes

fokozni az amúgy sem nyugodt hangulatot.

- Gondolom ez csak udvariassági kérdés akart lenni, hiszen épp nősülés előtt áll. Kétlem, hogy pont azzal akarna foglalkozni, hogy mi milyen kapcsolatban állunk egymással. Vagy tévedek?

A kérdés célba talált, mert Tomy tekintete gyilkolni tudott volna. Olyan feszültség áradt belőle, ami még Petert is megijesztette, és azért fohászzkodott, hogy a nők minél hamarabb visszaérjenek a fodrászkodásból, mielőtt tettegességig fajul a dolog. Csak Cintia kezdte úgy gondolni, hogy valóban nagy botorság volt tőle, hogy idejött, és még nagyobb, hogy Dereket is magával hozta. De már késő volt visszakozni, ezért lassan odaballagott a doki mellé, és megfogva a karját felnézett rá.

- Azt hiszem, rossz ötlet volt idejönni, de ha már megtettük ezt az utat, megtennéd, hogy behozod a ruhákat a kocsiból? Azt hiszem, nekünk is ideje lenne átöltöznünk. - Miután a férfi bólintott, és elindult kifelé, a lány Peterhez fordult. Meg sem kellett szólalnia, az öreg magától indult kifelé, és még az ajtót is behúzta maga után.

Cintia ekkor keresztbe fonta karját a mellei alatt, és úgy nézett volt barátjára komoran, rendreutasítón. - Nem vagy valami kedves. *Ez itt*-nek van neve is, méghozzá Derek. És miért nézel rám olyan morcosan, mikor hozzám és a tetteimhez neked már az égvilágon semmi közöd sincs?

- Mégis itt vagy - nyugtázta Tomy. - Miért, ha nem miattam?

- Miattad?! - Egy tettetett kacaj hagyta el a lány száját, majd a lehető legkimértebben válaszolt. - Azért jöttem el, mert a drága jövődöbelid nem hagyott más választást. Közölte, hogy jönöm kell és kész. Nem akartam, gondolhatod, hogy cseppet sem akartam. De így legalább a saját szememmel láthatom, hogy végleg széttörnek a veled kapcsolatos álmaim, és még okulok is belőle.

- Mégis mit?

- Hogy soha többé ne várjak a csodára, hanem használjam ki a jelent.

A férfi kissé lejjebb vette a hangját, és már cseppet sem volt olyan dühös, legalábbis nem a lányra, sokkal inkább saját magára. - Cinti! Tudod, hogy én nem akartam ezt az egészet, csak egyszerűen így alakult.

- Hát persze! Nyilván én jegyeztem el magam mással. Igaz?

- Nem, én. De akkor még egész jó ötletnek tűnt.

- Mert sosem gondoltál másra, csak magadra. A lényeg az volt, hogy mi a jó neked. Én marha meg azt hittem, hogy én is számítok valamit, de jó nagyot tévedtem.

Tomy már épp válaszolni készült, mikor kinyílt a bejárati ajtó, és a két férfi csomagokkal a kezükben beljebb lépett. Így már nem akart tovább vitatkozni, vagy kifejtetni az érzéseit, ezért inkább hallgatott. Viszont a lány még megeresztett egy igen egyértelmű megjegyzést, amiről jól tudta, hogy bántani fogja a férfit, miközben némi elégtétellel is szolgált saját magának.

- Edd meg amit főztél, és próbálj meg boldog házas lenni! - Elfordult Tomytól, Derekhez lépett, és kivette a táskát, meg a koszorúslányruhát a kezéből, majd bevonult az egyik szabad szobába, hogy átöltözzön. Ám alig csukta be az ajtót maga mögött, le kellett ülnie, mert attól félt, hogy a lábai azonnal kicsúsznak alóla. Reszketett, és a szíve darabokra akart hullni. Beletelt néhány percbe, mire sikerült összeszednie magát, és neki tudott állni öltözködni, szépítkezni.

Tomy ezalatt a nappaliban, árgus szemekkel figyelte az orvosát, aki az ablak előtt állva, immáron öltönyben várta Cintiát. Megpróbált ugyan beszélgetni a házigazdával, de az olyan yira szűkszavúnak bizonyult, hogy a végén inkább elfordult az ablakhoz, és ő is hallgatott. Csak Peter tett meg mindent a jobb hangulatért, de szemmel láthatóan hiába, mert az unokája tekintetéből kiolvasta azt a megannyi bánatot, amit ő már képtelen lett volna elviselni. Igen, azt tisztán látta, hogy

Tomy odavolt Cintiáért, és ezzel együtt gyűlölte az orvost, aki eljött vele, és gyűlölte önmagát is, amiért így elrontott mindent. Főleg akkor esett igazán letargiába, mikor Cintia kilépett a szobából, és ott állt előttük teljes pompájában, igazi szépségében. A koszorúslányruha olyan volt, mintha ráöntötték volna, a mély kivágás kihangsúlyozta formás kebleinek vonalát, míg a bő alj a vékony derekát emelte ki. Az arcát is kifestette, és a haját is kontyba igazította, ez által pedig egyszerűen csodásnak hatott.

Peter jól látta unokája szemében a vágyat, a fájdalmat, a szerelmet, és azt a mérhetetlen féltékenységet, ami akkor kapta el, mikor Derek odalépett a lányhoz, és kedves, dicsérő szavakkal illette, amit valójában neki kellett volna megtennie. Ezért az öreg odalépett Tomyhoz, és együttérzőn a vállára tette a kezét, majd kedvesen megveregette. De Tomy ez a gesztus hidegen hagyta. Bár értékelte nagyapja segítőkészségét, nem akarta, hogy bárki gyengének lássa, ezért megfordult a kocsival, és a konyhába ment. Úgy érezte, hogyha azonnal nem iszik valami erőset, a végén botrányt csinál, vagy ami még rosszabb, megsért maga körül mindenkit. A konyhaszekrényhez gurult, és kivett belőle egy üveg bontatlan brandyt, hogy aztán egy hajtásra kiigya majd nem a negyedét. De ez még nem volt elég, ezért újra felemelte az üveget és belekortyolt.

- Édes fiam, ez nem használ. Gyógyszert szedsz, még baj is lehet belőle - motyogta Peter az unokája mellé lépve.

- Nagyapa! Tudom, hogy jót akarsz, de most inkább ne szólj egy szót sem! - felelte mogorván, majd mit sem törődve a többiekkel, újra ivott a brandyból.

21. fejezet

Az idő rettentő gyorsasággal telt, és mire Cintia észbe kapott, már az anyakönyvvezető előtt álltak, ahol Clara, a maga gyönyörű szépségében épp az igent készült kimondani Tomynek. Bár a férfi elég különösen viselkedett, a száját meredten összehúzta, és a tekintetével öltni tudott volna. Peter ezt az itálnak tulajdonította, és figyelmeztette is Helenát, hogy készüljön fel bármire. De az asszony nem hitte, hogy baj lehetne, azért lelkileg megpróbált erős lenni, és ebben nagyon sokat segített neki Rosi is. Most érezte csak, hogy mennyire jó, hogy a szomszédasszonya mellette van, mert amennyivel fiatalabb volt nála, lelkileg annyival erősebb.

Tomy komoran nézte az anyakönyvvezető szalagját, és teljesen elmerült a gondolataiba. Olyannyira nem volt magánál, hogy még a neki feltett kérdésre sem tudott felelni, hiszen meg sem hallotta. Csak miután Clara oldalba bökte, akkor jött rá, hogy az anyakönyvvezető hozzá beszél.

- Mr. Clark. Kívánja feleségül venni az itt jelenlévő Clara Martinez?

Csend lett, de most legalább már a vőlegény is megértette a neki feltett kérdést. Mégsem felelt, csak felemelte a fejét, és előbb a menyasszonyára, majd a mögötte álló Cintiára nézett. Láta a lányt, és azt a különösen csillogó fényt a szemében, ami talán egy könnycsepp lehetett. Nézte az arcát, és megpróbálta elképzelni a jövőjét, és végre feltette magának a kérdést, amit már jó pár éve fel kellett volna. Vajon képes lesz tovább élni a lány nélkül, képes lesz úgy hazamenni a nagyszüleihez, hogy soha többé nem ölelheti, nem szeretheti Cintiát? Ahogy a kérdés, úgy a válasz is egyértelmű volt a számára, és már jól tudta, elrontott mindent, amit eddig csak lehetett. Visszafordult hát, és az anyakönyvvezetőre nézve halkán, ám annál határozottabban felelt. - Nem!

A terem egy emberként hördült fel, és egyre másra kérdezték, hogy mi történhetett. Tomy viszont nem foglalkozott senkivel, csak bánatosan ránézett a mellette ülő menyasszonyára, és megpróbálta megmagyarázni a lehetetlent. – Sajnálom Clara, de nem tudom megtenni. Egyszerűen nem megy. Tudom, hogy nem lennél boldog velem, és én sem veled. – Azzal megfordította a tolókokciját, és a lehető leggyorsabban elhagyta a termet.

A vendégek döbbenet néztek egymásra, mintha a másiktól várnák a magyarázatot. Peter azonnal az unokája után eredt, Helenának viszont le kellett ülnie, mert azt hitte, menten elájul a megaláztatottság érzésétől. A szomszédasszonya próbálta megnyugtatni, miközben Derek is odalépett hozzájuk, hogy megvizsgálja az asszonyt. Nem akarta, hogy a bajt még nagyobb tetézzé, ezért megtett mindent, hogy lecsítítsa az asszony idegeit. Ez alatt Clara összetörtén zokogott, és hagyta, hogy a szülei kítámogassák a tereméből, és hazavigyék. Csak Cintia állt még mindig ugyanott teljesen ledöbbenve, és igen haragosan. Nem is tudta volna megmondani, miért mérges, de csak úgy dúlt benne a vihar. – *Ez Tomy!* – gondolta keserűen. Elcsábítja a nőket, majd nemes egyszerűséggel megszabadul tőlük. Mintha nem is lenne szíve, mintha csak a saját boldogságára tudna gondolni. Ez a felismerés szörnyű csalódást okozott neki, és a legszívesebben hazáig szaladt volna, de még erre sem volt képes.

Egy kéz érintette meg a derekát, és mikor felnézett, Derek lágy tekintete pillantott vissza rá.

– Elviszem Tomy nagyanyját. Velünk jössz?

Cintia bólintott, és csak ekkor eszmélt rá, hogy vannak, akiket nála is rosszabbul érintett ez a különös jelenet.

Peter besegítette unokáját az autóba, majd kikanyarodott a parkolóból, és elindult vele vissza a lakásba. Nem akart szólni, de mégsem bírta ki, hogy fel ne tegye a kérdést, ami motosz-

kált benne. – Mi volt ez, édes fiam?

– Semmi! – felelte Tomy, és még a nagyapja is észrevette rajta, hogy olyan, mintha egy hatalmas, nehéz kő esett volna le a szívéből.

– Semmi? Azt hiszem Cara nem így élte meg.

A férfi idegesen végigsimított a haján. – Tudom! Tudom, hogy meg kellett volna tennem, hiszen a gyermekemet várja, de nem voltam rá képes. Nagyapa! Egyszerűen képtelen voltam rá, mert nem vagyok szerelmes belé, és azt hiszem soha nem is voltam.

– Cintia! Igaz? – Az öreg a lényegre tapintott, és ettől Tomy mintha azonnal ki is nyílt volna előtte, dühösen összevonta a szemöldökét.

– Mi a csudának hozta el ezt a dokit? Mi van ezek között?

– Nem tudom, de nagyon rendes fiúnak látszik.

– Nem érdekel, milyen rendes! De mi a francnak jött ide?

Peter sóhajtott egyet, és úgy gondolta, ideje tiszta vizet öntenie a pohárba, és felnyitni az egyetlen és szeretett unokája szemét. – Édes fiam! Cintia szeret téged, nagyon is. De mit tehetne? Mire várjon, ha egyszerűen te nem veszed eléggő komolyan, és csak akkor kell neked, ha épp eljössz a nagyvárosból hozzánk? Fialat lány, akinek szüksége van a szeretetre, és egy társra, aki mellette van.

– Tudom! Tudom, hogy elrontottam mindent. Éltem az életemet, tőle pedig elvártam, hogy mindig várjon. De már készen voltam, már... És ekkor jött Clara, és közölte, hogy terhes. Azt hittem, hogy az a legkevesebb, hogy elveszem feleségül. De nem megy, képtelen vagyok rá. Mondd nagyapa, mit tegyek?

Az öreg sóhajtott egy mélyet, és a józan ítélőképességére hagyatkozva adta meg a lehető legjobb tanácsot. – Beszélj velük. Mondd el nekik, amit érzel, Clarának és Cintiának is. Megérdemlik, hogy tudják.

Tomy beleegyezően bólintott, és immáron sokkal nyugod-

tabban dőlt hátra az ülésben, és várta, hogy hazaérjenek. Közben megpróbálta megfogalmazni magában mindazt, amit mondani készült. Igaz, még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán meghallgatják. Mégsem tehetett mást, csak remélte, hogy még nem rontott el véglegesen mindent.

A lakásba érve Tomy nem találta a helyét, csak fel-alá gurult a székkal, és várta, hogy a többiek is megjöjjenek, és mikor végre csengettek, ő maga ment, hogy kinyissa a bejárati ajtót. Ám Cintiaék helyett Clara apja lépett be a lakásba, és mérges, már-már vörösén izzó szemekkel meredt a vőjelöltjére.

Tomy jól tudta, hogy most jön az elégtétel Claraért, hiszen mi másért lenne ott a lány apja ilyen feldúlt állapotban. Mégis a lehető legkedvesebb hangon próbált beszélni vele. – Sajnálom. Tudom, hogy hatalmas hibát követtem el, mikor beleegyeztem a házasságba. És tudom, hogy Clara nagyon mérges rám. De meg kell értenie, nem vehettem el. Nem tehettem, mert nem lettünk volna boldogok együtt.

Ettől a magyarázattól az apa keze azonnal ökölbe szorult, és mielőtt átgondolhatta volna, mit tesz, meglendítette a karját, és erőteljesen arcon csapta Tomyt. Az ütés lendületétől a tolókosci eldőlt, a férfi pedig tehetetlenül kborult belőle, és levágódott a padlóba.

– Te mocsok disznó! Ha nem nézném, hogy béna vagy, agyonvernélek! – kiabálta Clara apja, majd amilyen gyorsan érkezett, olyan sietve, dühösen rohant ki a lakásból. De olyan erősen csapta be az ajtót maga mögött, hogy félő volt, az menten kiesik a helyéről.

Tomy nem foglalkozott ezzel, csak az állát simogatva próbált feltápáskodni, mert sajgott minden porcikája. Fájt az álla, a feje, a karja, a dereka és a lába is. A lába! Tomy olyan hirtelen kapott a lábaihoz, hogy az eddig háttérből figyelő Peter ijedten rohant oda hozzá.

– Mi a baj?

– Baj? Nem. – Tomy belenézett nagyapja szemeibe, és halvá-

nyan elmosolyodott. – Érzem a lábaimat.

– Ez komoly? – Az öreg hitetlenkedve, de annál nagyobb örömmel markolászta a már mozgó lábakat. – Nahát!

Ismét csengettek, ezért Peter egy gyors mozdulattal felállt, és kinyitotta az ajtót. Most már azok jöttek, akiket vártak, ám amikor meglátták Tomyt a földön, riadtan hajoltak le hozzá.

– Mi történt? – Helena a szívbaj határán pihegve simogatta meg unokája fejét, míg Derek azonnal vizsgálni kezdte. Csak Cintia állt az ajtóban némán, megtörten, és bár a legszívesebben ő maga is csatakozott volna a többiekhez, hogy istápolja Tomyt, a harag és a keserűség nem engedte. Így csak csendben figyelte, ahogy a férfiak visszasegítik Tomyt a kerekesszékekbe, majd a doki a lábait vizsgálgatja, miközben Helena és Rosi úgy ugrálják körül, mintha ez a gazember sosem tett volna semmi rosszat. Nem, ezt már nem bírta nézni, ezért kikerülte őket, a szobába sétált, és még az ajtót is magára csukta. Odabent sietve megszabadult a koszorúslány ruhájától, és magára vett egy hétköznapi pólót és egy nadrágot.

22. fejezet

A nagy kavalkádban talán csak Tomy vette észre egyedül, hogy Cintia elvonult tőlük, és eltűnt az egyik szobában. Ezért sietve lerázta magáról a gondoskodó kezeket, megfordult a tolókokcsival, és a szoba elé gurult. Ott nehézkesen bár, de két lábra állt, és úgy kopogott be az ajtón. Mikor semmi válasz nem érkezett, nem habozott, egyszerűen benyitott, és lassan, bizonytalan léptekkel egyre beljebb sétált.

A lány ott ült az ágyon, két kezébe temette az arcát, és várta, hogy végre történjen valami, ami kizökkenti ebből a igen nehézkes állapotból. Szeretett volna hazamenni végre, hogy nyugodtan át tudjon gondolni mindent, és olyan döntést tudjon hozni, ami majd boldoggá teszi a további életét. Hallotta amint nyílt az ajtó, és azt is, hogy egy bizonytalanul lépkedő alak közelít felé. Fel sem kellett néznie, így is tudta, hogy ki lehet az.

- Cinti! - A férfi halkán szólongatta a lányt, de mikor az nem nézett fel, és meg sem mozdult, kissé nehézkesen bár, de leült mellé. - Beszélünk kell!

- Beszélünk? Ugyan miről?

- Kettőnkéről.

A lány szemei kikerekedtek, és a higgadtsága egy csapásra semmivé foszlott. Egy gyors mozdulattal felugrott, és könnyes tekintettel, dühösen nézett a férfira. - Kettőnkéről?! De nincs olyan, hogy kettőnkéről, és soha nem is volt. Eddig nem kellett neked, mit akarsz most tőlem? Megaláztál, mikor eljegyezted Clarat, most pedig megaláztad őt, mert otthagytad az oltárnál. Mit várhatok még tőled? Mikor jön a következő ilyen jelenet? Nem! Nekem ilyen férfi nem kell! - Egy hirtelen mozdulattal megragadta a táskáját, és a koszorúslány ruháját, majd zaklatottan elhagyta a szobát.

Tomy szomorú tekintettel nézett utána, de tisztában volt vele, hogy a kiborulás jogos volt, hiszen a lány szemszögéből,

valóban így igaz minden, ám mégsem ennyire egyszerű. Idő kellett hozzá, de Tomy is ráébredt arra, hogy mi az, ami fontos neki, hogy ki mellett tudná leélni az életét, hogy kit szeret igazán. Úgy tűnt azonban, hogy minderre túl későn ébredt rá, mert Cintia ahelyett, hogy a nyakába ugrott volna, inkább menekült. Jól tudta, időt kell neki hagynia, mert még túl friss minden seb, most még korai lenne bármit is tennie. Így viszont nem maradt más hátra, minthogy várjon, és megtalálja a legjobb lehetőséget rá, hogy újra élhesse a saját életét úgy, ahogyan az neki a legjobb.

Fáradtan hátrahanyatlott az ágyban, és kezeit a feje alá téve bámulta a plafont. Olyan keserű és bonyolult lett minden, pedig mennyire egyszerűnek indult. Mintha az ég már nem nézne rá olyan kegyesen, mint azelőtt, vagy csak annyira elrontott mindent, hogy meg kell bűnhődnie érte. Mindegy! Egyelőre úgysem tehet semmit, mert csak még jobban magára haragítaná Cintiát.

- Minden rendben? - Peter dugta be fejét az ajtón, majd mikor megpillantotta unokáját az ágyon fekvve, lassan beljebb sétált. - Rosi nénédék elmentek. Cintia nagyon zaklatott volt, nem akart maradni. A doki pedig azt üzenté, hogy minél hamarabb menj el a kórházba vizsgálatra.

- Kösz nagyapa!

- Minden rendben?

- Hát persze. - Tomy felült, és halványan mosolyogva nézett az öregre. - Jól elszúrtam. Mi?

- Hát úgy tűnik, sikerült. De ne aggódj! Biztosan minden rendbe fog jönni!

- Örülök, hogy legalább te bizakodó vagy, mert én ennyire nem vagyok biztos. Sikerült mindent tutira elcseszniem.

Peter is leült unokája mellé az ágyra, és bátorítóan a vállára tette a kezét. - Tudod fiam, az életben az ember sok mindent elront. És ezzel nincs is baj addig, amíg mindent helyre is tud hozni. Nézz magadba, és próbáld mindent a helyére rakni. A

lábaid már mozognak, mozgass meg minden mást is, amit eddig nem tudtál.

Ez a mondat elgondolkodtatta Tomyt. Hálásan odahajolt a nagyapjához, és tiszta szívéből, szeretettel megölelte.

Cintia némán ült a kocsiban Derek mellett, és próbálta megnyugtatni megtépzott idegeit. Nehezen ment, mert folyton csak arra gondolt, hogy Tomy milyen könnyedén képes átverni és megalázni mindenkit, mintha ez volna a legújabb szórakozása. Na jó, nyilván nem ezzel szórakozik, de mégis könnyedén megtette, és még csak lelkiismeret furdalás sem látszott rajta. Szörnyű és egyben rémisztő, hogy mire is képes az az ember, akit ennyire szeretett. Szeretett? Ez a szó ebben a formában nem éppen a legkézenfekvőbb, de úgy érezte, hogy most nem akarja szeretni, hiszen még soha senkitől nem kapott ennyi fájdalmat, mint tőle. Talán éppen ezért fordította oldalra a fejét, és lágyan, szinte segélykérően Derekre nézett. A tekintetében benne volt minden, amit mondani akart, csak éppen abban nem volt biztos, hogy a férfi meg is érti. Ezért, mikor egy órával később végre hazaérkeztek, és a doki lefékezte az autót a ház előtt, Cintia nem habozott tovább. – Ráérsz egy kicsit?

Derek nem felelt, csak némán kiszállt a kocsiból, és a csomagtartóból kivette a táskákat, majd elindult velük a ház felé. Rosi addigra már kinyitotta a lakás ajtaját, így a férfi le tudott pakolni a nappaliban, majd visszament az autóhoz, hogy a még esetlegesen maradék cuccokat is kivegye. Addigra már a lány is kiszállt, és tétován pislogott felé, majd mikor kellő közelségbe ért hozzá, újból feltette neki a kérdést.

– Ráérsz most? Vagy kicsit később? – A hangja bánatos volt, és Derek tisztában volt vele, hogy miért. Nem akarta kihasználni, és ő maga sem akart kihasználva lenni. Ezért odalépett Cintia elé, és komoran lenézett rá.

– Ráérni ráérek, de hidd el, te nem ezt akarod.

- Miért? Honnan tudod, hogy mit akarok?

- Orvos vagyok Cintia! Elég jól ismerem az embereket. Rádadásul ott voltam én is az esküvőn, tudom, hogy nagyon dühös vagy, és bosszúra szomjazol.

- Nem! Nem bosszú! - ellenkezett a lány, majd szomorúan lehajtotta a fejét. - Csak nem akarok egyedül maradni, szeretnék beszélgetni veled.

Derek felsóhajtott, majd egy pillanatra felnézett az égre, mintha onnan várná a megoldást. Aztán újból a lányra emelte lágy tekintetét, és zsebre dugott kézzel fürkészte az arcát. - Rendben, beszéljünk. Mi lesz a téma? Tomy?

A lány nemet intett, majd kezeivel belecsimpaszkodott a férfi karjaiba, és még a fejét is Derek mellkasának döntötte. - Kérlek! Csak egy kicsit maradj még! - És mikor a doki rosszállóan bár, mégis beleegyezően bólintott, Cintiából felszakadt egy mély, megkönnyebbült sóhaj.

23. fejezet

Napok teltek el, mikor Tomy, végső elhatározásra jutva úgy döntött, hogy hazaköltözik a nagyszüleihez, amíg a lába teljesen fel nem épül. Peter, a nagyapja beszélte rá, nem minden hátsó szándék nélkül, hiszen nehéz úgy kibékülni valakivel, hogy kilométerek válasszák el őket egymástól, de sokkal könnyebb, ha közel vannak. Ezt persze Tomy is jól tudta, ezért nem is gondolkodott sokat, és mikor a nagyszülei, megunva az unokájuk vendégszeretetét úgy döntöttek, hogy hazatérnek, ő is velük tartott.

A nap sugarai bearanyozták az égboltot, és egy kellemes nyári fuvallat futott végig a levegőben, mikor Cintia hazaért a munkából. Egy pillanatra meg is állt a házuk kapujában, elmerengve nézte a tájat, és beszívta a friss levegő bódító illatát. Fáradt volt, és megújulásra vágyott. Szeretett volna boldog és kiegyensúlyozott lenni, de valahogy ez nemigen sikerült. Bár Derekkal nagyon jól érezte magát, még nem volt belé szerelmes. Persze várta, hátha elkapja majd ez az érzés, ahogy egyre jobban megismeri a férfit, hiszen a nagy szerelem sem érkezik mindig első látásra. Ám jól tudta, ha a szív máshová húz, sokkal nehezebb újra kezdeni.

Nem is akart ezen tépelődni tovább, mert egy óra múlva találkára ígérkezett a bárba a dokival, mielőtt az a kórházban megkezdi az aznapi ügyeletet. Nem akart elkésni, ezért inkább berohant a lakásba, és azonnal készülődni kezdett. Evett, zuhanyozott, átöltözött, pakolászott, és mire végzett már ideje volt indulnia.

- Jó szórakozást! - mosolygott rá Rosi, de az arcáról lerítt, hogy cseppet sem ért egyet lánya választásával. Mégsem szólt, hiszen nem is tehetné, mert Cintia már felnőtt nő volt, szabad akarattal, szabad döntésekkel. - Vigyázz magadra!

- Mint mindig - felelte a lány, és kilépve a házból sietve me-

netelt a bár felé.

Az órájára pillantott, és rájött, hogy pár percet mégis késni fog, de tudta, Derek ezért biztosan megbocsájt. Mégis szaporábbra vette a lépteit, csakhogy mielőbb ott legyen, és végre kikapcsolódhasson egy kicsit a férfi mellett. Megkönnyebbült, mikor végre az ajtóhoz érve beléphetett, és azonnal megpillantotta Dereket a pultnál ücsörögve. Láthatólag igen elmélyülten vitatkozott Stellával, amin megdöbbsent kicsit, mert még arról sem volt tudomása, hogy ők ketten a köszönésen kívül beszélnek egymással.

- Helló! - köszönt nekik mosolyogva, miközben leült ő is a pulthoz a doki mellé, és várta, hogy végre valaki felvilágosítsa. De Stella csak fintorgott, a férfi pedig felemelte a poharát, és ivott egy kortyot. Cintia egy darabig kíváncsian nézte őket, de aztán nem bírta tovább, és teljesen odafordulva előbb a barát-nőjéhez, majd Derekhez, felhúzta a szemöldökét. - Mi van? Történt valami?

- Persze hogy történt - motyogta a pultoslány, de mielőtt tovább beszélhetett volna, az orvos közbeavatott.

- Semmi olyan, amit fontos lenne most megbeszelnünk. - Komoran Stellára nézett, majd vissza Cintiára. - Ráérünk akkor, mikor eljön az ideje.

- Ideje? Minek az ideje? - Cintia most már nagyon kíváncsi lett, hiszen jól látta, hogy azok ketten titkolnak előle valamit. Szúrósan barátnőjére nézett, de az csak morcosan a fejét rázta, majd elnézett a háta mögött, ahogyan aztán Derek is.

- Annak, hogy beszéljünk.

Cintia olyan hirtelen fordult hátra, mint aki valami támadástól tart, és még a száját is tátva felejtette, mikor megpillantotta Tomyt teljes életnagyságában. A szíve hevesebben kezdett verni, és beletelt egy kis időbe, mire képes volt megszólalni. De az első szavait nem is Tomyhoz, hanem ültében visszafordulva, Derekhez intézte. - Ez meg mi?

- Hogy mi? - A férfi meglepődött a kérdésen, de azért meg-

próbált értelmes választ adni. – Remélhetőleg békülés.

– És mégis kinek a reményei szerint?

– Na, épp ezt mondtam! – szólt közbe Stella, és ő is az orvosnak támadt. – Tudtam, hogy nem fog örülni neki. Nem is értem, hogyan fordulhatott meg ilyen egy épeszű ember fejében.

– Stella, kérlek! – Tomy kedvesen biccentett fejével a pultoslány felé, aki értve a szóból, azonnal arrébb sétált.

– Beszélgetek kell! – mondta a doki határozottan, majd ő is távozni készült. Bár cseppet sem derítette jókedvre ez az egész, de tudta, tiszta szívéből tudta, így helyes.

– Na ne! Miért ti döntötök helyettem? És ha én nem akarok beszélni?

Derek felállt, a pultra dobott némi pénzt, majd kiitta az italát. Azután megragadta a lány kezét, és határozottan kihúzta az utcára. Ott szembefordult vele, és komoran ránézett. – Ha úgy éreztem volna, hogy a barátod egy gazember, sosem mentem volna bele, hogy találkozzatok. Ha azt gondoltam volna, hogy neked jobb lesz nélküle, biztosíthatlak, hogy nem engednék a közelébe. De Tomy rendes ember, és nagyon szeret téged.

– No hiszen, meg az összes többi nőt. Elhagyott engem a menyasszonyáért, de aztán a menyasszonyát is elhagyta.

– Tudom, de az egész nem ilyen egyszerű. Nézd! Én vagyok Tomy orvosa, és mióta hazajött, sokat beszéltem vele. Elmondta, hogy a baleset reggelén kiment a pékségbe, hogy reggelit vegyen és virágot neked. Akkor ütötte el az autó. Aztán, mikor a menyasszonya megjelent, még túlságosan zavart volt. De aztán rájött, hogy téged akar. Próbálta felhívni a menyasszonyát, de az nem vette fel, végül meg azzal jelent meg, hogy terhes. Nem tehetett mást, mint amit mindenki tett volna a helyében. El akarta venni. – Ahogy Derek beszélt, a szavai őszintének és hihetőnek tündek. Cintia egy pillanatra el is lágyult tőle, de aztán újra megkeményedett a szíve, és keserűen a szája elé kapta a kezét. – Aztán meglátott téged, és képtelen volt kimondani az igent. Szeret téged!

- És te most itt lobbizol neki, mintha ez olyan természetes lenne, mintha a legjobb barátja lennél.

- Nem. Én nem az ő legjobb barátja vagyok, hanem a tiéd. Legalábbis remélem.

A lány elgondolkodva nézte az orvost. - De mégis, miért csinálod ezt?

- Jaj, kislány! Miért kell, hogy mindennek oka legyen? Van, hogy valamit csak úgy megteszünk, mert úgy véljük, úgy gondoljuk, így a leghelyesebb. Nem?

Cintia tehetetlenül megrázta a fejét, mire a férfi kedvesen megfogta a fejét, és magához húzva egy puszit lehelt a homlokára. - Beszélj vele! Ennyit megérdemel.

- Rendben. - Egyezett bele végül a lány, bár nem volt benne teljesen biztos, hogy jól teszi, de a szíve erősebb volt az eszénel, ahogyan szinte mindig. - És te?

A doki nem felelt, csak intett a lánynak, hogy menjen, és most Cintia nem ellenkezett, csak megfordult, és elindult vissza a bárba.

Tomy a pultnál üldögélt, és egyhangúan forgatta a kóláját, miközben a lehető legtürelmesebben várakozott, ám a lány jöttére olyan idegesen fordult felé, mint egy kamasz kisfiú. Némán nézte, ahogy Cintia leült mellé, és elgondolkodva, de jóval nyugodtabban sóhajtott egyet.

- Mit akarsz? - szólalt meg a lány, és összeszedve minden erejét belenézett Tomy ragyogóan tiszta szeméibe.

- Sok mindent akarok - mondta a férfi lágyan. - De ami a legfontosabb, az te vagy. Tudom, hogy sokat hibáztam, hogy túlságosan vak voltam, de már tisztán látok.

- Ennek örülök. De hogyan lehetnék biztos benne, hogy ez most komoly, és nem múlik el, ha ismét hazamész?

Tomy áthatóan a lányra nézett, majd mosolyogva a zsebébe nyúlt, előhalászott belőle egy kis dobozkat, és a pultra téve Cintia elé tolta. - Többé már nem lesz kérdés, és nem lesz tévedés. Ez már végleges.

A lány döbbenten nézte a kis ékszeres dobozkát, és nagyon jól sejtette, hogy mi lapulhat benne. És amennyire biztos volt önmagában, annyira kételkedett még a férfiban. Hiszen olyan sokat várt rá, olyan sokat sírt miatta, hogy már-már hihetetlennek tartotta, hogy valaha is együtt lesznek boldogok. Nem is mert a dobozhoz nyúlni, csak ráemelte érzékenyült tekintetét Tomyra, és egyetlen mondatban elmondta neki, amit érzett. – Meggyűlöltem minden virágot, mert már tudom, hogy miattuk veszítettelek el.

– Cinti!

– Ígérd meg, hogy soha többé nem hozol nekem egyetlen szálát sem! – Már képtelen volt tovább visszatartani a könnyeit, ezért Tomy nevetve odahajolt hozzá, és boldogan megcsókolta, miközben szerelemtől izzva a karjaiba zárta.

*„Bánatos szív egy nyári fuvallatkor,
dobban és elhal a gyötrő fájdalomtól.*

*Szerelme keserű csalóka álom...
Ha igazán szeretsz, én megbocsájtok.”*